

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့

ပရိယတ္တိပညာရေး စီမံကိန်းအရ

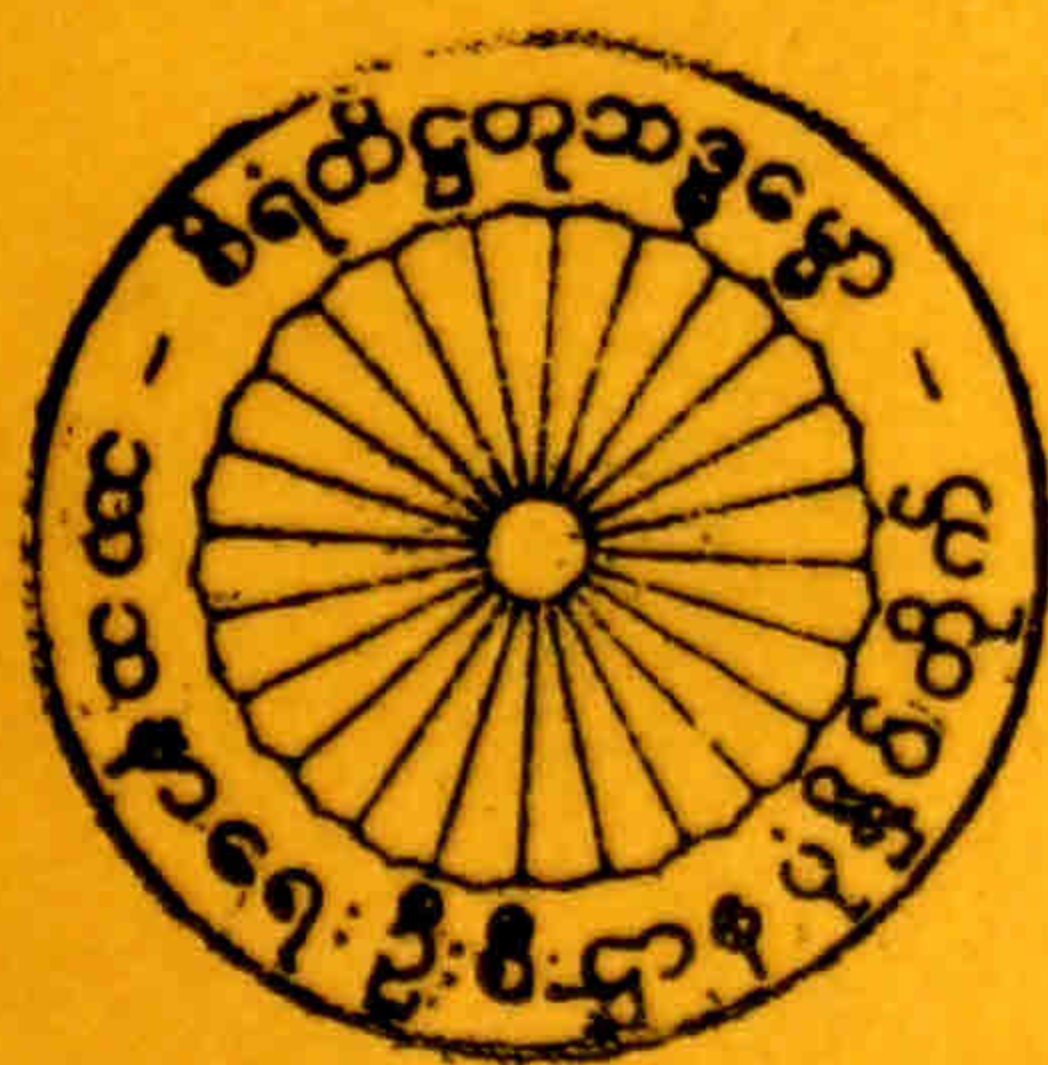
စနစ်သစ် ပထမပြန် စာမေးပွဲ

ပထမလတ်တန်း အတွက်

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာစာ

လ က် ၁ နှစ် စ က ၁ : ၆၆

လ က် ၆ ရှစ် စ င်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

၁၇၈၀၈

၄/၇၀

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

နိုင်ငံတော် သံသမဟာနာယကအဖွဲ့

ပရိယတ္တိပညာရေး စီမံကိန်းအရ

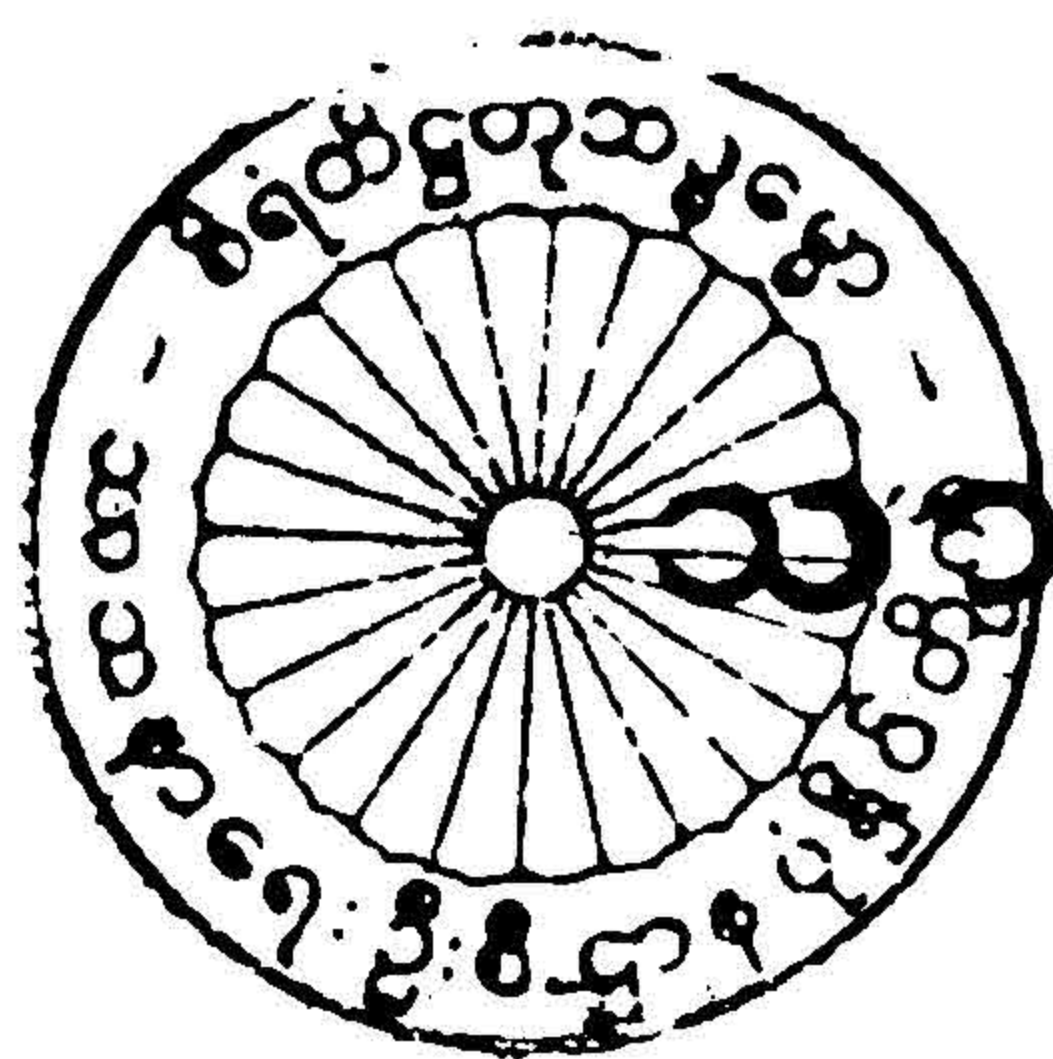
စနစ်သစ် ပထမပြန် စာမေးပွဲ

ပထမလတ်တန်း အတွက်

မုဒ္ဒတာသာ မြန်မာစာ

လ က် ၁ နှို င် ဓ က ၁ ခ ဖ ဖြ

လ က် ဓ ရှ ခ ဓ င်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

ဆရာများအတွက် မှာထားချက်

၁။ ပထမလတ်တန်းအတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာစာ ပြဋ္ဌာန်းကျမ်းစာ တွင် စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် လင်္ကာနှင့်စကားပြေ နှစ်မျိုးနှစ်စား ပါဝင်သည်။ လင်္ကာအမျိုးအစားတွင် ဆုံးမစာ၊ တေးထပ်၊ ပညာပေး လေးချိုး ဤစာအုပ်၌ ပါဝင်သည်။ စကားပြေ အမျိုးအစားတွင် ဇိနတ္ထပကာသနီ ဗုဒ္ဓဝင်ကောက်နုတ်ချက် ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ မြန်မာပြန် ကောက်နုတ်ချက်များ ပါဝင်သည်။

၂။ ထို့ပြင် ကောက်နုတ်ချက်ပါ လင်္ကာစကားပြေတို့ကို ပွဲဆိုရေးသား ပြုစုပေးသွားကြသော စာပေကျေးဇူးရှင်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်း ချုပ် အချို့ကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤသို့ ဖော်ပြထားသဖြင့် စာပေကို လေ့လာရာတွင် အထောက်အကူပြုသည့်အပြင် စာသင်သား ရဟန်း သာမဏေများအနေဖြင့် ရှေးဆရာမြတ်တို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို သိရှိပြီး စာပေအလိမ္မာနယ်၌ ပျော်မွေ့လာစေနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဆရာများအနေဖြင့် လင်္ကာကို သင်သောအခါ ဤသို့ သင်အပ် သည်။ ပထမဦးစွာ လင်္ကာကို ကျကျနန ဖတ်တတ်အောင် ဆရာလုပ်သူက မွှေက ကြောင်းပေးရမည်။ တပည့်တို့ကို လက်တွေ့ လိုက်ဆိုစေရမည်။ ဤသို့ ဖတ်ရှုလိုက်စေရာတွင် ဂီတသံပေါက်အောင် ဆိုရန် မဟုတ်၊ စာသံ ပီသ ကြည်မြအောင်သာ ဆိုစေရန် ဖြစ်သည်။

၄။ ကျကျနန ဖတ်တတ်ပြီးဆိုလျှင် လင်္ကာစာပိုဒ်ထဲ၌ပါသော စကား လုံး ဝေါဟာရ ခက်ခဲရာရာကို ရှေးပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှင်းပြရမည်။ ယင်းသို့ သင်ပြသော စကားလုံးခက်ဆစ် ရှင်းလင်းချက်ကို တပည့်တို့အား ရေးမှတ် စေရမည်။

၅။ စကားလုံးခက်ဆစ်များ ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက် ယင်းလင်္ကာ (ကဗျာ)ကို စကားပြေပြန်ပေးရမည်။ စကားပြေပြန်ကို တပည့်တို့အား ရေးမှတ်စေရမည်။ ထို့ပြင် ဤလင်္ကာက ဘာ ဆိုလိုသည်၊ ဘာကို ရည်ရွယ်သည်၊ ဤလင်္ကာ (ကဗျာ)ကို သင်သဖြင့် မည်သို့သော ဗဟုသုတ များ ရရှိသည်၊ စသည်ကို ဆရာလုပ်သူက စပြောပြပေးရမည်။

၆။ တပည့်တို့အနေဖြင့် သင်ပြသော လင်္ကာ (ကဗျာ)ကို ကျကျနန ပိုင်နိုင်စွာဖတ်ကတ်ပြီ။ စကားလုံး ခက်ဆစ်အဓိပ္ပာယ်များကိုလည်း သိရှိပြီ။ စကားပြေလည်း ပြန်တတ်ပြီဆိုလျှင် ယင်း လင်္ကာ (ကဗျာ)ကို အာဂုံ ရအောင် ကျက်စေရမည်။ ရ မရ အလွတ်ပြန်ဆိုခိုင်းရပါမည်။

၇။ စကားပြေကို ဤသို့ သင်အပ်သည်။ ပထမဦးစွာ အဖြတ်အတောက် မှန်မှန်ကန်ကန် အသံထွက်မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်အောင် စာသင်သားတို့အား အဖတ်ခိုင်းရမည်။ စာ ဆိုသကဲ့သို့ ပာဦးတယောက်အားသာ ဖတ်ခိုင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အားလုံးကို ဖတ်ခိုင်းရမည်။ သို့မှ အားလုံး အလေ့အကျင့် ရမည်ဖြစ်သည်။

၈။ ဖတ်တတ်ပြီးလျှင် စကားပြေထဲမှာပါသော ပေါရာဏ ဝေါဟာရ ခက်ဆစ်များကို ထုတ်၍ အဓိပ္ပာယ်ပြောပြမှတ်သားစေရမည်။ ထို့နောက် မိမိသင်ပြသော စကားပြေအကြောင်းအရာ၏အနှစ်ချုပ်ကိုဆရာလုပ်သူက ထုတ်နုတ်ပြောပြရမည်။ ပါဝင်သောအချက်အလက်များထဲက မည်သည့် အချက်က အရေးကြီးသည်။ မည်သည့်အချက်က အရေးမကြီး စသည်ဖြင့် ပိုင်းခြားနားလည်အောင် ဆရာက နည်းပေးလမ်းပြ ပြုလုပ်ရမည်။ သော့ချက်ကျသော စကားလုံးများကိုလည်း မှတ်သားစေရမည်။ ဤသို့ မှတ်သားစေပြီး သင်ပြသောစကားပြေကို ကျေညက်အောင် ဖတ်ရှုထားစေရမည်။

၉။ ထို့ပြင် လင်္ကာ စကားပြေ နှစ်ရပ်ထဲမှ ပေါ်ရာဇာ ဝေါဟာရစကား လုံးများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ရေးသားခြင်း ထိုစကားလုံးများဖြင့် အဓိပ္ပါယ်ကောင်းအောင် ဝါကျများ ရေးသားစေခြင်းများကို သင်ပြ ပေးရမည်။ အထူးသဖြင့် ခုနစ်ရက်လျှင် တကြိမ်ကျ မြန်မာစာကို လေ့ကျင့်ရေးသားစေရမည်။ ဆရာလုပ်သူက မေးခွန်းများထုတ်ပေးပြီး တဖြည့်တိုအား ရေးဖြေစေရမည်။ ထိုအဖြေလွှာများကို ဆရာကစစ်ဆေး ပေးရမည်။ နောက်စာသင်ခန်းတစ်ခန်း မည်သူက မည်သို့ရေးသည်၊ မှန် သည်၊ မှားသည်၊ မည်သို့မေးမှ ကောင်းသည် စသည်တို့ကို ဆရာက နည်းဝေးလမ်းဖြဲ ပြုလုပ်ရမည်။ သတ်မှတ်စေရန်လည်း အရေးယူဆောင် စွက်ရမည်။

၁၀။ မိမိသင်ပြရသော ကောက်နုတ်ချက် လင်္ကာ စကားပြေကို ပြုစု ဘည့် စာရေးဆရာ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း သင်ပြရမည်။ ယင်းသို့သင်ပြ သောအခါ ထိုစာရေးဆရာ ပေါ်ထွန်းသောခေတ်၊ ထိုဆရာ၏ မိဘမျိုးရိုး ဇာတိ၊ ထိုဆရာ၏ စာပေအရည်အချင်း ထိုဆရာ၏ ဆောင်ရွက် ချက်များကို စာသင်သားတို့ မှတ်မိသိရှိစေရန် ဆရာလုပ်သူက ဖော်ထုတ် ညွှန်ကြားပေးရမည်။ ယင်းသို့ သင်ပြပေးသောအခါ စာသင်သားတို့ သန္တာန်၌ ကျေးဇူးသိကတ်သောစိတ်၊ စာပေနှင့် သဘာဝ စာပေနှင့် လူမျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်စိတ်များ ကိန်းအောင်းလာအောင် ဆရာလုပ် သူက ဆွဲဆောင်သင်ကြားပေးရမည်။

၁၁။ မြန်မာစာကို သင်ပြသောဆရာသည် မြန်မာစာကို များများဖတ် ရ၍ ဗဟုသုတစုဆောင်းရမည်။ ယခုပြဋ္ဌာန်းကျမ်းစာများကို သင်ရာတွင် ပရိယတ္တိပညာရေးစီမံကိန်း စာမျက်နှာ(၂၀)မှစ၍ ဖော်ပြထားသော မြန် မာစာဆိုင်ရာ ရည်ညွှန်းချက်များကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်းထိုင်ဘုန်း ကြီးသင်တန်းကျောင်းများဆိုင်ရာ စီမံချက် စည်းမျဉ်းစာအုပ် စာမျက် နှာ (၃၁) ၌ မြန်မာစာပေ အရေးအသား ဟူသော ခေါင်းစဉ်ပါသင်ရိုး ညွှန်းတမ်းကိုလည်းကောင်း ကျေညက်အောင် ဖတ်ရှုကျင့်သုံးသွားရန် အထူးလိုအပ်သည်။

၁၂။ ပထမလတ်တန်းတွင် အလင်္ကာကို မသင်ရသေးသည့်အတွက် ကဗျာလင်္ကာတို့၌ ပါသော အလင်္ကာဂုဏ်ရသစသည်တို့ကို သင်ပြရန် မလိုသေးချေ။ ထို့ပြင် လင်္ကာစပ်နည်း ဖွဲ့နည်း စသည်ကို သင်ပြရန်လည်း စောသေးသည်။

၁၃။ ပထမမြန်မာစာမေးပွဲ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာစာ သည်လည်းကောင်း၊ ပရိယတ္တိပညာရေး စီမံကိန်း၌ပါသော မြန်မာစာပေ သဘောတရားသည်လည်းကောင်း ပြင်ပလူဝတ်ကြောင် အတန်းကျောင်း များ၌ ပြဋ္ဌာန်းသော မြန်မာစာနှင့် သင်ကြားသည့် သဘောထားချင်း ကွာခြားသည်။ ထို့ကြောင့် ပြင်ပလောကီကျောင်းများ၏ နည်းကိုလုံးဝ မတုမိုးမိယန် သတိပြုရပေမည်။ ဤ၌ မြန်မာစာသင်ကြားခြင်းသည် သာသနာတော် သန့်ရှင်း တည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးကို ဦးတည်ချက်ထားသည်။ မြန်မာစာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရေးတတ်အောင် လေ့လာပြီး သာသနာပြုရန် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို ဧရာတို့အနေဖြင့် မပြတ် သတိချပ် ထားရပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာစာဆိုက မျှဖြင့် ရွေးချယ်ပြဋ္ဌာန်းခြင်းမပြုပဲ (ဝါ) ခေတ်မြန်မာစာတို့ကို မပြဋ္ဌာန်းပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ တည်တည်ခန့်ခန့် မြန်မာစာသန့် သန့်တို့ကိုသာ တမင်ဇွေး၍ ပြဋ္ဌာန်းပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၄။ ပထမမြန်မာစာမေးပွဲ၌ မြန်မာစာဘာသာကို ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းခြင်း သည် မြန်မာစာလည်းတတ်စေ၊ သာသနာလည်း ပြန့်ပွားစေ ဆိုသော အကျိုးနှစ်ရပ်ကို မျှော်ကိုးကြောင်း အရာလုပ်သူတို့ နားလည်သဘော ပေါက်ပြီး ထိုအကျိုးနှစ်ရပ် ရရှိအောင် ကြိုးစားသင်ကြားပေးသွားကြရန် ဖြစ်ပေသည်။

ပညာရေးအဖွဲ့ငယ်

နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့

မ ခ ဝိ က ခ

-ဆရာများအတွက် မှာထားချက် [က]
လက်ခံ

- ငါးအာရုံဆုံးမစာ (လယ်တီ) ၁
- မိုက်မလင်းနိုင်ဘဲ ဆုံးမစာ (လယ်တီ) ၂
- စိန္တကျော်သူ ဦးဩအတ္ထုပ္ပတ္တိ ၁၈
- ဩဝါဒထူးလက်ခံ ၂၁

စကားပြေ

ဗုဒ္ဓဝင်

- ညီတော်နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း ၄၇
- သားတော်ရာဟုလာမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း ၅၂
- ရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေးအကြောင်းကိုပြခြင်း ၅၆
- သဗ္ဗက ပရိပိုင်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း ၈၂

ဓမ္မပဒ

- ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး ဝတ္ထု ၉၂
- ကောကသုနခလုဒ္ဓက ခွေးမုဆိုးဝတ္ထု ၁၅၃
- ဥဂ္ဂသေနသဌေးသားဝတ္ထု ၁၅၈

စကားပြေ ၁-ပ-မ-သ-စ

လယ်တီဆရာတော်၏ စေရပ်ပုဒ်

(ပထမဇာတ်တန်း မြန်မာစာလက်ရွေးစင်စာအုပ်၌ ပါရှိပြီး ဖြစ်သည်။)

သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက် ဒေါ်မြသန်း၊ သီတာဦးပုံနှိပ်တိုက်၊
၀၃၅၀၃-၂၄ ဒုတိယသော်လှိုင်ရိပ်သာ၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်က
ပုံနှိပ်၍ ဦးမြင့်မောင် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ၀၂၅၂ က ထုတ်ဝေသည်။

အုပ်စု ၁၀၀၀၀

ငါးအာရုံ ဆုံးမစာ

ငါးအာရုံဘင်အစု ခင်မှုနှင့်နေ့ကုန်။

နင်ယခုမေ့ပုံလို တွေ့မကြုံစခန်း။

ပါယ်လေးဝ သောကဘုံမှာ မြောရရုံရှိတော့မနား။ ။

အောက်ဝိစိသောင်းအင်္ဂုမှာ ခေါင်းမပြုစတမ်း။

နှစ်အရှည်နှစ်မည်လမ်းကိုလ နင်မြှော်စမ်းနှင့်ကိုယ်။

ဒေသနာထင်အလင်းရယ်နှင့် နင်အဖျင်းပိုထက်သာပို့။ ။

သည့်လောဘစရှိက်အိုကို မလိုက်လိုရှောင်ပစ်လို့။

နောင်အသစ်တကယ်ပြင်လျှင် ကောင်းဘို့အစဉ်။

ခွင့်သာခိုက်မှ မလိုက်ချင်လျှင် အခိုက်နှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လား။

ခွင့်သာဆဲမှ မခဲချင်လျှင် အလွဲနှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လား။

ခွင့်သာတုန်းမှ မရုန်းချင်လျှင် အရှုံးနှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လား။

(လယ်တီဆရာတော်)

မိုက်မလင်းနိုင်လို့ ဆုံးမစာ

၁။ မိုက်မလင်းနိုင်လို့ မြိုက်ခင်းညာဆီမှာ ခါတော်မှီ သည်မဝေ့နိုင်ဘု
ဒီကွေ့ တွင်-နေကုန်မျှောပြန်ရ အတောဘယ်မသတ်နိုင်တဲ့ ရဟတ်ဗေ။

၂။ ငါးရပ်ကယ်စုံညီ ဒုလ္လဘီငယ် ကြုံမီခေတ် မြန်ခင်းဇမ္ဗူ မှန်ကင်း
ငယ်ထူ လူ့ထက်လူ ဖြစ်ပါလျက် အနှစ်ကယ်မနွယ် အကာတောမှာ ဗျာ
မောကျယ်လို့ အကယ်ယောင်ယောင် အမြင်မဖြောင့် အညင်ထောင့်
မှောင့်ထက်မှောင် သန်းခေါင်လမိုက် မိုသ်းတိမ်မြေးတဲ့ မီးသွေးတိုက်မှာ
အလိုက်ကယ်ဘာသာ အမြင်မငွေ့ အထင်ရှေ့နှင့်သာ အလေ့ရှာလျက်
အခါနာရီ ရွှေရွှေငယ်ချီ တိသီဆန်းဆုတ် ရတုအစဉ် လုလုငယ်နှင့်
အတွင်ချုပ်လို့ သုတ်သုတ်ကယ်ရက်ရေ ဇရာလက်မှာ အသက်သာ ကြေ
တော့တယ် အသေသတ် လက်မရွံ့က် အသက်ခွန်ပဏ္ဏာသွင်းရန်ဘို့ ထမင်း
အစာစုံနှင့် ခန္ဓာရုံ မြို့ပြတီးဆီက အပြီးဖြေကာစောင့်ရှာကြ စိုးရွှေနှင့်
သင်္ချေ။

၃။ သို့ပါမူလဲ ပုနွယ်ဆွေးနွယ် အရေးကျယ်တွေကို အေးဘွယ်ထင်မှတ်
အစမမြင် ဘဝလျဉ်-အစဉ်ငတ်ဟာမို့ မသတ်ကယ်အာသာ အာရုံဓမ္မ
ပြာပုံမှာ ရသရွာလျက် ငါတလူလူ ပခမူ ရွာသူတို့ငှက် အစာများထူ
အသားလူ ဆူလေလေခက်ပါလျက် ရမက်ကယ်မာန်ဝင် သူအသင်းမှာ
သူမင်းပဲထင်လိုက်လို့ ရွှင်နိုင်မျှ ဝက်သဏ္ဌာန်လို အချက်မှန်ပေါ်မလင်း
စေဘို့ ဘော်သင်းရွှေ-မိတ်သင်ယှက်သည့်ပြင် ခင်မက်ဘွယ် အရံစုံပ မာန်
တဂုဏ် ဟန်ပုံနှင့် ဖုံးရှာကြ ရှုံးပလဲ-ထုံးမြေပြာစု မိတ်တွေမို့။

၄။ ငါတလုံးနွယ် အနှုံးငယ်ကျယ်သည် သုံးသွယ်မြုံသိုက် ဘုံတလိုက်
မှာ တုန်ရိုက်ကယ်ဆူညံ မြူမချန်-ပူလှုံတောက်ညှိုး အမြဲစတေ မစဲချေ
အသေမီးတဲ့ အပြီးငယ်ကုန်စင် ဘုံတခွင်ကို အတွင်လောင်မြိုက် အပြောင်
တိုက်လို့ အမှိုက်ကယ်ဝဋ်နွယ် အဖြစ်မစဲ သစ်သစ်လဲ သဲသဲကြွယ်လည်း
အကယ်မလောက် သူကသာမောက်တော့တယ်၊ နောက်နောက်ကမ္ဘာ
ဘန်ဘန်လာလဲ အစာသူတွင် ကခုသာဝင်ကြရ သင်္ခတရုပ်နာမ်ငယ်
အဟုတ်ဉာဏ်မတင်စီးနိုင်ရ သည်မီးတာ-သယ်တက်န်းမှာမှ ငြိမ်းပါမယ်လို့။

မိုက်မလင်းနိုင်လို့ ဆုံးမစာ

လေးချိုးကြီးအဖြေ

၁။ မိုက်မလင်းဆိုသည်ကား-သစ္စာလေးတန် အမှန်လေးချက်ကို သက်သက်မမြင်အောင် ဖုံးပိတ်သော အဝိဇ္ဇာလေးပါးသည်ရှိ၏။ ထိုအဝိဇ္ဇာလေးပါးကိုအမှိုက်ဆိုပေသည်။ အမှန်လေးချက်ကိုသိသော သစ္စာဉာဏ်လေးပါးကို မရ၍ ထိုအဝိဇ္ဇာလေးပါး ထင်ရှားရှိနေသည်ကို မိုက်မလင်းဆိုသည်။

အမှန်လေးချက်ဟူသည်ကား-ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားသည် ဒုက္ခအမှန် ဖြစ်သည် တချက်။ လောဘသည် ဒုက္ခမျိုးစေသော အမှန်ဖြစ်သည် တချက်။ နိဗ္ဗာန်သည်သာ ငြိမ်းရာအမှန်ဖြစ်သည် တချက်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအစရှိသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးသည် နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်းမှန် ဖြစ်သည် တချက်။ ဤကား အမှန်လေးချက်တည်း။ ဤအမှန်လေးချက်ကို ဖုံးလွှမ်းသော အဝိဇ္ဇာ လေးချက်ရှိသည်။ ဖွင့်လစ်သောဝိဇ္ဇာလည်း လေးပါးရှိသည်။

မြှိုက်ခင်းညာဆိုသည်ကား-နိဗ္ဗာန်သည် သေဘေးမှ ကင်းလွတ်ရာဖြစ်၍ အမြှိုက်မည်၏။ ထိုအမြှိုက်သည်ပင် သင်္ခါရဓမ္မတို့နှင့် မရောယှက်ဟကွက်တကွင်း ဖြစ်၍ အမြှိုက်ခင်းမည်၏။ ထိုအမြှိုက်ခင်းသည်ပင် သံသရာရေယဉ်မှ ဆန်တက်ရာဖြစ်၍ ခင်းညာမည်၏။

ခါတော်မှီဆိုသည်ကား-နိဗ္ဗာန်ဆိုက်ကြောင်း လမ်းကောင်း လမ်းမြတ် ပဋိပတ်ကို မကျင့်နိုင်ဆိုလိုသည်။

ဒီကွေ့ဆိုသည်ကား-သံသရာဝဲဩဇာ ဆိုလိုသည်။

ရဟတ်ဗွေဆိုသည်ကား-ကိလေသဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ် ဤ ဝဋ်သုံးပါးလည်၍နေသော သံသရာစက် ဝဲအချက်ဆိုလိုသည်။

အဝိဇ္ဇာအစရှိသော ကိလေသာရှိ၍ ဒါနစသော ကံဖြစ်သည်။
ဒါနစသောကံဖြစ်၍ လူ့ဆရာသော ဝိပါကံဖြစ်ရသည်။ လူ့
ဘဝသော ဝိပါကံရှိပြန်၍ အဝိဇ္ဇာစသော ကိလေသာ ရှိပြန်ရ
သည်။ ကိလေသာရှိပြန်လျှင် ကံဖြစ်လာမြဲ။ ကံရှိပြန်လျှင် ဝိပါကံ
ဖြစ်လာမြဲ။ ဝိပါကံရှိပြန်လျှင် ကိလေသာဖြစ်လာမြဲ။ ဤသို့အဆုံး
မသတ် ချားရဟတ်ကဲ့သို့ တပတ်လည်လည် နေကြရသည်ကို
ရဟတ်ဗုဒ္ဓဆိုလိုသည်။

ပထမပိုဒ်ပြီး၏။

၂။ ဒုလ္လဘိအရ ဒုလ္လဘတရားငါးပါး ပြောရိုးဆိုရိုးထင်ရှားပြီ။

အနှစ်မနွယ် အကာတောမှာ ဗျာမောကျယ်ဆိုသည်ကား - လောက
ရေးလောကမှု မင်းရေး မင်းမှုများသည် သာသနာရေးသာသနာ
မှု။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာမှု မဟုတ်သောကြောင့် အနှစ်နှင့်မနှော
အကာတော သက်သက်ဖြစ်၏။ ဝန်ရှင်တော်ကင်းဝန်မင်းကြီးသည်
ထိုအကာတောဝယ် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည်တိုင်အောင်
အချည်းနှီးသော ဗျာပါရ၊ မောဟ၊ ဥဒ္ဓစ္စတွေနှင့်သာ နှစ်ကာလ
ကျယ်ပွား၍ လာခဲ့သည်ဆိုလိုသည်။

အကယ်ယောင်ယောင်ဆိုသည်ကား - အနှစ်မပါ အကယ်ထီးထီး အချည်း
နှီးသော ကိစ္စတွေကိုပင် အကယ်စင်စစ် အနှစ်သာရမှုတွေယောင်
ယောင် စိတ်ရာကိုယ်ပါ မဲမဲသဲသဲ အားထုတ်သည် ဆိုလိုသည်။

အမြင်မပြောင့် ညဉ့်ထောင့်ဟူသည်ကား - ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရား
သည် မိမိကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ဟုမြင်လျှင် အပြောင့်။ မိမိကိုယ်ပိုင်
ဟုတ်သည်ဟု မြင်လျှင် မပြောင့်။ မိမိဆိုင်ပိုင်သော ဥစ္စာမဟုတ်ဟု
မြင်လျှင် အပြောင့်။ မိမိဆိုင်ပိုင်သော ဥစ္စာဟုမြင်လျှင် မပြောင့်။

အဖြောင့်မှာ-ယထာဘူတဉာဏ်တည်း။ မဖြောင့်မှာ သက္ကာယ-
ဒိဋ္ဌိတည်း။ အမြင်မဖြောင့်သည်ကို အဖြောင့်မြင်ရအောင် မလိုက်
စားပဲ မဖြောင့်သည်ထက် မဖြောင့်ဘက်၌သာ လိုက်စားစွဲမြဲကာ
နေခြင်းကြောင့် ရှေးရှေး၌ ရှိခဲ့ဖူးသော ဝိဝဇ္ဇာပါရမီဉာဏ် ဝသီ
ဟောင်းတို့လည်း ပွင့်ခွင့်မရ ပေါ်ခွင့်မရ ရှုစို့ဖုံး၍ ထားစသော
မီးကျီးကဲ့သို့မိန့်မှေးငုတ်မြုတ်၍သာ နေရကုန်တော့သည်။ ထိုသို့
နေသည်ကို 'အမြင်မဖြောင့် အညင်ထောင်' ဆိုသည်။

မှောင့်ထက်မှောင် - ဆိုသည်ကား - ငယ်ရွယ်စဉ်၌ ပလံဗောဓနည်းပါးသေး
သည်နှင့် ဘုရားသံ၊ တရားသံကို ကြားခဲ့လျှင် သဒ္ဓါတရား ကြည်
ကာကြည်ကာ တက်လာသည်။ ကြီးသောအခါ နည်းစိမ့်ဥစ္စာ
အခြေအနေ ကြီးလျှင် ကြီးလိုက် ငယ်လျှင်ငယ်လိုက် ပလံဗောဓ
ကျယ်ဝန်း၍လာသည်။ ဘုရားသံ၊ တရားသံသည်လည်း အထပ်
ထပ်အခါခါ ကြားဘန်နာဘန်မျှာလှ၍ ဟောင်း၍ ကုန်သည်နှင့်
ဘုရားသံတရားသံကို ကြားနာရသော်လည်း သဒ္ဓါပြောင်ပြောင်
မလာပြီ။ အများရှိသောအောင် ပြုရသော ဟန်မှသာရှိတော့သည်။
ကြီးလေကြီးလေ သဒ္ဓါအစွယ်တုံးလေလေ သဒ္ဓါအရောင်မှေးလေ
လေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် 'မှောင်ထက်မှောင်' ဆိုသည်။

မိ လွှေးတိုက် ဆိုသည်ကား - လောကီစီးပွား သားမယား မှုတော့သည်
မှောင့်ထက် မှောင်ဖို့သာ ဖြစ်သော မီးသွေး ဥမင်ကြီးတော့သာ
တည်းဟုဆိုသည်။

အလိုက်ကယ်ဘာသာ အပြင်မငွေ အဆင်ရွှေ နှင့်သာ အလှေ့ရှာ-ဆိုသည်
ကား = ကြို့၍လ သောအခါ လောကီစီးပွား သားမယားမှုတော့
တည်းဟူသော မီးသွေးဥမင်တိုင်း၌ အကျဉ်းအကြပ် လှောင်မိပြီး
ပြန်၍ ငါ၏ရှေးကံပါရမီကား ဤမျှသာဟု မိမိကိုယ်ကို အဆုံး
ချကာ သာယာအလိုက် ဖြစ်ထိုက်သမျှသော သဒ္ဓါမဲ့မဲ့ ပညာမဲ့မဲ့
နှင့်သာ ရံခါအနိစ္စ၊ ရံခါဒုက္ခ၊ ရံခါအနတ္တ၊ ရံခါဘုရားဂုဏ်၊ ရံခါ
တရားဂုဏ်၊ ရံခါသံဃာ့ဂုဏ် ယေ ဝိပဿနာမူ အတုအယ ရှုသော စိတ်

ပြေသာ ဖြစ်ရတော့သည်။ အကြည်အလင် အမြင်အတွေ့ဆို၍ ငွေရုံမျှငွေဘူးသည်မရှိ စိတ်ထင်ရာဆုနှင့်သာ ဝါသနာဘာကိဖြစ် ရုံမျှ အလေ့အလာပြုရတော့သည်ဆိုလိုသည်။

အခါနာရီ—စသည်ချီသော မရုဏဿတိအခန်း၌ ပူးမြင်စ အခါတွင် အနှစ်တရာ နေရမည့် သတ္တဝါ၏အသက်သည် နှစ်ပေါင်းတရာ ပြည့် ရှည်သေး၏။ ဥတုပေါင်း သုံးရာ၊ ရတုပေါင်းခြောက်ရာ၊ ပက္ခပေါင်း နှစ်ထောင်လေးရာ၊ ရက်ပေါင်းသုံးသောင်း ခြောက် ထောင်၊ နရီပေါင်းတသန်း၊ ကိုးသိန်း၊ ခြောက်သောင်းပြည့် ရှည် သေး၏။ မီးရထားသွားရာလမ်းအနီးရှိ သစ်ပင်တောချိုတို့သည် ချာချာ ချာချာလည်၍ နေရစ်သကဲ့သို့ အဆုံးဖြစ်သော သေနေ့၊ သေရက်၊ သေနာရီသို့အဆိုက် အတွင်းနှင့်၍ သွားသော အာယု သင်္ခါရ၏ သွားရာလမ်းစဉ်၌ နာရီအစဉ်၊ နေ့ရက်အစဉ်၊ ပက္ခ အစဉ်၊ မာသအစဉ်၊ ရတုအစဉ်၊ ဥတုအစဉ်၊ နှစ်အစဉ်တို့သည် လည်း ချာချာ ချာချာလည်၍ နေရစ်ကုန်၏။ သည်ကိုရည်၍ “အခါနာရီ ရွှေရွှေငယ်ချီ တိထိဆန်းဆုတ် ရတုအစဉ် လုလုငယ် နှင် အတွင်းချုပ်လို့ သုတ်သုတ်ကယ်ရက်ရေ ဇရာလက်မှာ အသက် သာကြွေတော့တယ်” ဟု ဆိုသည်။

အသေသတ် လက်မရွံ့—ဆိုသည်ကား—သူသတ် သေမင်းပေတည်း။ အနု မတဂ္ဂ သံသရာနှင့် တခုသော စကြဝဠာ အနန္တတွင် ဘုံသုံးပါး အတွင်း၌ ကျင်လည်ကြသော သတ္တဝါ ခန္ဓာစုသည် ထိုသေမင်း၏ အစာ ထမင်းဟင်းလျာ စပါးစုသားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သေမင်း အခွန်သိမ်းပိုက်လာလျှင် မိမိအသက်ခန္ဓာကို ဆူဆူ ပြိုးပြိုးနှင့် အရံသင့်၊ အခွံသင့် ဆက်သွင်းပါရခြင်း အကျိုးငှာ အိမ်ယာ ဝင်းခြံဟူသော ပြတီးဘို့၌ လှောင်သွင်း၍ အစာရေစာ ဇောကျွေး မွေးကာ နေကြရသည်။ သည်ကိုရည်၍ “အသေသတ် လက်မရွံ့ ကို အသက်ခွန်ပဏ္ဏာသွင်းရန်ဘို့ ထမင်းအစာစုံနှင့် ခန္ဓာရုံ မြဲပြ

တီးဆီက အပြီးဖြေကာ စောင့်ရှာကြ စိုးရွှေသင်္ခေ”ဟု ဆိုသည်။

[ဤစကား၌ “ပြဘီး”ဆိုသည်ကား-အိပ်ရာ တိုက်ခန်းကို ဆိုသည်။ အိပ်ရာပလ္လင် ခုတင်ညောင်စောင်းကိုလည်း ဆိုသည်။ “ပြတည်း”ဟူ၍လည်း ရေးကြ၏။ ရွေးဝေါဟာရတည်း။ ယခု ကာလ၌ကား “ပြတံ” ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။]

အပြီးဖြေကာစောင့်ရှာကြဟူသည်မှာ-သေမင်းမရောက်လာမီ အတွင်းမှာ ကိလေသာစိုးမင်းတို့၏ ကံကျွေးကူလိအလုပ်နှင့် နေရသည် ဖြစ်၍ ကိလေသာ အစိုးရကြီးတို့ မငြီးငွေ့ရအောင် ကောင်းနိုးရာရာ အာရုံဝတ္ထုနှင့် ဂြိုဟ်လုပ်ကျွေး၍ ဖြေဖျော်ကာစောင့်စားကြရသည်။ သေမင်း၏အမှုမှာ အသက်ခန္ဓာ မညှိုးမနွမ်းရှိနေလျှင်ပင် အခွင့်ကုန်ပါ၏။ ကိလေသာ မင်းမူမှာ အကောင်းထက် အကောင်းလိုက်စားမှု ဖြစ်ချေ၍ အခွင့်ကြံကုန်သည် ဟူ၍မရှိ။ အနုပုထုဇဉ်တို့မှာ-ဤအမှုကြီးနှစ်ခုနှင့်သာ ဘဝ ဘဝ လာခဲ့ကြရသည် ကိုယ်စီးပွားမှုပူ၍ မရှိပြီ။ ကလျာဏပုထုဇဉ်တို့မှာ ကိလေသာမင်းမူကို အလွတ်ရှောင်၍ သေမင်းမူကိုလည်း အခွင့်ကုန်ကာမျှ ဆောင်ရွက်၍ မိမိစီးပွားမူကို အတွင်ခံကြလေသည်။ “မိမိစီးပွားမူ”ဟူသည်ကား-သေမင်းလက်မှ လွတ်ထည့်ရန် အမှုပေတည်း။

ဒုတိယပိုဒ်ပြီး၏။

(၃) ပုန္နယ်ဆွေးနွယ်၊ အရေးကျယ်ဆိုသည်ကား-လောကီမူ၊ စီးပွားမူ၊ သား၊ မယားမူကိုမဆိုထားလင့်ဦး နောက်နောက်ဘဝတို့၌ ခံစံဖို့ ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိများကို အာသာစွဲလမ်း၍ ပြုကြသော ဒါနမူ၊ သီလမူများသည်လည်း ပုန္နယ်၊ ဆွေးနွယ် အရေးကျယ်ပင်တည်း။

ထိုဒါနမူ သီလမူများသည် ကိလေသာ အစီးအပွားသာ ဖြစ်
ချေ၍ 'ပုန္နယ်' မည်၏။ သောက၊ ဒုက္ခက္ခိန္ဒ အစီးအပွားဖြစ်၍
'ဆွေးနွယ်' မည်၏။ ဝိပဏ္ဍိ အဆောက်အဦ ဖြစ်သော သမ္ပတ္တိ-
အမျိုးမျိုးတို့ကို အဆင့်ဆင့်ပေးတတ်သည်ဖြစ်၍ 'သံသရာအရေး
ကျယ်' မည်၏။

တနည်း။ ။ လိုချင်မှ၊ ဖြစ်ချင်မှ ဟူသော သမုဒယသစ္စာ
သည် 'ပုန္နယ်' မည်၏။ ရှေး ဖြစ်မှု ဟူသော ဒုက္ခသစ္စာသည် 'ဆွေး-
နွယ်' မည်၏။ ဤသစ္စာနှစ်ပါးသည် သံသရာပင်ကိုယ်ရင်း ဖြစ်၍
'အရေးကျယ်' မည်၏။

တနည်း။ ။ အဝိဇ္ဇာ၊ ကဏှာ၊ ဥပါဒါန်-ဟူသော ကိလေ-
သာဝဋ်အစုသည် 'ပုန္နယ်' မည်၏။ ထိုကိလေသာဝဋ်ရှိ၍ ဖြစ်ပွား
ပေသော သုစရိုက်သယ်ပါး၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးဟူသော ကမ္မဝဋ်
သည် 'အရေးကျယ်' မည်၏။ ထိုကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသော
လူအဖြစ်၊ နတ်အဖြစ် ဟူသော ဝိပါကဝဋ်သည် ဆွေးမြေ့ပျက်
ပြိုနိုးဖို့သာ ဖြစ်ခဲ့၍ 'ဆွေးနွယ်' မည်၏။

တနည်း။ ။ အတ္တဘောဉ် အကျုံးဝင်သော စက္ခုဟူသော
အမြင်ဓာတ်စုသည် ကိလေသာတို့၏ အစီးအပွားသာ ဖြစ်၍ 'ပုန္နယ်'
မည်၏။ ဇနုဗ္ဗိ၊ မရဏဗ္ဗိတို့၏ လောဘ်၊ ရုက္ခ၊ ဝိတုဖြစ်၍ 'ဆွေးနွယ်'
မည်၏။ ဗောဓိနိဗ္ဗာန်ကို အကျယ်ခွဲသမား ဖြစ်သော တဏှာ
ပပဉ္စတရား၊ မာန-ပပဉ္စတရား၊ ဒိဋ္ဌိပပဉ္စတရားသုံးပါးတို့ အသိုက်
အအုံသာ ဖြစ်၍ 'အရေးကျယ်' မည်၏။

အတ္တဘောဉ် အကျုံးဝင်သော သောတဟူသော အကြား
ဓာတ်အစု၊ သာနဟူသော အနံ့ဓာတ်အစု၊ ဇိဝှါဟူသော အရသာ
ယူဓာတ်အစု၊ ကာယ-ဟူသော အညောအထိ အသိယူဓာတ်အစု၊
မနော ဟူသော အကြံအစဉ်ဓာတ်အစုသည် ကိလေသာတို့၏ အစီး
အပွားသာ ဖြစ်၍ 'ပုန္နယ်' မည်၏။ ဇနုဗ္ဗိ၊ မရဏဗ္ဗိတို့၏ လောဘ်

စာဖြစ်၍ ‘ဆွေးနွယ်’ မည်၏။ လောကီမှု၊ လောကီနယ်ကို အကျယ်
ချဲ့သမားဖြစ်သော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဟူသော ဖဉ္စတရားသုံးပါး
တို့၏ အသိုက်အအုံသာဖြစ်၍ ‘အရေးကျယ်’မည်၏။

အစမမြင် ဘဝလျှင် ဟူသည်ကား—အနုမတဂ္ဂ ဘဝအဆက်ဆက် ဆိုလို
သည်။

အစဉ်ငတ် ဆိုသည်ကား—လိုချင်သည်၊ ရချင်သည်၊ ဖြစ်ချင်သည်၊ မြင်ချင်
သည်၊ ကြားချင်သည် စသော တဏှာအာသာ မပြေငြိမ်းသမျှ
သည် စကြာ မနွတ်မင်း သိကြားမင်း နတ်မင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း
ငတ်မွတ်ခြင်းငှာ အမြဲနှိပ်စက်သော ပြိတ္တာနှင့်အလားတူ အစဉ်
ထာဝရ အငတ်မျိုးသာတည်း။

မသက်ကယ် အာသာ-ဆိုသည်ကား—ထိုအစဉ်ငတ်၊ အမြဲငတ်၊ ထာဝရ
ငတ်ဖြစ်သော ရူပဘဏှာ၊ သဒ္ဓတဏှာ၊ ဂန္ဓတဏှာ၊ ရာဃတဏှာ၊
ဖောဠဗ္ဗတဏှာ၊ ဓမ္မတဏှာ ဟူသော တဏှာခြောက်ပါးသည်
‘အာသာ’ မည်၏။ ထိုအာသာကို မဖြတ်နိုင်၊ မသတ်နိုင် ဆိုလို
သည်။

ပြာပုံဝမှာ ရသရှာ-ဆိုသည်ကား—လူ့ခန္ဓာ၊ လူ့ဘောဂ၊ နတ်ခန္ဓာ၊ နတ်
ဘောဂ၊ ဗြဟ္မာခန္ဓာ၊ ဗြဟ္မာဘောဂ-ဟူသမျှသည် တဆယ်တပါး
သော မီးတို့၏ မပြတ်မစဲ အမြဲလောင်ရာဖြစ်၍ ပြာပုံပြာစုဖြစ်၏။
အနှစ်သာရဟူ၍ အဏုမြူမျှမရှိခြင်းကြောင့် အမ္မအရွလည်းမည်၏။

အရှုံးသည် ရွာတံခါးဝတွင် ရွာသူတို့ထာဝရ စွန့်ပစ်ထားသော
အမှိုက်ပုံကြီးကို တွေ့လေရာ သူနှစ်သက်ရာများကို ရွာဖွေကောက်
ယူလေ၏။ ထိုအမှိုက်ပုံကြီးမှာပင် များစွာသော အကောင်းအမွန်
ခံစားဖွယ် စံစားဖွယ်များကို တွေ့ရှိသိမ်းယူရသကဲ့သို့ ထိုအတူ
လူနတ်ဗြဟ္မာ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသော အရိယာတို့ စွန့်ပစ်အပ်
သော အမှိုက်ပြာပုံရွာတို့၌ အကောင်းအမွန်ခံစားဖွယ် စံစားဖွယ်
ရသကို ရွာဖွေလိုက်စား၍ နေကြသည် ဟူလိုသည်။

ရွာဝက်ဥပမာ၌ ထိုဝက်သည် အစာရေစာ ပေါများ၍ တနေ့တခြား အသားအဆီ ထူထပ်ပွားတိုး၍ ဆူပိုးလေလေ ဝက်ထိုးသမား မြို့သူရွာသားတို့ မျက်စောင်း ထိုးလေလေသာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း နက်ဖြန် နက်စာမိ ဈေးခုံသို့ ထွက်၍ စားပွဲခုံ တက်ရမည်ကို မသိရှင် ယနေ့သက်တိုင်ပင် မိမိနိုင်ရာ အတူနေ ဝက်အသင်းမှာ တမင်းတစိုးစိတ်ဝင်၍ ပျော်ရွှင်နိုင် သေးသည်။ ထိုအတူ ပစ္စည်းဥပမာ အသင်းအပင်းများသောသူ ဘို့သည်လည်း သမ္မတ္တိများသေလေ သေမင်း၏အစိတ် ဝိပတ္တိ မျက်စောင်းသန်လေလေသာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အနှစ်တရာ မပြည့်မီ နက်ဖြန်သဘက် ယရက်ရက်တွင် နက်စာမိ ညစာမိ သုသာန်ဈေးခုံကြီးသို့ ထွက်၍ သင်္ချိုင်းမြေပုံ စားပွဲခုံတက်ရ မည်ကို မမြင်ကြကုန်၍ ယနေ့ဘိုင်ပင် မိမိနိုင်ရာ အသင်းမှာ တမင်းတစိုး စိတ်ဝင်၍ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြကုန်သည်။

ပျော်ရွှင်နိုင်သော အကြောင်းမှာလည်း ပြန်မာစစ်သူကြီး ဗန္ဓုလသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တို့ တညင် (သန်သျှင်) ဘက်က ချိန်ထားသော ဗုံးလက်နက်ကို မသိသကဲ့သို့၊ သေမင်းချိန်ထား သော ဝိပတ္တိလက်နက်ကိုမမြင်၍ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြသည်။ မမြင် ကြောင်းမှာလည်း အပေါင်းအဖော် အသင်းအပင်းတို့လည်း ထိုလက်နက် ချိန်ရွယ်ချက်ကို မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးနိုင်ကုန်သည်။ ခင်ဘွယ်မက်ဘွယ် ဝတ္ထု အာရုံ ယုံကတော့ အိမ်ယာ ဝန်းခြံရံ ဝန်း ဖုံးနိုင်သည်။ ကားတိုင်၌ ချည်၍ အဝေးမှပစ်သတ်မည် ရွယ်သည် ကို မမြင်ဝံ့၍ မမြင်ပဲ သေရခြင်းသည်သာ ကောင်းသည်ဟု မျက်နှာကို လုံ့လဖုံးရသကဲ့သို့ အသီးအသီး မိမိမိကို ချိန်ရွယ်၍ နေသော ဝိပတ္တိလက်နက်ကို မမြင်ဝံ့၍ မမြင်ရပဲ အမှတ်ပဲ သေရခြင်းသည်သာ ကောင်းသည်။ အကြံပြု၍ လုံ့လဖုံးသည် နည်းအားဖြင့် သတိသံဝေဂ ဝင်၍ အောင် မသေမီအတွင်း မိတ်သဟာယ ကာမဝတ္ထု အာရုံကို ရှောင်တောင်းဆည်းပူးပြီးလျှင် ထိုအာရုံဖြင့် မိမိစိတ်ကို လုံ့လဖုံးလွှမ်းကြသည်။

အပုံးလုံလှ၍လည်း နောက်နောက်အခါ များစွာသေရန် အမှု တင်းလင်းကြီးကို ငြီးငွေ့နိုင်မည်စေ၊ ယခုဘဝ သေရမည် ကိုမျှလည်း ကြောက်ခြင်းတရား မပျိုးပျားကြပဲ အများဓမ္မတာ ပေ-ဟု အပြေတရားနှင့်ပင် ပြေငြိမ်းနိုင်ကြလေသည်။ အကြင် မျှလောက် နောက်နောက်သေရရန် အခွင့်စုကို ယခုသေရမည် နှင့်အတူ မကြောက်နိုင်သေး။ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး သံသရာမှထနိုင်သေး။ လုံစွာပုံးလွမ်းမှုကို မလွတ်နိုင်သေးသမျှ လည်း ကြောက်ခြင်း မသန်နိုင်သေး။ ကြောက်ခြင်းမသန်လျှင် လည်း ထွက်မြောက်ရန်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မကြံသေး။ ဤအနက်ကိုရည်၍ “ငါတလူလူ ပမာမူ။လ။ မာန်တဂုဏ် ဟန်ပုံ နှင့် ပုံးရှာကြ” ဆိုသည်။

ဤစကား၌ ‘အချက်မှန်’ ဟူသည်ကား- သေမြဲဓမ္မတာမူ၊ ပျက်မြဲ ဓမ္မတာမူတည်း။

မိတ်သင်းယှက် ဆိုသည်ကား- ဉာဏ်၊ မိတ္တ၊ သင်္ဂဟတို့နှင့် ဧရာယှက် သည်ကို ဆိုလိုသည်။

အရံစုံ- ဆိုသည်ကား- လယ်၊ ယာ၊ ဥယျာဉ်၊ ဝင်းခြံ၊ အိမ်ယာ၊ ဥစ္စာဘောဂကို ဆိုသည်။

မာန်တဂုဏ်- ဆိုသည်ကား- မာန်အမျိုးမျိုးလည်း ပုံးမှုပင်၊ ဂုဏ် အမျိုးမျိုး၊ ကြက်သရေ အမျိုးမျိုးတို့လည်း ပုံးမှုတို့ပင် ဖြစ်ကုန် ၏ဟု ဆိုလိုသည်။

ဟန်ပုံဆိုသည်ကား- လူအလယ်၊ ရှင်အလယ်၌ အကင်အလယ်၌ ရှိလျှင် ဧရာမူ ပြုပုံမူပုံ အလုံးစုံသည်လည်း ပုံးမှုပင်ဖြစ်၏ ဆိုလိုသည်။ တန်ခိုးရှိနေသော နတ်တို့မှာ မသေမီ (၇) ရက်ကပင် သေခိုမိတ် ငါးပါး ထင်ရှားပေါ်သည်။ ထိုအခါ လွန်စွာကြောက်လန့် ပူပန် ကုန်သည်။ ထိုအခါ တပါးသော နတ်တို့က ထိုနတ်သားကို ခေါ်၍ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၏ ကြက်သရေပုံး၍ အကြောက်အပူ ပျောက်လေ၏။ နတ်ဗြဟ္မာတို့၌ ပုံးမှုသော အားကြီးသည်။

ရှုံးပလေ- ဆိုသည်ကား- အနုမဇ္ဈ နှင့် သံသရာနှင့် တခုဖုံးမှုကိုသာ အားစိုက်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ဖုံးမှုသည် ကုသိုလ်တရား၌ မေ့လျော့ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်တရား၌ မေ့လျော့သွားသော လာခဲ့ကြသဖြင့် ယနေ့ထက်ထိ သေခြင်းမှ ကင်းလွတ်အောင် ကြံဝံ့သော ခိတ်မရှိပဲ ဖုံးမြဲဖုံးကြသည်။ ဖုံးမှုနှင့် ကုန်ရသော နှစ်, လ, ရက်, စာသက်, အရွယ်စုသည် တွက်ခြေတုံးသော အရှုံးသက်သက် စုသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

ထုံးပြေပြာစုမိတ် ဆိုသည်ကား- ကာမ တဆယ့်တဘုံသားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ, ရူပ ၁၆ တုံသားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတို့သည် အညက်ကြိတ်လျှင်ရသော ထုံးပြေခဲမျိုးတွေသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ အထူးကား ကမ္မဇမြေမှုန့် လွန်ကဲသော နတ်ခန္ဓာ, ဗြဟ္မာခန္ဓာစုသည် အလွန်သိမ်မွေ့သော ယမ်းပြေခဲမျိုးတည်း။ ကိုယ်စောင့်ဓာတ် မီးလည်း အလွန်ထက်သည်။ စုတိစိတ်ကျ၍ စိတ္တဇမြေ, အာဟာရဇမြေ ကုန်ဆုံးလျှင် မီးတောက်ကြီး ကွယ်ပျောက်သကဲ့သို့ အကုန်ချုပ်ပျောက်လေသည်။ အလောင်းကောင် ကောက်ယူပို့မရပြီ။ ထို့ကြောင့် ဥပပတ်နတ်, ဗြဟ္မာတို့ သေခြင်းသည် ကျန်ရှိသောသူတို့ စိတ်ကြေ လက်ကြေရှိအောင် ပြုစုခွင့်မျှမရသော သေခြင်းဖြစ်ခဲ့၍ အစိမ်းသေသေခြင်း ဆိုသည်ဟု ဆိုခွင့်ရှိသည်။

လူစသော သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ထည်ဖြစ်သော ထုံးပြေအစုမှကား ကမ္မဇမြေကုန်ဆုံး၍ သေသည်နောက် ချရာ သင်္ချိုင်းမြေ, သင်္ချိုင်းပြာတို့၌ ဇာတ်တူပေါင်းရလေ၏။ သင်္ချိုင်းမြေ, သင်္ချိုင်းပြာတို့နှင့် ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ မိတ်သဟာယ ဖြစ်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုငုတ်တုတ်ရှိကြသော ကိုယ်ထည်အစု ဓာတ်မြေစုကို 'ထုံးပြေပြာစုမိတ်' ဆိုပေသည်။

တတိယပိုဒ် ပြီး၏။

၄။ ငါတလုံးနယ် ဆိုသည်ကား- ငါ-ဟူသော အက္ခရာတလုံး၏ ကျင်လည်ရာနယ် ဆိုလိုသည်။ ထို ငါ အက္ခရာ သည်ကား- သမုဒယသစ္စာ၊ တဏှာမှ ထွက်လာသော တဏှာ၏ တံခွန် ပေတည်း။ မီးမှထွက်သော မီးခိုးကို မီး၏ တံခွန်ဆိုသကဲ့သို့ တည်း။ ကာမ တဆယ့်တဘုံတွင်ရှိ ခန္ဓာစုသည် ကာမတဏှာ ဖန်ဆင်းအုပ်စိုးသော ခန္ဓာစုပေတည်း။ ရူပတဆယ့်ခြောက်ဘုံရှိ ခန္ဓာစုကို ရူပတဏှာ ဖန်ဆင်းအုပ်စိုးမှုပေတည်း။ အရူပလေးဘုံရှိ ခန္ဓာစုကို အရူပတဏှာ ဖန်ဆင်းအုပ်စိုးမှုပေတည်း။ အုပ်စိုးကြောင်း ကိုလည်း မခံချင်တတ်သော သူတယောက်ကို ခြေနှင့်တို၍စမ်း၊ ငါ့ကိုခြေနှင့်တိုရာသလောဟု တိုရာတိုင်းက ငါအက္ခရာပေါ်လတ္တံ့၊ မင်းစိုးရာဇာတို့မှာ မိမိတို့အုပ်စိုးရာနိုင်ငံအတွင်းဝယ် ဘယ်နေရာကို မဆို နိုင်ငံခြားမင်းတပါးတို့က ထိပါးလာငြားအံ့ ရာဇမာန် ငါအက္ခရာပေါ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် သုံးဆယ့်တဘုံကို 'ငါတလုံးနယ်' ဆိုပေသည်။

သုံးသွယ်မြုံ့သိုက်ဆိုသည်ကား- ကာမဘုံတသွယ်၊ ရူပဘုံတသွယ်၊ အရူပဘုံ တသွယ်ပေတည်း။

မြူမချန်ဆိုသည်ကား- ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ် စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းကို အစုစုထား၍။ တည်ဆဲကမ္ဘာမှ ရှေးအနုမတဂ္ဂ အတိတ်ကမ္ဘာ စုတွင် တခုခုသောကမ္ဘာ၌ စကြဝဠာ ကုဋေတသိန်းရှိသော ရေမြေ တောတောင်စသော အဝိညာဏကခန္ဓာခဲစု လူကောင်၊ နတ်ကောင် နွားကောင်၊ ကျွဲကောင်၊ ဆင်ကောင်၊ မြင်းကောင် စသော သဝိညာဏကခန္ဓာခဲစုသည် ယခုမြူမ မရှိပြီ၊ ဤကမ္ဘာတွင်လည်း ဤအန္တရကပ်တွင်လည်း အာယုကပ်ဟူသော အသက်တမ်းချင်း ပိုင်း၍။ အသက်တမ်းတွင်လည်း တရာတမ်းဖြစ်လျှင် ရွှေတရာ၊ နောက်တရာ ပိုင်း၍။ ရှေးရှေးတရာတွင် အစစာရှိနေသော ခန္ဓာစုသည် နောက်နောက်တရာတို့၌ မြူမအကြွင်းအကျန် မရှိပြီ။

အပြစ်တေ မစဲချေဆိုသည်ကား-ဘယ်အချိန်မှာမဆို ဘယ်အရပ်မျက်နှာ
ကိုမဆို လက်ညှိုးထိုးလိုက်လင် ထိုးထုတိုင်း ထိုးထုတိုင်းမှာပင်
လက်ညှိုးထုတ်ရာ အရပ်မျက်နှာသေဆဲငါ့တွင် အနန္တ အနန္တထိုးမိ
သည်ချည်းမည်၏။

အပြောင်တိုက်ဆိုသည်ကား-‘မြို့မချန်’ ဌ် ဆိုခဲ့ပြီးသော အဘိုင်းဆိုလေ။

အမှိုက်ကယ်ဝဋ်နွယ် ဆိုသည်ကား-ဆုဂမ္မိ၊ ဒေါသမိ၊ မောဟမိ၊ ဇာတိ
မိ၊ ဇရာမိ၊ မရဏမိ၊ သောကမိ၊ ပရိဒေဝမိ၊ ဒုက္ခမိ၊ ဝေဒိ
မနဿမိ၊ ဥပါယာသမိ ဟူသော တဆယ့်တပါးသော မီးတို့၏
လောင်စာ လောင်သင်း မြက်၊ ထင်း အမှိုက်တွေသာ ဖြစ်ချေ၍
သုံးဆယ့်တဘုံတွင် သက်ရှိသက်မဲ့ အလုံးစုံ အကုန်ကို အမှိုက်စု
အမှိုက်ခဲတွေ ဆိုပေသတည်း။

အသက်ရှိဖြစ်သော အမှိုက်စုကို ကိလေသာတရ၊ ကံတရ၊
ဝိပါက်တရ၊ သုံးစုခွဲ။ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန် ဤသုံးပါးသည်
“ကိလေသာစု”တည်း။ သင်္ခါရ၊ ကမ္မဘဝ ဤနှစ်ပါးသည် “ကံစု”
တည်း။ ဝိညာဏ် နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ပဿ၊ ဝေဒနာ၊ ဇာတိ၊
ဇရာ၊ မရဏ ဤရှစ်ပါးသည် “ဝိပါက်စု”တည်း။

အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်ရှိလျှင် သင်္ခါရ၊ ကမ္မဘဝဟု ဆိုအပ်
သော သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက် ဖြစ်ပေါ်မြဲ။ သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက် ကံပုဂ္ဂို
လျှင် အလွယ်တကူခေါ်ရသော ဝိပါက်အစု ဖြစ်ပြန်၍ လူကောင်
နတ်ကောင် ဖြစ်ပြန်လျှင် ထိုလူကောင် နတ်ကောင်ကို အစွဲပြု၍
ကိလေသာအစု ဖြစ်ပေါ်မြဲ။ ငါငါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ့ဟာ
ငါ့ဟာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ့အတ္တ၊ ငါ့အတ္တဟူ၍လည်းကောင်း၊
ငါမင်း၊ ငါပုဏ္ဏား၊ ငါသဌေး၊ ငါသုကြွယ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ
နတ်၊ ငါသိကြား၊ ငါပြဟွာ၊ ငါဣတ္ထိ၊ ငါပုရိသဟူ၍လည်းကောင်း
ဤသို့ စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းသော ကိလေသာတို့သည် ဗာလ
ပုထုဇဉ်တို့မှာ နေရာ ဖြစ်ပေါ်မြဲ ဟုလိုသည်။

ကိလေသာ ရှိပြန်လျှင်လည်း ကံအစု ကေနံ ဖြစ်ပွားမြဲ၊ ကံ
အစု ဖြစ်ပွား၍ ထင်ရှားရှိပြန်လျှင်လည်း ဘဝသစ်၊ ခန္ဓာသစ်
ဟူသော ဝိပါက်ကောင် ကေန္တပေါ်မြဲ၊ ဝိပါက်ကောင် ပေါ်ပြန်
လျှင်လည်း သာယာစွဲလမ်းသော ကိလေသာစု ကေန္တဖြစ်လာမြဲ၊
ဤသို့ အမှန်လေးချက်ကို အပိုင်သိသော ယထာဘူတဉာဏ်ကို
မရသမျှ ကာလပတ်လုံး မရပ်မတည် ဟူးဟူးလည်၍ နေသော
ကြောင့် အစုကြီးသုံးပါးကို “ဝဋ်နွယ်” ဆိုသည်။

အဖြစ်မစဲ အသစ်လဲ သဲသဲကြွယ် ဟူသည်ကား- အသေမီးက မြူမျှမကျန်
အောင် အတွင်လောင်၍ လိုက်ငြားသော်လည်း စကြဝဠာအနန္တ
နှင့် အပြည့်အပြည့်ပင် မစဲမပြတ် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲ
၍ စကြဝဠာအားလုံး အုံးအုံးသဲသဲ အမြဲစည်ပင် ပြည့်ကြွယ်သည်
ဖြစ်၏- ဟူလိုသည်။

အကယ်မလောက် သူကသာ မောက်တော့ ဆိုသည်ကား- ထိုကဲ့သို့ စကြ
ဝဠာ အနန္တလုံးပြည့်အောင် အသစ်အသစ် မစဲအောင်ဖြစ်ပွား၍
နေသော်လည်း သင်္ခါရတို့က ပိုမို၍ သွားနိုင်သည်မရှိ၊ အသေမီး
ကသာ ပိုမောက်လျက် ရှိတော့သည်- ဟူလို။ ဖြစ်သမျှသော
သင်္ခါရတို့မည်သည် ပျက်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိကြကုန်၏။ ပျက်ခြင်း
ကို လွန်၍ အမြဲတည်နေနိုင်သော သင်္ခါရတရားဟူ၍ တစုံတခုမျှ
မရှိ။

နောက်နောက်ကမ္ဘာ ဖန်ဖန်လာလဲ အစာသူတွင် တခုသာ ဝင်ကြသည်
ဆိုသည်ကား- နောက်နောက် ကမ္ဘာသစ် ကမ္ဘာသစ် ဆက်၍
စကြဝဠာ အနန္တနှင့် အပြည့်အပြည့် ဖြစ်လာသော သင်္ခါရဓမ္မတို့
သည် မရဏမီး၏ အစီးအပွားသာ ဖြစ်ကုန်၍ သူလက်တွင်း၌
မီးစာထင်းမှိုက်အဖြစ်သာ တခုမကျန် တလုံးတစုတည်း ဝင်ကြရ
ကုန်၏ဟု ဆိုလိုသည်။

အဟုတ်ဉာဏ်မတင်စီးနိုင်ရ ဆိုသည်ကား- တယောက်သော ပြည့်ရှင်မင်း
သည် အတုမရှိ လှပသော မင်းသမီးယောင်ဆောင်၍ နေသော

ဘိလူးမကို တောင်ညာ တင်လေ ။ ထိုမင်းသည် ဘိလူး၏
 ကြောက်ဖွယ် ဆိုးရွားသော ဇာတိရုပ်သွင်ကို မြင်နိုင်သော ဒိဗ္ဗ-
 စက္ခု နှုတ်ဆေးကို မရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုဘိလူးမ၏
 နှုတ်သမီးအသွင် ထင်မြင်အောင် ဖန်ဆင်း၍ မာယာပရိယာယ်
 ဖြင့် ပြုသမျှသော အတင်စီးတို့ကို ခံရလေ၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုနှုတ်ဆေး
 ကိုရ၍ မျက်စိ၌ကွင်း၍ ကြည့်သောအခါမှ ဇာတိရုပ်သွင်ကို ဟုတ်
 တိုင်း မြင်ရသဖြင့် ချည်နှောင်ရိုက်ခတ် အသေသတ်၍ ထိုမင်းက
 တင်စီးနိုင်လေ၏။ ထို့အတူ ဤသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယထာ
 ဘူတဉာဏ်ကို မရကြသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သင်္ခတ ရုပ်နာမ်
 တရားတို့၏ အတင်စီးကို ခံနေကြရကုန်၏။

တင်စီးပုံကား-ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ မဟုတ်
 ကြကုန်သော ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့အား
 ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ထင်အောင်ပြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်
 ထင်ကြရ၏။ သတ္တဝါ ထင်ကြရ၏။ ယောကျ်ားမိန်းမ ထင်ကြ၏။
 ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ အလှ အယဉ် ထင်မြင်
 စွဲလမ်းကြ၍ ချစ်ကြ ခင်ကြကုန်၏။ ချစ်မှု ခင်မှုသည် သံသရာ၌
 မာရ်မင်း၊ ငရဲမင်းကြီးတို့၏ သံကြိုး သံလွန်ပေတည်း။ ထိုသံကြိုး
 သံလွန်တို့ဖြင့် အသဲနှလုံးတို့၌ အတင်းအကြပ် ချည်တုပ်မိလျက်
 ရှိနေကြကုန်သော အနုပုထုဇဉ် သတ္တဝါတို့သည် မာရ်မင်း၊ ငရဲ
 မင်းတို့၏လက်မှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်ပြီ။ ဤကား သင်္ခတ ရုပ် နာမ်
 ၏ တင်စီးချက်တည်း။

အကြင်အခါ၌ သင်္ခတရုပ်နာမ်တို့၏ ဇာတိအသွင်ကို ထင်
 မြင်နိုင်သော ယထာဘူတဉာဏ်ကိုရ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကလျာဏ
 ပုထုဇဉ် စူဠသောတာပန်အဖြစ်သို့ ဖောက်ကြကုန်၍ ရုပ်နာမ်
 တရားတို့၏ တင်စီးချက်မှ လွတ်စပြု၏။ ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို
 မိမိဘို့က အနိစ္စဟူ၍ တင်စီးနိုင်ကြကုန်၏။ ဒုက္ခဟူ၍၊ အနတ္တ
 ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဟူ၍ သတ္တဝါမဟုတ်ဟူ၍ ယောကျ်ား

မိန်းမ မဟုတ်ဟူ၍ သူမဟုတ်ဟူ၍ ငါမဟုတ်ဟူ၍ တင်စီးနိုင်ကြကုန်၏။

အဟုတ်အမှန် အမြင်သန်သော ယထာဘူတ ဉာဏ်ဖြင့် နာမီရုပ်တရားတို့ကို အပြစ် ဒေါသ ဘေးဘယတို့နှင့် ရှုံးချပစ်စီးနိုင်ကုန်၏။ ဤကား ကလျာဏ ပုထုဇဉ် စူဠသောတာပန်တို့က ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တင်စီးပုံတည်း။

ဤကဲ့သို့ ယထာဘူတခေါ်သော အဟုတ်ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်တရုပ်နာမ်တို့ကို မတင်စီးနိုင်ရ မပိစီးနိုင်ရဆိုလိုသည်။

ဆည့်မီးတာဘယ်တကိန်းမှာမ ငြိမ်းပမယ်လို့ ဆိုသည်ကား— ဖိုတခွင်ကို အတွင်လောင်မြိုက် အပြောင်တိုက်၍ အသေမီးနှင့်တကွ တဆယ်စာပါးသော မီးတို့၏ တာဝန်မှလွတ်ငြိမ်းခွင့်ကို ဘယ်တကိန်းမှာ ရပါအံ့နည်း ဆိုလိုသည်။

စာကိန်း ဆိုသည်ကား—တဆူ တဆူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဖြစ်ပွားတော်မူရာ သာသနာကျွတ်ကိန်းကြီးကို သာသနာကျွတ်ပုံကြီးဟု ဆိုလိုသည်။

လေးချိုးကြီးအဖြေပြီး၏။

(ဂမ္ဘီရကဗျာကျမ်းမှ)

ရတနာယူရ အမည်ရှိသော အဝတ်ကြီး၌ သိရှိသုဓမ္မရာဇာမိပတိ
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရှိသော ဟံသာဝတီရောက်မင်းဟု ခေါ်ကြသော မင်း
တရားကြီးလက်ထက် အလုံမြို့စီရင်စု အထက်တိုက် မောင်းထောင်ကြီးရွာ
ဘေတိ အမိ ဒေါ်ပု၊ အဘ ဦးဇေယျတို့တွင် ၁၀၉၈-ခုဖွား၊ နံအင်္ဂါသား၊
ငယ်မည် မောင်ဩ အမည်ရှိသော ပညာရှိအလောင်း သားကောင်းရတနာ
ကို ဖွားမြင်လေသည်။ ၁၃-နှစ်သားရွယ် ရှင်သာမဏေပြု၍ သာမဏေ
အဖြစ်မှ လူထွက်ပြီးလျှင် ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရား၏ ဘထွေးတော်
တောင်ငူရာဇာခေါ် မင်းရဲကျော်ခေါင်ထံမှာ ထမ်းရွက်သည်တွင် ရတု၊
ရကန်၊ အဲ၊ ဒန်၊ လင်္ကာတို့ကို ရေးသားလေ့လာရာ ဘုရင်မင်းတရား
အားရနှစ်သက်တော် မူသောကြောင့် ‘ရွှေတောင်ရာဇကျော်သူ’ဟူသော
ဘွဲ့နှင့် သံတော်ဆင့်အရာကို သနားတော်မြတ်ခံရသည်။ ရွှေတောင်
ရာဇကျော်ကား တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူ၏ တူအရင်းတည်း။
တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူသည် ဒေါ်ပု၏ မောင်အရင်း ဖြစ်သည်။
ဦးရီးဖြစ်သူ မဟာစည်သူကဲ့သို့ ရွှေတောင်ရာဇကျော်သည် လောက၊
ဓမ္မနှစ်ဌာနတို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပေသည်။

၎င်းရွှေတောင်ရာဇကျော်၏ အရှင်တောင်ငူရာဇာ စဉ့်ကိုင်အရပ်
ပြနန်းစံရာ နန်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံထူးကို
ရေးသားဆက်သွင်းရသည်။ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကို—

“စဉ့်ကိုင် တိနာမကေ၊ ဝင်းကျော်မည်သည် မုဆိုးစဉ့်ကို
ဖမ်းရာဖြစ်၍ စဉ့်ကိုင်ဟု သမုတ်အပ်သော။ ဇေယျ=ရန်တကာ
တို့ကို အောင်မြင်ရာဖြစ် သော။ + + + ရာဇဌာနီ ပုရဂ္ဂေ=မင်း
နေပြည်တော်မြတ်၌ + + + သာမိရာဇာ= ဇေယျာဝရနတ်တိုင်း
ရှင်မင်းမြတ်သည်။ အဘိဓမ္မာဇေယျာ=အပြစ်မျက်တို့နှင့် ကော်လူ
သည်ဖြစ်၍။ + + + =ကောင်းစွာ။ ~~အသိသော~~။ အသိ

ကပ္ပံ=ဤသတ်ပုံထူးသည်။ + + + ဂယာပကေ = ၁၁၁၃-ခု ဟု
ဆိုအပ်သော။ ဒီဗေ = သက္ကရာဇ်ရှည်သည်” -

ဟု တွေ့ရသည်။ ပြခဲ့ပြီးသော စိန္တကျော်သူ၏ သက္ကရာဇ်အတိုင်းဆိုလျှင်
ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံထူးကို ၁၅-နှစ်သားအရွယ်က ရေးသည်ဟု မှတ်ရမည်။
သီပေါမင်းတရားလက်ထက် နေမျိုးကျော်ခေါင်ဘွဲ့ခံ ဆရာကြီး ဦးဘ၏
အမှတ်အသား၌ (ကဝိလက္ခဏာသတ်ပုံထူးကို မင်းရဲကျော်ခေါင် စဉ်ကိုင်
တပ်မှာနေစဉ် အသက် ၂၀-ခန့်က ရေးသည်ဟု တွေ့ရသည်)။

သက္ကရာဇ် ၁၁၁၃-ခုနှစ် နှစ်နှောင်းတွင် ရတနာပူရ အဝရွှေပြည်ကြီး
ကို မွန်ဘို့ ဖျက်ဆီး၍ မင်းတရားကြီးနှင့် တောင်ငူရာဇာတို့ကိုပါ ဟံသာ-
ဝတီသို့ ဆောင်ယူသွားရာ တောင်ငူရာဇာမှာ လွတ်၍ ဗိုလ်ပါစုရုံးနေဆဲပင်
ရှက်တရက် သေဆုံးသဖြင့် ကျေးကျွန်ဘို့မှာ ဟံသာဝတီသို့ တချို့၊ ရွှေဘိုသို့
တချို့ ဝင်ရောက်ကြလေသည်။ ရွှေတောင်ရာဇကျော်လည်း ရွှေဘိုမြို့တွင်
ငယ်မည်တင်ပြန်၍ ဆောင်းပါ ဇေးရာတွင်မှ အပေးမင်းတရားကြီးက
‘စိန္တကျော်သူ’ဘွဲ့ကို ပေးသည်။ ၎င်းမင်းသားတော် ဗဒုံသတိုးစောသခင်
မှာ စာဆိုအရာနှင့်ထမ်း၍ ရတနာသိင်္ဃ မြို့တော်ဘွဲ့ ပြာသာဒ် ထီးချက်
တော်ဘွဲ့၊ ဆင်ပြုရှင်ဘုရား အိမ်တော်သိမ်းဘွဲ့၊ အနောက်အိမ်တော် အငြင့်
မင်းနှင့် တူမတော် လက်ထပ်ရာတွင် မင်္ဂလာရတု သားတော်အငယ် ပင်း
တလဲမင်းသား ချင်း၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး ယိုးဒယားချီလူးတား၊
၎င်းပြင် “ဖောဠာကယ” ဟူသော ၁၁၂၂-ခုနှစ်၌ ဩဝါဒထူးပါ။ ကို
ရေးသားသည်။

ဦးဩရေးခဲ့သော စာစုကား—

- ၁။ ရွှေထီးချက်မှာ—ချီ ရတနာသိင်္ဃမြို့ ကန်တော်ဘွဲ့
- ၂။ ကုန်းဘောင်ရွှေပြည်=ချီ အိမ်တော်သိမ်းဘွဲ့
- ၃။ သပြေညွန့်ရှင်—ချီ ဒု မြင့်မင်းနှင့် တူမတော် လက်ထပ် ရတု
- ၄။ မင်္ဂလာဘူးခေါင်—ချီ ပင်းတလဲ မင်းသား ချင်း
- ၅။ ဘုန်းပဒေသာ—ချီ မင်းတရား ယိုးဒယားချီ လူးတား

- ၆။ မင်္ဂလာသရဘူ-ချီ အိမ်ရွှေမိဖုရား ချင်း
- ၇။ ထွေတလာလျှင်-ချီ တောလား ရတုပိုင်စုံ
- ၈။ မင်္ဂလာဘူးခိုင်-ချီ ဘိုးတော်ရှင် ချင်း
- ၉။ နမက္ကာရနိဿရည်း
- ၁၀။ ရတနာပြတ်ခေါင်-ချီ မင်းဆက်လင်္ကာ
- ၁၁။ ဖောင်ခြည် ခြောက်သွယ်-ချီ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံထူး
- ၁၂။ မင်္ဂလာညွန့်သွယ်-ချီ သြဝါဒထူးပျို.

(၎င်းအပြင် ကဗျာလင်္ကာအချို့ကိုလည်း ရေးသားသည်။ ဝိန္ဒ
ကျော်သူ၏ ကွယ်လွန်သော သက္ကရာဇ် အမှတ်အသားကား ဗဟိရ
ဆေးချေ။)

စိန္တကျော်သူ ဦးဩ

ဩဝါဒထူးမျိုး - ဆုံးမစာ

ပထမပိုင်း

၁။ မင်္ဂလာညွန့်သွယ် အံ့ချီးဖွယ်တိ အန္တရာယ်ပျောက်ကင်း ကျမ်းပြီး
ခြင်းကို လက်ငင်းမကြာ ဖြည့်နိုင်စွာသား ရတနာသုံး မုတ္တာကိုးကို ရဲလုံး
ဝေဆာ ဆင်ပြီးစွာမှ၊ မင်္ဂလာပွဲ ရွှေနန်းထဲဝယ် မြဲစွဲစား မျှားသား
မတ်မြေး မင်းသွေးစိုးရည် ဆောက်တည်ပိုင်နင်း မင်း၊ မိဖုရား ဝန်းလျား
ဧဠာရံမိသံခမောင်းမ ပျိုတော်စသား နန်းမတယ်ညာ အိမ်တော်မှာလည်း
မြို့ရွာပိုင်စား သခင်များ၏ ထံပါးနေည မြဲစွဲရသည် မိန်းမ၊ ယောက်ျား
မင်းစားတို့ ဖတ်ကြားနာခံ သင်အံလေ့လာ မှတ်သားရာတည့် ဩဝါဒထူး
စာယဉ်ကျူးကို ပျံ့ပျူးသရွှင် ဖွဲ့စီရင်ပိမ့်။ ။အောင်မြင်လွယ်မှု-
ပြီးလွယ်ဆု။

၂။ မှတ်နားစိပ်လော့ မအိပ်ရာချေ မနုဆုအပ် မရပ်ရာငြား မသွား
ရာမှတ် မဝတ်ရာကျင် မဆင်ရာများ မစားရာမြောက် မသောက်ရာမှ
အစုစုကို ယခုရွှေဖျား ပြန်လျှောက်ကြားပိမ့်။

မအိပ်ရာချေ

“သုံးပါးရတနာ ဆရာသမား ဘိုးဘွားမိဘ စိုးရသခင် ဂုဏ်အင်ကြီးထူ
ကိုယ်တူရင်းရှည် ဖြစ်သည့်သူအား ခြေရင်းထား၍ ပေါ့စားလွယ်ကာ မအိပ်
ပါနှင့်၊ ဆည်းဆာနေဝင် ဆဲဆဲတွင်၌ အိပ်ချင်သော်လည်း စိတ်ကိုတည်း၍
နည်းစေအိပ်မှောင် နေထွက်အောင်လျှင် ရှောင်လေလျှင်လျှင် တညဉ့်သုံးခါ
နိုးကြားရာ၏၊ လက်ယာလက်ဝဲ အိပ်နေမြဲလော့၊ ကွဲလွဲငဲ့တုံ မှောက်စုံ
ပက်လက် မအိပ်စက်နှင့်၊ ကိုယ့်ထက်မူယူ မြတ်သည့်သူကို အတူနဲ့ယှက်
အိပ်ဖက်မပေါင်း၊ ဖောင်စောင်းအနောက် မြောက်သို့တူရ ခေါင်းမူရာ
ရွှေမျက်နှာနှင့် ကောင်ညာစင်းစင်း ခြေရင်းမပြု၊ ခုလုထစ်ခွင့် နိမ့်မြင့်

စောင်းထောင် မာခေါင်ကျောလွန်း ကြမ်းစွန်းဖျားနာ မိုးတားရံကာ
လွတ်ဆုမှလည်း။ ။ “ရှောင်ပါအိပ်ခင်း-လွတ်ရှင်းရှင်း”။

မနေရာအပ်

၃။ “အသက်အရွယ် အနွယ်အမျိုး အရိုးအရာ ကိုယ်ထက်သာသား
ဂုဏ်ဝါစံးမြောက် သူ့ကိုးမှောက်ဝယ် ရွှေနောက်စူးစူး မြင့်ဖြူလေညာ
နီးစွာဝေးလွန်း မစွန်းခြောက်ပြန်၊ ချပုဆစ်နှင့် ကျစ်လစ်လှစေ၊ တင်ပျဉ်
ခွေ၍ လက်ခြေကားယား နံပါရှည်နဲ့ စောင်းလွဲနောက်ပီ အုံးပို
လက်ထောက် မတ်စောက်ဆောင်ကြိုင် ဒူးထောင်လက်ဖွဲ့ မထိမဲ့လျှင်
မနွဲ့မကိုင်း ခိုင်းတိုင်းကျားဘား မပြားမဝပ် မနေအပ်ရှင်၊”

မရပ်ရာငြား

“မရပ်သင့်ရာ ရှောင်ခွင့်မှာမူ လောကဓိပ္ပ ပြည်မသခင် ရှင်ပီပုထိုး
သားတော်သမီး ဝန်ကြီး၊ ဝန်ငယ် မင်းနွယ်စိုးဆွေ ယှဉ်နေနီးစပ် ဆက်ကပ်
ပွဲလမ်း မင်းခမ်း ဆောင်ရွက် စားခွက်စားယောက် အပါးထောက်က
မလျှောက်မဟက် မတ်လတ်ခိုင်းစိုင်း မကိုင်းမပျပ် မတူးဝပ်ပဲ မရပ်သင့်ချေ
ရပ်မိလေက မင်းဒဏ်ကြ၏၊ မိဘဆရာ ပညာဂုဏ်ဖြိုး သက်ကြီးရွယ်လွန်
ကျင့်မှန်မဖောက် ရဟန်းမှောက်ဝယ် ချစ်ကြောက်ကြည်ညို ထရိုအသေ
အချေအငံ ညွတ်ကျိုးနွဲ့မှ အာသံမှတ်ကြိုး ဆုပြည့်ပြီးအံ့၊ မိုးတိုးမားတား
မပြားမပျပ် မပ်မကိုင်း ခိုင်းတိုင်းကြမ်းတမ်း အမုန်းမသိ ဒိဋ္ဌိမူကျင့်
မရပ်သင့်သည်။ ။ “မြစ်လွင့်လွတ်ကင်း-ဟြိဉ်ရှောင်ကွင်း”။

မသွားရာအပ်

၄။ “စိုးမင်းသခင် အရှင်ပိဘ ရွှေသို့ကျသော် ကုန်းကုတုပ်ပျပ် နိပ်ဝပ်
ညွတ်ထိုင် နောက်ယိုင်ခွာရှား သွားမှုဟာမူ ယဉ်နုလှစေ အခြေကြမ်း
တမ်း ရွှေမသန်းနှင့်၊ စိုးနန်းမင်းအိမ် ဆိပ်ငြိမ်ဝက်တော် ခေါ်သည့်အခိုက်
တိုက်ခိုက်သူနား မကြားလေ့ ထိမ်ဝှက်သို၍ ပြောဆိုသည့်ခိုက် ထိုက်လိုက်

ချီးမြှောက် စားသောက်ဖွယ်ရေး တည်ကျေးသည့်ခိုက် မှားမှိုက်ကျေးကျွန်
အပြစ်ဝန်နှင့် ဒဏ်ရှိသူအား ထားသည့်ရုပ်မြေ ဖုတ်တစ္ဆေနှင့် ကင်းမြေ
ထူထဲကျားရဲသစ်ရွှားဘီလူးရှိရပ် ပေါ်လျှင်ကောက်ကျင်မူညစ်သွမ်းဆိုးသူခိုး
ဖမ်းရာ ကန္တာရတော မြစ်ကြောနက်ကျယ် ဖင်လယ်သမုဒ် သတ်ပုတ်တုန်း
လှန် ခိုက်ရန်တွေ့ပဲ့ ငြင်းခုံဆဲနှင့် သောင်းသဲစည်ပင် ပွဲသဘင်သို့ သွား
ချင်မှုသာ မသွားရာတည့် ကြမ်းမော့ခြေနင်း မပြင်းညံ့သက် လွန်ဖြည်း
ညက်စေ ညဉ့်နက်မှောင်မည်း ကယောက်ထည်းလည်း တင့်ရည်းပေါ့သုပ်
မသွားအပ်သည်။ ။ကြပ်ကြပ်ဝမ်းတွင်း - မှတ်သွတ်သွင်း။”

မဝတ်ရာကျင်

၅။ ရှောင်ပါစေချင် အဝတ်တွင်လည်း မစင်မကြယ် ရှံဖွယ်စက်ဆုပ်
မည်းပုပ်မဲ့ပြာ စာမချသေး ဖွပ်ဆေးမလျော် ညှိစော်မြေးသမ်း
ဟောင်းနှမ်းစုတ်ပြတ် ညှိုးညစ်ပတ်က မဝတ်လေရာ ဥစ္စာရွှေငွေ ဆန်ရေ
စပါး ကျွဲနွားယာလယ် လိုမယ်မတ စိတ်တိုင်းကျလက် ကြယ်ဝပြည့်စုံ
ကုံလင့်ကစား စိုးမင်းလားသို့ သောက်စားသမှု ဝတ်တုမမှု၊ ရွှေရှုနောက်
ချင့် ကိုယ်နှင့်အင်တန် သင့်အောင်ဖန်၍ ခန့်ရန်တော်ရာ ကောင်းမြတ်
ပါလည်း စိတ်မှာချင်ချင် မရှိလျှင်မူ မဆင်ဝတ်သင့် မိုးမြင့်ကဲကျူး ဝတ်
ထူးစားဆန်း ပွင့်လန်းရောင်ဝါ ယဉ်ကျေးစွာကို ချိန်ခါမဲ့ပဲ မဝတ်လဲနှင့်
တွဲလွဲများလျား ဖားရားမြေထိ ရွှေငြိနောက်ကျ ခြေချဖဝါး နင်းသွား
မသာ ဝါဝါကားကား ကြားကြားဝင့်ဝင့် ဝတ်သဖြင့်လည်း မတင့်တယ်ရာ
ဓမ္မတာလျှင် လမ်းသာကြွလွယ် ညာဘယ်နောက်ရွှေ ညှိစေ လျှင်လျှင်
မယဉ်မတောင်း ဆင်ဝတ်ကောင်းသည်။ ။ကျိုးကြောင်းပြစ်ကင်း—မြော်
ရှုတင်း။

မဆင်ရာများ

၆။ တန်ဆာပလာ ဆင်ဖွယ်မှာလည်း ရတနာရွှေငွေ လွန်မြတ်
စေလော့ အနေဆုတ်ယုတ် ခါမဟုတ်က ဖော်ထုတ်ပြုပြင် မဆင်ယင်နှင့်

ဆံကျင်ဆံထိုး ခါးကြိုးဦးစောက် လယ်ကောက်သက်ကြပ် လက်စွပ်နားပန်
ပန်းမာဏ်ခြေကျင်း ရွှေကွင်းလည်မှာ ဆင်တန်ဆာလည်း ကာလာ
ဒေသ နေ့ညမှတ်ကြိုး အမျိုးအနွယ် အရွယ်အသက် ချင့်တုန်ယုတ်မြတ်
ဆင်ယင်တတ်မှ ဆင်ဝတ်သ၍ သူစိတ်တွေ၏။”

မစားရာမြောက်

ညဉ့်နေ့မခြား မစားရာမြောက် စားခင်းမှာတုံ ရသသထွေပြား မြိန်
မြတ်ငြားလည်း စားမကြူးရာ ပူဆာစပ်ငန် ချဉ်ဖန်ချိုခါး ထွေထွေစား
လည်း သုံးပါးဥတု ဓမ္မာရမ်းရှုလော့ မှီခိုတစောင်း အိပ်လျောင်းဝမ်းစင်း
ခြေဆင်းပေါင်ထောင် ဆောင့်ကြောင်မတ်စောက် တောင်မြောက်ကြည့်
ကွက် ရပ်လျက်သွားလျက် နှစ်ဘက်ပါးနား အစောင်ဝါး၍ မစားလေသင့်၊
ကော်လွင့်ဝှေ့လှန် ကျောက်ကန်ပုက်ခတ် ကိုက်ခဲတတ်သည် သတ္တဝါ
သား မသွားမဆူ သိုးအုပ်လောင် ညီဟောင်သမျှ မစားရသည်။ ။
နေ့ညမကင်း-ကြည့်ရှောင်မင်း”။

မသောက်ရာပူ

၇။ “မသောက်အပ်ထွေ ရွှောင်ပါးလေလော့၊ မေရယင်း သူရာင်း
နှင့် ပိုးမွှားလောက်ကျ မြှုတ်နေအံ့ထင် သန့်စင်မကြည် ရေကိုသည့်လည်း
ချုပ်ဆည်အာသာ မသောက်ရာတည့်၊ ဘယ်ညာလွှလက် ရေခွက်ပလား
လက်ဝါးပြောင်းပြန် ကိုင်ဟန်လှန်မှောက် မသောက်ပြန်ရာ ဟင်းမှာရေ
ထုတ် ဟင်းချွတ်ရေကို မမျှီလေထိုက် မကျိုက်လေအပ် သတိကြပ်လော့၊
ရှစ်ရပ်ပျော့ချည် ဆိကြည်ထောပတ် မြိန်မှတ်ပြတ်လည်း ကြိုက်တတ်သော
အား လျှောက်ဟား၍ မချားစေရ ဆင့်ရံမျှသာ သောက်လေရာ၏၊ စာနာ
ခန့်ချီ မျက်စိအကျင့် ဝမ်းအချင့်ဟု ယခင်ဝေါဟာ ထင်ရှားစွာနှင့် သူရာ
သောက်ဝယ် ပြစ်ခြောက်သွယ်ကား လိုမယ်မရ ရှိမျှဥစွာ ပျောက်တတ်
စွာ၏၊ နှုတ်သာလက်လွန် ရန်လည်းခိုက်ထိ ပွားတတ်ဘိ၏၊ မျက်စိသီဝေ
လက်ခြေဟန်ယင် မဝင်ဝမ်းတွင်း ယင်းမစား ထေဂါများ၏၊ ပြစ်သား
စင်စင် လှရှင်ကဲ့ရဲ့ သတင်းမဲ့၏၊ ရှက်ပွဲအရာ ကျောက်ခင်းမှာလည်း အင်္ဂါ
ကိုယ်လုံး မပုံးလှမ်းနိုင် စွဲကိုင်ကျိုးပြစ် စိစစ်မပြင် ဆင်ခြင်မရှိ သတိပညာ
ဓလျာဉ်မှာသည်။ ။ မကြာလက်ငင်း-ပျက်မှောက်တွင်း”။

သက်သေအညွှန်းများ

၈။ “စေ့ရေစေ့ရေ ဖြစ်ဘူးထွေကို သက်သေတံဆိပ် ပုံစံ နှိပ်အံ့၊
မအိပ်သီးစောက် တောဆင်ပေါက်နှင့် မိုးသောက်ကြက်တင် နေဝင်
ကောက်လှန်း ဥဒါန်းဖြစ်လေ ဆရာစေသား ထင်းခွေတပည့် အိပ်ကြူး
သန္ဓေကြောင့် မပြည့်လိုအင် မျက်စိပင်တည့် မမြင်မဲ့တေ ဆုံးဘူးချေ၏။
တထွေစံတည် လှည်းကုန်သည်ဝယ် ရှေးတည်သမား အအိပ်များ၍ လှည်း
သားအားလုံး ရေငတ်ထုံးလည်း ယူကျုံးဖွယ်သာ အနေမှာကား ရတနာ
စီခက် နေရာထက်ဝယ် တက်သက်နေမိ ပညာရှိလျက် သတိယွင်းလပ်
မင်းဒဏ်ကြပ်၏။ မရပ်ရာဘိ ရပ်မှားမိသည် ဘူရိဒတ်ဝယ် ဒုလ္လဗ္ဗာယ်
သည် ဆိပ်စွယ်ထိလွှမ်း လူရည်နှမ်း၏။ ထုတ်သမ်းခရီး မသွားဆီ ၍
ပျက်စီးတိမ်မြုပ် ခန္ဓာချုပ်သည် တရုပ်ငြေးမင်း တိမ်နင်းပုံသန်း ရှင်ကန်း
မလင် ပုံပြင်ထူရှည် ပြည့်တန်ဆာထံ ဆွမ်းရပ်ခံသည် ရှင်ပျံတို့မှ စျာန်
လျှောကျ၏။ စံပအဝတ် ယွင်းမှားချတ်သည် ဒုတ္တပေါင်မင်း ဆင်ခြင်း
မရာ နန္ဒာသူရိယ ပျောက်ပဆုံးပါး စားစရာမှာ မန္တဟာနှင့် ဇူဇကော
ပုဏ္ဏား ဆင်သားစားခွေး သောက်မှားရေးမှ သဌေးကြီးသား သားစား
ပြည့်ရှင် တပင်ရွှေထီး ထုံးစံမိုး၍ ပျက်စီးသည့်ဘေး ဝေးကမြော်မြင်
ရွှောင်စေ့ချင်သည်။ ။ဆမြင်မြူညှင်း-မလစ်ဟင်း။”

ဒုတိယပိုင်း

၉။ ပြည်ကြီးအရှင် ထွဋ်သခင်ကား လူတွင်ခေါင်ထိ သမုတိဟု မည်ရှိ
နတ်စစ် မြတ်ဆုံးဖြစ်ရှင် ကြောက်ချစ်မပြု မင်းကိုတူ၍ အမျှအလှည့်
အကြည့်အကြံ အသံအသက် အလက်အခြေ အနေအသွား အစားအဝတ်
အမှတ်အဆင် အရှင်အရယ် အခြယ်အဆင် အသွင်အမာန် အဖန်အလိမ်း
ရာခပ်သိမ်းကို ကြောက်ကြိမ်းရန်သွယ် စိုးမင်းနှယ်လျှင် ရည်ရွယ်ဖက်ထွေ
မပြုပေနှင့် တွေဝေမှိုက်မှား နာဖျားညှဉ်းဆဲ ဆင်းရဲပူပင် ကြွေးတင်မြီ
များ မင်းစားဟု သည်ငါးယောက်လျှင် မသေခင်က အပင်မတည်
သူသေမည်ဟု စဉ်ရှည်ရှေးက ဗျာသပုဂ္ဂိုလ် ဟောခဲ့ဆိုရှင် မင်းလိုလိုက်

ညွတ် စေားတတ်မှ မူးမတ်ဖြစ်ရာ သည်ကိုစာ၍ မျက်နှာမူနည် ခိပ်ခြည်
ခွင်လမ်း မင်းရိပ်ဖမ်းလှက် အကြမ်းသည်မှ အနုသည်မှာ အသာသည်
တွင် အတင်သည်ကို သည့်နယ်လိုဟု စွဲဆိုသတ္တိ မှတ်သိကျမ်းကျင် ပြုစီရင်
မှ ကုံထွင်သံပွ အရာကျသည်။ ။မင်းစေားရေး-မျက်ချစ်ဆေး။

၁၀။ ပတူမတန် ဂုဏ်ဉာဏ်ကိုယ်နှုတ် ကိုယ်အေးကဲယုတ်နှင့် ပြေးဆုတ်
နောက်လံ ကြောက်ရွံတတ်လှ အနည်းမျက် ကိုယ်ကအများ အောင်ပါ
ငြားလည်း ယောက်ျားတနည် ဘယ်မှာမည်ချိမ့်။ အရည်သာငြား အများ
ကိုပင် အောင်ပါချစ်လည်း အရှင်-ကျေးဇူး ပျောက်ထိမ်မြူးက ညစ်ညူး
မည်ပင် ဘယ်ဂုဏ်ကင်အံ့။ အောင်မြင်ပြီးလျှက် စုံမက်ပဲ နှိပ်စက်တေးက
ဆတ် ညှိုးပန်းတတ်က သူမြတ်မည် သူဖြစ်သည်ကြောင့် မည်ရည်နေရာ
ကိုယ်ထက်သာနှင့် ဗိုလ်ပါစစ်သည် ရွှေတင်နောက်သွား ကိုယ်ထက်များကို
ထိပါးပူးဆိုင် သူကပြိုင်လည်း အောင်နိုင်တတ်ပေ ပလေလက်ခြား အရှင်
ဘားလည်း ဝံ့မေးမရှိ ကျေးဇူးသိလျက် သတ္တိခိုင်ပြီး အောင်နိုင်ပြီးလည်း
နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ မောင်းမဲမဆို ချစ်ကြည်ညိုအောင် သဂြိုဟ်လေးသွယ်
ယောက်ပုံဖွယ်သည်။ ။မှတ်ချက်နောင်ရေး-ပိုက်သိမ်းဇွေး။

၁၁။ ကိုယ်ကျိုးဖြောင့်ပါ လူလိမ်မာတုံ ပညာလိုလျှင်း မဆန်ငြင်းနှင့်
အငြင်းကြီးလစ် ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ အနှစ်ဘဏ္ဍာ ဉာဏ်လိုလျှင်း မယိုပျင်းနှင့်
အပျင်းကြီးလစ် သူတန်ဖျင်း၏။ ရေးပြစ်နောက်ထား စကားဆိုလျှင်း
မမတင်းနှင့် အတင်းကြီးလစ် ပြတ်သတ်ဖြစ်၏။ စိစစ်ဆင်ခြင် အသွား
တွင်လည်း နှေးလျှင်နောက်ကျ မြန်ကရွေထောက် ကြံတိုင်းမြောက်၏။
စားသောက်ဖွယ်ဖွယ် နှေးလျှင်နောက်ကျ မြန်လျှင်လမ်းထောက် ရိုး
ထောက်၏။ ဘေးပျောက်ရန်ထိမ် ယာယီအိမ်ကို ချမ်းငြိမ်မြဲသ မခိုင်စေ
နှင့်။ သက်ဝေကြည်ညို မယားကိုလည်း မပျီမခေ မခိုင်စေနှင့်။ ပျော်ပြေ
စိတ်ငြိမ်း အသိမ်းကိုလည်း ရုံးစည်းတုပ်တေ မပိုင်စေနှင့်။ အိမ်နေမယ်ညို
မယားကိုလည်း မြသိုမှတ်ကို မယုံသာင့်ဘူး။ သေထူးမြန်းပုံ သူကိုတုံလည်း

မဆုံသင့်ဘူး။ စိတ်ဆူးမုန်ဆန် သူရန်တွေပဲ့ ငြင်းခုံဆဲ၌ စုသဲဝန်းရုံ မအံ့သင့်ဘူး။ ဆန်းထူးပုံရွာ ဥစ္စာလိုက မင်းမိန်းမတို့ ညွတ်ခဦးတင် မိမိလင်ကို ချစ်ခင်မြတ်လေး-သိမ်းလုပ်ကျွေး။

၁၂။ ရတနာသုံးပါး ဘိုးဘွားမိဘ ဆရာစသော လောကအမှတ် ကိုးရာနတ်ကို မမြတ်လေးစေ့ မဖြစ်လေနှင့်၊ ရပ်နေဝေးနီး ခရီးသွားရာ ဥစ္စာရှာလည်း သစ္စာလွဲချော် သူမတော်ကို မခေါ်လေနှင့်၊ ရေမြေစိုးခြင်း မင်းတို့ရွှေမှာ တတ်ပညာကို အခါမဲ့ထွေ မဖော်လေနှင့်၊ သားရေညစ်ငြမ်း ပဲ့လမ်းသဘင် ကြည့်ရှုရှင်၍ စိတ်လွင်ပျံဝေ မပျော်လေနှင့်၊ နှုတ်ခြေ ကြော့ကြမ်း လူယုတ်သွမ်းကို ကြင်ကျွမ်းမိတ်ဆွေ မတော်လေနှင့်၊ ကျည်းသေနက်သတ် ထိတ်လျှိုခတ်ထား မိန်းမကားကို ပြစ်မှားကြူးထွေ မကျော်လေနှင့်၊ ပုံသေမှတ်ဖွယ် အကျဉ်းသွယ်သည်။ ။ အကျယ်စိစွေ-သိမည်ရေး။

၁၃။ ထမင်းစိမ့်ဆပ် မနပ်သောခါ အစာမကြေ ရေမအောင်မျှိုး ထောင်ပျိုးမပေါက် ရွှေနောက်မမြင် ဉာဏ်အင်နည်းပါး စကားမတတ် မျိုးဇာတ်နွယ်မြစ် မစစ်သည့်သား ကျင့်သောကား၏။ ထောင်ထားမှီတင် ငြမ်းကောက်လျှင်လည်း ဝါးပင်ဖြောင့်ခဲ ကောက်လေမြဲတည့်။ တွင်းထဲ ရေထွက် ငန်ပေါ့ပျက်က ခပ်ခွက်ရေညို့ မချိုသောက်တုတ် ငန်မြဲဟုတ်၏။ ချက်ပြုတ်သြဇာ အိုးရသာနှင့် ခွက်မှာခူးထား မထူးခြားတည့် သင်ကြား ကျန် နည်းပြဆရာ ပညာမင် မကုထံက နည်းခံတပည့် ပေါ့သွား၏ရှင့်။ မတည့်မတ်စောက် ရွှေနှားကောက်က နှားနောက်ပါကျန် လမ်းမမှန်တည့်။ မှာန်စိုးပိုင် ချုပ်ကိုင်ကြီးမား မတည့်ငြားက ခေါင်းသွားမြီးပါ ပဲ့ခွါဦးမျော ငှက်ပျောပင်စိုက် နောက်လိုက်သယ်သား ချစ်ယွင်းပါးသည်။ တရား ကျင့်ရေး-မယဉ်ကျေး။

၁၄။ မတင့်တယ်ရာ လူတို့ရွာတွင် လဝါမဲ့ညဉ့် လျှော်လျှော်ရှက်ပြာ ရွှေကြာမဲ့ရေ ဝဲဝဲလှိုက်သိုး တံပိုးမဲ့မြစ် လည်ရက်နွဲ့ကာ ဟင်းဆဲမဲ့ကန် တံခွန်မဲ့ငြား စက်ရထားနှင့် ခိုးပွားမဲ့ခါ ဖျက်ဆီးဖြတ်ပယ် အစွယ်မဲ့ဆင် လင်မဲ့မယား တရားမရ လှံသမဲ့လူ အယူစောင်းရှဲ့ ကျင့်မဲ့ရဟန်း ထီးနန်း

ကျိုးပဲ့ မင်းမဲ့ပြည်ရွာ ကုန်ခြေရွာပွဲ ထိန်းမဲ့ချည်ခင် အရှင်မဲ့ကျွန် ဖျားစွန့် နဲ့နဲ့ ကွပ်မဲ့ငါးကြမ်း ပရမ်းပတာ မဖွယ်ရာသို့ ရွှေလာနောက်တိုး အကျိုး အကြောင်း ဆိုးကောင်းမြတ်ယုတ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ရွေးနှုတ်တိုင်းတာ စိတ်ဖြာခဲ့ခြင်း စုံစမ်းရှုထောင့် ဆင်ခြင်မဲ့က ပြည်ထဲ သနင်း ထိုသည်မင်းလည်း ပေါ့ပျင်းယုတ်မာ မကောင်းစွာရှင် ပညာရှိများ မင်းစားတို့ ဆန်းပြား လိမ္မာ အရာရာကို။ ။ ရွှေပါနောက်တွေး-ကြံဆွေးနွေး။

၁၅။ သုံးပါးတစ်သီး ရယ်ခြင်းကြီးကား ဇနီးအိမ်ရှင် မိမိလင်လည်း ချစ်ခင်သောအား သမီးသားကို ပိုက်ဖြားအားရမ်း ချီရှုတ်နမ်းသော် မယ့်ဝမ်းကမ္ပိုး သူများသွေးကို အလေးတပြတ် သင့်သားမှတ်၍ လှည့်ပတ်ဖက်ချီ နမ်းလေ ပြီဟု မဆီမလေး အသွမ်းသွေး၍ အဝေးမျက်ကွယ် မယားရယ်၏။ ငါ့လယ်ငါ့ယာ ငါ့ မြတဟု ဥစ္စာခင်မင် ဆိုပြန်လျှင်လည်း အရှင်မဲ့ပါ ငါတို့မှာကား ကမ္ဘာမကြေ မချင်းနေ၏။ အောက်သွေယွင်းယို ဆင်တို့ကိုယ်မှ လိုမပိုင်ပဲ ဖွယ်သရဲဟု ကျိန်ဆဲသောနှယ် မြေကရယ်၏။ ငါ့ဝယ်၊ ငါ့ရွှေ ငါ့ကြေးငွေဟု စိတ်စေကြည့်သာ ဆိုပြန်ပါလည်း ကြမ္မာ စဆတ်တိုက် ကောင်းတော်ခိုက်ကို ညွှန်ဆိုက်မျှသာ တဲခိုပါရှင်။ ငါးပြာ ရန်သူ ယူလှည့်တို့ပါ သေမင်းခါလည်း သင့်ရာအလျောက် တို့ထောက် သည်ပင် တို့အရှင်လျှင် ဖြစ်ချင်လွန်းလှ လွန်မင်းစွဟု ဒေါသချီချယ် ရွှေ၊ ငွေ ရယ်သည့်။ ။ သုံးသွယ်ရယ်ဆေး-ပျက်သွမ်းသွေး။

၁၆။ ဆယ်ပါးရယ်ဖွယ် မှတ်ကြောင်းသွယ်ပိမ့် ဉာဏ်ကျယ်ပါလျက် ပွဲလယ်ချက်ဝယ် နှုတ်ထွက်သွင်းပါး ဆိုပွင့်မှားအံ့ စားသူမှာ သူလိုရာသို့ ဆိုက်နာရလျက် မာနတက်အံ့၊ လက္ခဏာမဲ့ ချီတဲဥစ္စာ ဆင်းရဲစွာလျက် ကာမဂုဏ်မှ လွဲလပြီအံ့၊ ပြီးထူထပ်ပွား ဥစ္စာများလျက် မိုက်အားပုံးလွှမ်း စပေးကမ်းအံ့၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာ နေရပါလျက် သူမှာမို့နေ စားလေအံ့၊ အားရလျော့ပါး အိုလှည့်ငြားလျက် ဖြစ်နားကမ်းလျှီ မို့နေခိုအံ့၊ ရန်ပြို ဖယ်လစ် ပြည်ရှင်ဖြစ်လျက် မူညစ်ဆိုးနွမ်း မှူးမတ်သွမ်းနှင့် ချစ်ကျမ်း စင်စင် ဈေးတိုင်ပင်အံ့၊ သင့်စင်နှယ်ဇာတ် မျိုးရိုးမြတ်လျက် အတတ်မဆင် နားဝင်မကျမ်း လော်လီသွမ်းအံ့၊ မနှမ်းဂုဏ်အင် ယောက်ျားစင်လျက်

ချစ်ခင်စိုးပိုင် မယားနိုင်အံ့၊ သုံးဆိုင်ဗေဒင် ကုန်စင်မြောက်များ ထုံးနွယ်
ထွားသည် ပုဏ္ဏားဖြစ်လျက် အကျင့်ပျက်အံ့၊ ကန်ကွက်ခြားနား ဤဆယ်ပါး
ကို အမှားလူတွင် ရယ်ဖွယ်ဆင်သည်။ ။သည့်ပြင်ရယ်ထေး - ရမည်ဝေး။

တတိယပိုင်း

၁၇။ မကြီးရာသည် ဆယ်ပါးမည်ကား ချုပ်ဆည်မဲ့သီး မာန်စောင်ကြီး
က ဝေးနီးလူသူ မကြည်ဖြူ၍ တူ မပေါင်းဖော် အိုအောင်သော်လည်း
ညှိုးလျော်ညစ်ပတ် ဆင်းရဲတတ်၏၊ ငတ်မွက်စသီး အစားကြီးက ဝမ်းနိုး
လေဓာတ် ပျက်စီးတတ်၏၊ ကတ်သတ်ခဲသတ် ရမွက်ပိတ်ဆီး အလိုကြီးက
ကိုယ်ထီးသာတည်း အရနည်း၍ လက်ချည်းဆတ်ဆတ် ဖြစ်တတ်၏၊
ဝန်းပတ်ရံဆီး အဆောင်ကြီးက ချည်းနှီးဥစ္စာ ရှင်းကွာပြတ်သတ် နည်းပါး
တတ်၏၊ ရေရွတ်တိုးတီး နှုတ်ခွန်းကြီးက အနီးအဝေး လူဗိုလ်လေးစို့
မလေးမမြတ် မုန်းထားတတ်၏၊ မညွတ်မစင်း မာပြင်းခိုင်ဖိုး နှလုံးကြီး
က ဝမ်းမီးလောင်ဆာ အနာဥပါဒ် ဘေးတွေ့တတ်၏၊ တောက်ဆတ်
စိတ်စက် စဉ်းမျှထွက်လည်း ရင်လက်ခတ်ဘီး စဉ်းလဲကြီးက ဖိုစီးနာကျင်
ကိုင်ငင်ရိုက်ပုတ် သားစုတ်ရေပြတ် ရန်တွေ့တတ်၏၊ ယုတ်မြတ်မဆီ
ကိုယ်ကိုမြှောက်ချီး လက်ခြေကြီးက ဖမ်းဆီးချည်နှောင် ခြံလှောင်ထိတ်
ခတ် ခံရတတ်၏၊ လှည့်ပတ်ဝိုက်ဆီး စကားကြီးက ရင်းနှီးပစ္စည်း လျော့
နည်းကုန်ပြတ် ရွှေပါးတတ်၏၊ စိတ်လွတ်လျော့မေ့ ညဉ့်နေ့မသီး အအိပ်
ကြီးက ခရီးမတ်လတ် ရန်တွေ့တတ်သည်။ ။မချွတ်မှန်လှ - ကေန္တ။

၁၈။ မငယ်ရာသည် ဆယ်ပါးမည်ကား ရှင်ရည်နွမ်းနယ် မျက်နှာငယ်
သော် ပွဲလယ်မဆံ့ မနွံညာဘယ် အကြံငယ်သော် ရေးကျယ်မဆံ့၊
များနွံပေါ့ယယ် အရေးငယ်သော် ကြံကျယ်မဆံ့၊ လောက်ငံမကြွယ်
ပညာငယ်သော် နည်းကျယ်မဆံ့၊ မဖွံ့မကြွယ် အမျိုးငယ်သော် ဆွေနှုမ့်
ရုံးပေါင်း သူကောင်းမဆံ့၊ ခုတ်အုံရွယ်ရွယ် ဘေးသွားငယ်သော် တော-
သွယ်မဆံ့၊ ကူးအုံသွယ်လှယ် လှေတက်ငယ်သော် မြစ်ကျယ်မဆံ့၊
မပျံ့ပျူးဖွယ် မြစ်ဝှမ်းငယ်သော် လှေကျယ်မဆံ့၊ လောက်ငံမကြွယ်

ပညာငယ်သော် ပွဲကျယ်မဆံ့၊ တည်အံ့မှတ်ရွယ် မြို့ပြငယ်သော် လေးသွယ်
အင်္ဂါ ဗိုလ်ပါမဆံ့၊ အလံများကြွယ် ဗိုလ်ပါငယ်သော် မြို့ကျယ်မဆံ့၊
ဖြစ်လေအံ့သည်။ စေ့နှံ့စိတ်က-ကြံဆုံးဆ။

၁၉။ မယုံရာသည် ဆယ်ပါးမည်ကား မြိုင်စီရင် တောကိုယုံသော်
ဘေးကြုံသောအား ထိပါးရှု၊ န သေတတ်လှ၏၊ ငါပမှတ်တုံ ကိုယ်ကို
ယုံသော် မစုံမစေ့ အကြံမေ့၏၊ ပျော်ပေ့ ရောင်းရင်း ကစားချင်းကို
စင်းစင်းမှတ်တည် မြဲယုံကြည်သော် ကြိုးချည်ထိတ်ခတ် ခံရတတ်၏၊
လှည့်ပတ်လာကုံ ကုန်းကိုယုံသော် ငြင်းခုံခိုက်စစ် တရားဖြစ်၏၊ အချစ်
အခင် ယုံသောလျှင်သား လောင်လင်မျက်ငွေ ခိုက်ချန်တော့၏၊ ဓလေ့
မပြတ် ကိုယ်အတတ်ကို ယုံမှတ်လျှင်လည်း ပူပင်လှိုက်ဝေ ချမ်းသာ
ရွှေ့၏၊ ရေမြေ သနင်း မင်းကိုယုံသော် ပည်းပုံပြီးလေ့ မင်းမျက်
တော့၏၊ ညဉ့်နေ့မြော်ရမ်း သူပေးကမ်းကို အငမ်းချချ ယုံလွန်းကလည်း
ဒုက္ခလေ့ လေ့ ဆင်းရဲတော့၏၊ ညဉ့်နေ့လှည့်လည် ခိုးစားသည်ကို
ယုံကြည်လျှင်လည်း ကံနည်းသက်စေ့ ဓားလှံတော့၏၊ ဆိုလေ့တည်ကြား
သူစကားကို ပြတ်သားမုချ ယုံလွန်းကလည်း တရားသခင် ဖြစ်တင်
မောင်မဲ ဆိုဆဲရွှေရှတ် ခံရတတ်သည်။ ။ ပြတ်ပြတ်မုချ-မယုံရ။

၂၀။ ချစ်ကြင်ရာသည် ဆယ်ပါးမည်ကား သွေးချည်ချင်နှစ် သားကို
ချစ်က ကျိုးပြန်ပြသ ဆုံးမနိုင်စေ အိမ်နေမယား ခင်ပွန်းအားကို ရှေး
ကြင်ကျမ်း ချစ်ရည်လွမ်းက စုံစမ်းမြော်စာင်း စိုင်းပြင်းနိုင်စေ၊ ရိုသေ
အပ်လှ မိန့်တံ့ကို ဒေါသဖြစ်စေ ချစ်မြတ်လေးက ပုပ်ကျွေးတမူ
မွေးမြူကြည့်ရှု ပြုစုနိုင်စေ၊ နှင်ကေရာင် မင်းကိုချစ်က ပုဆစ်တုပ်ပျပ်
မြဲကြပ်ထိပါး ခစားနိုင်စေ၊ တွက်ရေရှည်ကြာ သံသရာကို မေတ္တာ
သောက်ပုံ ချစ်ပန်းပျံ့က နူးညံ့နိုင်စေ၊ ကျန်ခြွေရှေ့ကို အသေအချာ
ချစ်ကြင်နာက ဥစ္စာပေးကမ်း မှီလွမ်းနိုင်စေ၊ ပော်ရွှေသင်းပင်း အိမ်နီး
ချင်းကို ရောင်းရင်းဆွဲလှ မေတ္တာကျက် သည်းခံနိုင်စေ၊ ဆွေခင်ပွန်းကို
ချစ်ကြည်ညိုမှု ယွင်းယို ရှိ သက်ပြီစေ၊ မျိုးဆွေကိုအား ချစ်ကြည်
ငြားက သွားလားတက်သက် ပေါင်းဖက်နိုင်စေ၊ ရေမြေကွဲပြား ရပ်ဝေး

သားကို ဆွေဝါးအရှည် ချစ်အားပြည့်က ကြည့်ရှုမြော်ငန်း ဆက်နှုတ်
ခွန်းနှင့် မေးမြန်းနိုင်စေ ခဲ့ဝေမှာထား သည်ဆယ်ပါးသည်။ ။ချစ်အား
ရှိက-မြဲလို့ လ။

၂၁။ မရိုမသေ မထေလေးစား စော်ကားသမှု မပြုရာသည် ဆယ်ပါး
မည်ကား လေးခြည်ဝါမြူး မြင်းမိုရ်ဦးသို့ ကျေးဇူးဆဆ ကြီးမြတ်
လှသား မိဘဘိုးဘွား သက်ကြီးအားလျှင် ပြစ်မှားကျူးထွေ မရိုသေက
သရေမတက် ဂုဏ်ရည်ပျက်၏။ ငေါ်ငက်မချို အဆိုအမြည် နှုတ်ခြည်
ဆိုးယုတ် ကြမ်းကြုတ်သောထွေ မရိုသေက ဗိုလ်ခြေဝန်းလျား သူတပါးသို့
စိတ်ပြားခဲ့ခြမ်း နှလုံးဝမ်း၌ ညှိုးနွမ်းသဖြင့် ပျက်လေနှင့်၏။ နိမ့်မြင့်
စီလျဉ် မြစ်ရေယဉ်ကို ဖဲကြဉ်မသွေ မရိုသေက လှေလည်းပျက်စီး
လေလည်းဆီး၍ ကမ်းကြီးမှလွတ် ဆုံးရှုံးတတ်၏။ အထွတ်သနင်း ရှင်စိုး
မင်းကို ကြပ်တင်းစိတ်နေ မရိုသေက ပျက်ကြေခန္ဓာ ဆုံးတတ်စွာ၏။
အလာအသွား ကြိမ်များခေါက်ရေ မရိုသေက တစ္ဆေ၊ ဘီလူး၊ ကျားရူး
သစ်မျိုး သူခိုးဥပါဒ် တွေ့ကြုံတတ်၏။ အဝတ်အစား ပလွှားထိုင်နေ မရို
သေသော် အခြေလေးချောင်း ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် လလွန်ယဉ်တို့
အစဉ်ကင်းပြတ် ဆိတ်ညံ့တတ်၏။ လှည့်ပတ်မြိုင်ခွင် သစ်ပင်သစ်ခက်
ခုန်တက်ကျူးထွေ မရိုသေက လက်ခြေလျော့လွတ် ကျနတတ်၏။ ပြင်း
ခတ်ဝှန်လှိုင်း လေမုန်တိုင်းကို ရပ်ဆိုင်းတင်းနေ မရိုသေက အိမ်ခြေ
ယိုရွတ် ပြိုပျက်တတ်၏။ အမှတ်တင်တင် မီးကိုမြင်လည်း လှံချင်သောထွေ
မရိုသေက ဖြည်းလေလှုပ်ခတ် လောင်တောက်တတ်၏။ အားစွတ်စိုက်စို
ဆင်မုန်ယိုကို မရိုမသေ ကျင့်မိချေက စိတ်နေကျွတ်ဆတ် ဝေ့နင်းတတ်
သည်။ ။ဥပါဒ်တွေက—မရဏ။

၂၂။ မလွှားရာသည် ဆယ်ပါးမည်ကား လျှားရှည် မြင့်ခြင်း
သွားလျှင်ပြင်းသား မြင်းကိုအားကိုး လွှားသော်ကျိုး၏။ မြတ်နိုးသော
အား သားကိုချီပိုး လွှားသော်ဆိုး၏။ ချစ်ကြုံးရှည်လျား ကိုယ်မယားကို
လွှားသော်မတိုး ဥစ္စာညှိုး၏။ အကျိုးမများ ကျွန်ကိုလွှားသော် မြောက်
မြားမာန်တိုး အပြစ်ပျိုး၏။ ဝပ်လျှိုးထံပါး တပည့်သားကို လွှားသော်

ရွေးရိုး စားဦးခိုး၏။ လေမိုးဆီးတား အိမ်ကို လွှားသော် မုနီးထားမျက်
 ကိုး အိမ်နုတ်ငြိုး၏။ ကျင့်ဆိုးရမ်းကား ဥစ္စာလွှားသော် ရင်းပျိုးထမ်းပိုး
 ကြွေးမြီတိုး၏။ အန်ထိုးအန်ပစ် ကျားတံကျစ်နှင့် ကြွေပစ်ကြက်ဆ သေသ
 စိဇာ သုံးစားရာချွတ် ကျောက်မက်တိမ်မြုပ် ပဲဆုပ်ဆီစား အလောင်း
 လွှားသော် ရွှံ့များဖန်ဖန် အားအန်ဆတိုး နိုင်အားကြိုး၏။ သွမ်းဆိုး
 ညစ်ကျ၊ မကောင်းမှုကို မပြုသင့်ငြား ချီမြှင့်လွှားသော် လေးပါးပါယ်ဆိုး
 မျက်စောင်းထိုး၏။ မျိုးရိုးဂုဏ်အား ကိုယ်ကိုလွှားသော် သူများချစ်ပွဲ
 ကဲ့ရဲ့မျက်ငြိုး ဒေါသဖြိုးသည်။ ။ကောင်းကျိုးမရ-ဖျင်းပြောပ။

၂၃။ ရန်မပြုရာ ဆယ်ပါးမှကား အာဏာထန်ပြင်း စိုးမင်းတို့အား
 ရန်ပြုမှားသော် နှောင်ထားပုတ်ခတ် ဘေးတွေတတ်၏။ မှူးမတ်စစ်ကဲ
 သူရဲဗိုလ်မှူး တပ်မှူး စစ်ကွပ် စစ်ကြပ်မှုထမ်း ထူထပ်တို့အား ရန်ပြုမှား
 သော် ကြေထွားရိပ္ပန် ကွပ်ညှပ်ပြင်း၍ ချည်နှောင်တွေ၏။ နောက်ရွှေ
 မြင်သီး သူကြီးကြေးကိုင် မြေတိုင်စချီ အစီအရင် ရွာရှင်တို့အား ရန်ပြု
 မှားသော် ရပ်ခြားဖြေရွှေ နှင်ထုတ်တွေ၏။ ညဉ့်နေခတ်လည် မောင်းသည်
 တို့အား ရန်ပြုမှားသော် ထိပါးမျက်ငွေ ဆဲရေးတွေ၏။ သိမ်းပေ့ အာစာ
 ခေမာရည်မှန်း ရဟန်းတို့အား ရန်ပြုမှားသော် လေးပါးပါယ်ငွေ ဆင်းရဲ
 တွေ၏။ အလေ့ဘာသာ ယုတ်မာကျင့်ရိုးကျန်ဆိုးတို့အား ရန်ပြုမှားသော်
 လေးစားမထေ မရှိသေလျှင် ပြုလေတုံ့၍ ကြံစည်မေ၏။ ရေမြေတံခွန်
 မင်းကျန်တို့အား ရန်ပြုမှားသော် လှည့်ပြားပတ်ကွေ့ ကုန်းတိုက်တွေ၏။
 ကြီးလွေ့ဂုဏ် မိဘတို့အား ရန်ပြုမှားသော် စကားလောင်ဝေ ပူထုတွေ
 ၏။ ရွှေငွေအတိ နက်ကိပြင့်ေး သဌေးတို့အား ရန်ပြုမှားသော် တရားပြု၍
 အလျော်တွေ၏။ ကောင်းလေ့မဟုတ် သူယုတ်တို့အား ရန်ပြုမှားသော်
 စကားစမည် အရှည်အတို မရှိမသေ အထွေထွေလျှင် ပလေလွင့်၍ ကဲ့ရဲ့
 တွေ၏။ ချမ်းမြေ့ယှဉ်မှီး အိမ်နီးချင်းအား ရန်ပြုမှားသော် ရွာသား
 ရွာသူ ဦးမည်းပြုတို့ ငြူစူစောင်းမဲ ငြီးငွေ့မြဲသည်။ ဆိုဆဲခံရ-မှန်မုချ။

၂၄။ အပျက်ကြီးရာ ဆယ်လေးပြာကား ချမ်းသာရိပ်ငြိမ် နန်းစည်း
 စိမ်နှင့် ရန်နှိမ်ကိုးပါး မိုဃ်းကြီးသွားကြောင့် သိကြားအပျက် ဟူးဟူး

ထွက်၏။ အောက်ထက်ဆန်စုန် တောင်သံဟုန်ကြောင့် ဂဠုန်အမျက်
 ဟူးဟူးထွက်၏။ စက်ယန္တရား ခိုးလုံ့များကြောင့် နဂါးအမျက် ဟူးဟူး
 ထွက်၏။ ရန်ဘက်ပျောက်ဝေ့ ဟောက်တတ်လေ့ကြောင့် ခြင်္သေ့အမျက်
 ဟူးဟူးထွက်၏။ လက်နက်ဆင်မြင်း ဗိုလ်သင်းပင်းကြောင့် မင်းတို့အမျက်
 ဟူးဟူးထွက်၏။ အောက်ထက်ကျွန်ကျေး ရွှေငွေကြေးကြောင့် သဌေး
 အမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ မောင်းလက်ခတ်တီး အားအန်ကြီး၍ ထီးက
 ပကား ဆင်းရဲသားတို့ မာန်အားအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ ခက်ခဲထွန်
 အမှုပွန်၍ ကျေးကျွန်အမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ ဉာဏ်စက်နွှဲဝန်း ကျမ်းဂန်
 မှန်း၍ ရဟန်းအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ ရမ္မက်ကြီးမား လောဘအား
 ကြောင့် မင်းသားအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ မစက်ဒေါသ ဆင်းရဲပကြောင့်
 မိန်းမအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ ဘုန်လက်ရုံးအား ကောင်းမြတ်များ၍
 ယောက်ျားအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ လိုက်ဖက်ဆေးဝါး မန္တရားကြောင့်
 သမားအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ လေ့ကျက်နွံပြား ဗေဒင်အားကြောင့်
 ပုဏ္ဏားအမျက် ဟူးဟူးထွက်၏။ စဉ်ဆက်မှတ်သား ဆဲလေးပါးသည်။ ။
 တရားမရ-မျက်ဒေါသ။

●တုတ္ထပိုင်း

၂၅။ လုံ့လပြု၍ ညဉ့်နှင့်နေ့လျှင် မမေ့လျော့ရာ ဆယ်ပါးမှကား
 ဒေဝါမိုဃ်းလ မကျမိခင် ပုံယင်များစွာ လူ့ဘာသာဖြင့် အိမ်ထုတ်အုံ
 အလုံးစုံကို လုံခြုံသေချာ ပြုလုပ်ရာ၏။ ပြည်ရွာနဂိုရ် မပြိုမကွဲ ကရံကသီ
 မဖြစ်မိက ပညးသီးများစွာ လှူဒါန်းရာ၏။ စိတ်ဖြာခန့်ထွက် အချက်
 ချက်လျှင် သူလက်ခြေဆီ မဝင်မိက ရှုအိရွှင်ဖြိုး အမှုမျိုးကို အားကြိုး
 ပြင်းစွာ ဆောင်ရွက်ရာ၏။ မိုဃ်းခါနှင့်နှင့် မတိုင်ခင်က လုပ်ခွင်ယာလယ်
 ဟောင်းထက်ကျယ်အောင် ချုံနှယ်ဖြတ်ကာ တံထွင်ရာ၏။ အူချားသည်း
 ကြား မိမိသားနှင့် ထိမ်းမြားအိမ်ကျ နှင်းလိုကမူ ချွေးမပိပိ မဖြစ်မိက
 ချစ်ညီပြေပြေ မိတ်ဆွေပွဲ၍ ရှင်စာနာ စုံစမ်းရာ၏။ ဩဇာကြိုင်သင်း
 ထမင်းဟင်းတို့ ပဲ့ချင်းပြင်ဆင် မစားခင်လည်း အလျင်ရွေးခါ ရေသောက်
 ရာ၏။ ပြစ်ဆာစွန်းငြိ စိုးစစ်မျှ မရှိခင်ကြား သမီးသားကို ထိမ်းမြား

မင်္ဂလာ ပြုအပ်ရာ၏။ အခါရာသီ မကြူးမိက ကြွေးမြီသူငါ ပေးဆပ်ရာ၏။ ရုပ်ဝါဒ္ဓအိ မကြီးမိက ဘယ်ဆီမချွတ် ကျင်းမလွတ်အောင် အတတ်ပညာ ဆင်အပ်ရာ၏။ အုံးဖျာခေါင်းချ ဆံစလက်တင် မအိပ်ခင်က သုံးအင်ရတနာ ကိုးကွယ်ရာ၏။ ပျားစွာလော်လဲ ကိုးကွယ်ပဲလျှင် ပျင်းစွဲပျင်းမှု အိပ်သသူ- အား လူမရှိညွတ် နတ်မနှစ်ဆက် ပြာပုံထက်ဝယ်။ ။ သုနက္ခန္ဓာ ပုံတူချင်း။

၂၆။ မပြုအပ်ရာ ဆယ်ပါးမှာကား အင်္ဂါယွင်းချွတ် ကျွဲချိုပြတ်ကို ငိုက် ခတ်နှင်ကာ မထွန်ထုတ်ညှို့၊ မမာအရင်း စပါးဖျင်းကို တောင်းတင်းချင်ကာ မရောင်းထုတ်ညှို့၊ ဥစ္စာကြွယ်ကို ငွေကြမ်းကိုလည်း လူဗိုလ်တကာ မသုံးထု တညှို့၊ တန်ဆာလက်နက် အသက်ရှိသူ သားဆူဟင်းလျှာ ဆိပ်၊ သူရာဟု မိစ္ဆာပောက်မှား ကုန်ငါးပါးကို စီးပွားလိုစွာ မသွယ်ထုတ်ညှို့၊ ဘယ်ညာ ယိမ်းယို မြင်းကြမ်းကိုလည်း ခိတ်လိုလိုက်ကာ မစီးထုတ်ညှို့၊ မုန်အာစီးယို ဆင်ကြမ်းကိုလည်း အလိုလိုက်နာ မချစ်ထုတ်ညှို့၊ ခြောက်ပြာပြစ်ရှား ပတ္တမြားကို စွန့်ထားမြေမှာ မပစ်ထုတ်ညှို့၊ ယစ်စွာလွန်ကျူး သေသောက် ကြူးကို ယှဉ်ပူးမိတ်တူ ချစ်သောသူဟု စိတ်ယူစိတ်မှာ မယုံထုတ်ညှို့၊ မဟာ ဒုက္ခ ဆင်းရဲလှလည်း ဒေါသမာန်ပြင်း ကြီးသည့်မင်းဝယ် မှီတင်းခိုကာ မခ—ထုတ်ညှို့၊ မာယာလှည့်ပတ် ချောပစ်တတ်သား သူမြတ်မဟုတ် ယုတ် ထုအားလည်း မှတ်သားစိတ်မှာ မပေါင်းထုတ်ညှို့။ ။ ရှောင်ခွါသဖြင့်—ဝေး ဧကောင်လွင့် ။

၂၇။ အချင်းသိရာ ဆယ်ပါးမှာကား နေဇာသွတ်သွင်း ခရုသင်းတို့ အချင်းမှာမှ လကျောရစ်မှ သိသာရ၏။ တောက်ပလျှံဝင်း ရွှေအချင်းကား ကျောက်ခင်းစံတင် သွေးထုတင်မှ သိသာရ၏။ အဆဇာနည် တိမ်ခြည် ပျံ့နှင်း မြင်းအချင်းကား ပြေးချင်းတွင်မှ သိသာရ၏။ သီလသန့်ရှင်း သူကောင်းချင်းကား ရပ်ထင်းထိုင်နေ ဆိုခြေမိန့်မြှက် ငြိမ်သက်ဖြောင့်ဝမ်း အကမ်းအပေး အရေးတွင်မှ သိသာရ၏။ မိန်းမမှန်ညှို့ အချင်း သည်ကား တည်ကြည်သိပ်သည်း စောင့်စည်းပေ့သိပ် ငြိမ်သိမ်ဆေးလေး အရေးတွင်မှ သိသာရ၏။ ဥသဘန္တာ အချင်းအားမှ အသွားမပျက်

ခြေလေးဘက်ကို ပြက်ပြက်မြင်မှ သိသာရ၏။ ကြီးလှအားအန် ဆဒ္ဒန်
 မြတ်မင်း ဆင်အချင်းကား ဦးကင်းတင့်တယ် အမြီးဝယ်နှင့် အစွယ်မြင်မှ
 သိသာရ၏။ ဆုံးဆကျယ်မြင် ပညာရှင်တို့မှတ်ထင်ဖွယ်ရာ အချင်းမှာကား
 လင်္ကာရတု ဝတ္ထုပုံပြင် ရာဇဝင်နှင့် ဗေဒင်အပြော အဟောတွင်မှ
 သိသာရ၏။ သီလဖြောင့်စင်း ရဟန်းချင်းကား စောင့်ခြင်းစူးတင် သိမ်မွေ့
 အင်ကို မြင်သောခါမှ သိသာရ၏။ ဓမ္မကထိက် ရဲစိတ်တည်မော တရား
 ဟောတို့ သဘောသကန် အချင်းမှန်ကား ကျမ်းဂန်ဖွေရှာ ရုံးဖွဲ့ရာတွင်
 စာနာလျှင်းမှ သိသာရသည်။ ။မြော်ဆထောက်ချင့်-အင်နိမ့်မြင့်။

၂၈။ သိအောင်ပြုရာ ဆယ်ပါးမှာကား ရာဇမင်းတွင် ခစားချင်မှု
 ပြသရှင်ရန်နင်း ထိုသည်မင်း၏ အချင်းအရာ ပညာလက်ရုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်း
 အကြမ်းအနု ပြုစုပေးကမ်း သဘောတမ်းကို ခွဲခြမ်းရုံးစု သိအောင်ပြု
 လော့၊ ပြည်သူသင်းကျစ် ကေရာဇ်လည်း ကျွန်သစ်ကျွန်ဟောင်း ကျွန်
 ကောင်းကျွန်ယုတ် ကျွန်ဟုတ်ကျွန်ဟတ် ဗိုလ်မှူးမတ်တို့ ဆုံးဖြတ်စီမံ
 တိုက်လံလုပ်ရည် ကြံစည်ကိုလည်း ထိုထိုသို့ သိအောင်ပြုလော့၊ လူသူ
 ဘာဝ ပြုလိုကလည်း မိန်းမမူနည် အရည်အချပ် အလုပ်အဆောင်
 အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်း စောင့်စည်းကိုယ်နှုတ် မြတ်ယုတ်ကြမ်းနု သိအောင်
 ပြုလော့၊ လုပ်မှုဆောင်တာ ပြုရာကာလ အသက်လည်း ခွဲဖြိုပုံစု
 သိအောင်ပြုလော့၊ ရောင်းမှုဝယ်မှု ပြုစုအရပ် ဖြစ်အပ်အခါ ဖြစ်ရာ
 အကြောင်း ရှေးနှောင်းဘောက်ထက် တက်သက်ချိန်ဆုန်း ဈေးနှုန်းကို
 လည်း မယိုမယွင်း မဟင်းစေမှု သိအောင်ပြုလော့၊ မိတ်တုမိတ်စစ်
 ဖြစ်မဖြစ်လည်း ဟောင်းသစ်ထဲပြင် ဆိုးကောင်းတင်အောင် ဆင်ခြင်သမှု
 သိအောင်ပြုလော့၊ မျှော်ရှုထောက်ထား ခရီးသွားလည်း အပါးအနီး
 အကြီးအငယ် အလွယ်အခဲ အကဲအစ သိအောင်ပြုလော့၊ စားမှုဝတ်ရာ
 ကိုယ်အိမ်မှာလည်း အခွါအလှဲ အထဲအပ အစအဆုံး အသုံးအစွဲ အခွဲ
 အဝေ အနေအထား အမျှားအနည်း အစည်းအထပ် အလုပ်အဆောင်
 အိမ်ထောင်အိမ်မှု သိအောင်ပြုလော့၊ ရာဟုအင်္ဂါ ရှိန်ဝါပူပြင်း တနင်္ဂနွေ
 စနေပါပ လင်္ကာ၊ စန်းဆောက် ရွှေနောက်စီးနင်း ယိုယွင်းဇာတာ

ဂြိုဟ်ဆက်မှာလည်း ပညာဆေးကု သိအောင်ပြုလော့၊ တခုကိုမျှ နေနှင့်
ညဆည်။ ။ လုံ့လပြုခွင့်-မမေ့သင့်။

၂၉။ တဆဲ့လေးးဖြာ ဆင်တန်ဆာကား ထုဇာဘုန်းရှိ ပြည်လုံးမိကို
နီတိကျမ်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ဂုဏ်အင်အထူး ကျေးဇူးရှိသူ ထိုထိုလူကို
မပြုဒေါသ မာန်မထပဲ နှိပ်ချခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ရုပ်သွင်ပျိုထွား
မိန်းမအားမူ တည်ကြားစောင့်ရှောက် ယှဉ်းမဖောက်ပဲ ရှက်ကြောက်ခြင်း
လျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ လင်နှင့်မယား သူတို့အားမူ မုန်းထားမလို
ချစ်ကြည်ညို၍ လူဗိုလ်တကာ ရိုသေရာသည် သစ္စာခိုင်ကြည် တည်ကြည်
ခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ဝန်းကျင်သာကျယ် အိမ်မှာဝယ်ကား သူငယ်
ဆာလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ကျယ်ပြင်နံ့သိ ပညာရှိမှု ကဝိပျူဌာ
ဆန်းဂါထာနှင့် ကဗျာသံချို ဖွဲ့ဆိုခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ နှုတ်မင်္ဂလာ
စကားမှာကား အသာအချို ဆူနာလိုအောင် မိန့်ဆိုခြင်းလျှင် တန်ဆာ
ဆင်၏၊ သန့်စင်ကြည်ဖြူ ကိုယ်ကိုမူလည်း ဆံပြုချမ်းမျှ ဒေါသမသင့်
အကျင့်သိတင်း ကောင်းခြင်းသည်လျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ရွယ်အင်လွန်သူ
မိန်းမမှုကား ပုဂ္ဂိုလ်သိမ်မွေ့ သိမ်ခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ပျော်ရွှင်
စလို နှလုံးကိုမူ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မကောင်းမှုဟု နှစ်စုထေရာ အာသာ
စုံမက် နှစ်သက်မှူးမော် မွေ့လျော်ခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ဂုဏ်အင်
မချို့ ရဟန်းတို့မူ နောင်ဖိုဗ္ဗယ်ရည်း သည်းညည်းခံချုပ် ကြည်ဖွယ်
လုပ်ဆား ဆာရူပလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ အားအင်တက်ပြန် စွမ်းသန်သာသူ
ထိုထိုလူကို မယူရန်တုံ့ မလှုံ့ ရန်ကြွင်း သည်းခံခြင်းနှင့် မပျင်းကြိုးကုတ်
အားစုတ်စုတ်တည့် ထုတ်ဝံ့ခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ လူတွင်အိမ်ရာ
ထောင်သူမှာကား ဥစ္စာရွှေငွေ ဆန်ရေစပါး ကျွဲနွားကျွန်ကျေး သားမြေး
ကျန်ယုံ ပြည့်စုံခြင်းလျှင် တန်ဆာဆင်၏၊ ကျယ်ပြင်ပညာ သူကောင်း
မှာကား ပါယ်ရွာကြောက်ရွက် ရမှက်ဆုံရှား စကားမယွင်း မှန်ခြင်း
သည်လျှင် တန်ဆာဆင်သည်။ ။ လူတွင်နိဗ္ဗာန်မြင့်-သို့မတင့်။

၃၀။ ပျက်စီးလေရာ ဆယ်သုံးဖြာကား ဥစ္စာလက်ထုတ် ပေးကမ်း
ဟုတ်က လဆုတ်နေအပ်သိမ် လေတိုက်တိမ်သို့ စည်းစိမ်ခြေရံ ကင်းဝေး

လံ၍ ကျော်သံမတက် သတင်းပျက်၏။ အမှက်ဒေါသ ကြီးလွန်းကမူ
 သိပ္ပံထဲနက် ကျေးဇူးပျက်၏။ ကျိတ်ခက်စဉ်းလဲ ပျားစွဲလျှာနှုတ် ဆိပ်သုတ်
 နှလုံး ပေါ်ဖုံးလေးမြား ငါးမျှားဝမ်းထဲ ကောက်ကျစ်စွဲက ဖောက်လဲ
 ယွင်းကွက် စကားပျက်၏။ ရမ္မက်ဆွံ့နည်း ဝန်တိုသည်း၍ ချုပ်တည်း
 သည်းညံ မခံနိုင်လျှင်း ငတ်မွတ်ခြင်းကား သိတင်းတည်ခက် တရားပျက်
 ၏။ ဆိတ်ကြက်မကျန် ကြွေအန်မကြွင်း လောင်းတမ်းခြင်းကား ရှိရင်း
 ထဲနက် ဥစ္စာပျက်၏။ ဆုတ်တက်ခါရံ လောကဓံကို မခံနိုင်လျှင်း ပျက်စီး
 ခြင်းကား ခပင်းမျှားစွာ လူတကာတို့ စိတ်မှာနှောက်ရှက် ရိုသေပျက်
 ၏။ ခဲခက်စွာဘိ ဘေးရန်ရှိမှု ဓိတိယွင်းကွက် တည်ကြည်ပျက်၏။
 လျှပ်ပျက်ခန့်မျှ မလစ်ရလျက် သီလလုတ်ကွာ ဘာဝနာနှင့် မေတ္တာမဆင့်
 မေ့သဖြင့်လျှင် တဖျင့်တပါး တရားလွဲလက် ရဟန်းပျက်၏။ ပြက်ပြက်
 ထင်စွာ လူတကာကို ပြစ်ရှာယုတ်ပတ် ချောပစ်တတ်က သန့်မြတ်ပါ
 လျက် အမျိုးပျက်၏။ သူထက်မြတ်လို ငါ၏ကိုယ်ဟု မောက်မိုမြင့်မား
 မာန်စောင်လွှားက သူအားနှိပ်နင်း ဆုံးမခြင်းလျှင် မယွင်းမကွက် ရှင်းရှင်း
 ပျက်၏။ မှားကွက်သဖြင့် မကောင်းကျင့်မှု မြတ်မြင့်ပါလျက် ကိုယ်ရည်
 ပျက်၏။ ဉာဏ်စက်လုံ့ညံ ပညာရှိဟု မိမိကိုယ်ကို မြင်းမိုရ်မာန ယုံလွန်းက
 လည်း မုချဆက်ဆက် ပညာပျက်၏။ ရောက်ရက်ငပ်ငါး တောမေ့ဘက်
 လားသို့ မသွားသင့်လေ မနေသင့်မှု မပြုသင့်ပဲ ကျင့်ရည်လွဲက ဂုဏ်ခဲ
 လေးနက် ပုဏ္ဏားပျက်သည်။ ။ဟုတ်ပက်လေသင့်-ဆီမီးပွင့်။

၃၁။ မကောင်းရောက်ရာ ဆယ့်သုံးပြာကား ငါသာငါ့ပြင် ငါမမြင်ဟု
 ဘုရင်တဆူ မြင့်လိုမှုကား ထိုသူသူအောက် နိမ့်ခြင်းရောက်၏။ ဝမ်းမြောက်
 ဝမ်းသာ သူဥစ္စာကို လိုရာကိုယ်ယူ ထောင်းတတ်မှုကား ဗိုင်းဦးလဲပေါက်
 ပေါ့ခြင်းရောက်၏။ မွေ့နှောက်လှုပ်ခတ် ထောင်းစားတတ်မှု ပဋိသာဓ်လွန်
 မင်း ချုပ်ချယ်ခြင်းသို့ လက်ငင်းရောက်၏။ ကဲ မောက်ထွန်ထူး ကာမ
 ကြူး၍ ဉာဏ်ဦးမနှိမ် တင်းမာိမ်မှု စည်းစိမ်ပျက်ခြင်း စုပ်စွဲခြင်းနှင့် ရှက်
 ခြင်းရောက်၏။ ယွင်းဖောက်မိစ္ဆာ ဥစ္စာလိုလွန်း ခင်ပွန်းဖြတ်ဖျက် ရမ္မက်

ပြင်းဝှန် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ် စိတ်ယုတ်ဖျင်းသောင်း မပြောင့်စောင်းက
 မကောင်းသတင်း ကျော်စေ ခြင်းသို့ လက်ငင်းရောက်၏။ ထိတ်ကြောက်
 သဖြင့် မငဲ့ရင့်မှု ပျောက်လွင့်ကြေညက် ရန်သူလက်သို့ ဆက်ဆက်ရောက်
 ၏။ သူမှောက်နေလို သူကိုပြစ်မှား သူ့အားပြစ်ရှာ သူမှာငြူစူ မျက်လို့မ
 ကားနှုတ်ပူလက်ကြမ်း ညှင်းပန်းပြင်းထန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြလျော့ကျယိုယွင်း
 ပျက်စီးခြင်းသို့ လက်ငင်းရောက်၏။ ရှက်ကြောက်မရှု မကောင်းမှုကို ပြုသ
 သူမှာ လူတကာတို့ မနှစ်သို့၍ ပြစ်မှုထပ်လောက် ဆင်းရဲရောက်၏။ ရွှေ
 ထောက်နောက်ထွက် နှောင့်ရှက်ပူပန် စိုးရိမ်လွန်မှု မမှန်ချွတ်ယွင်း ယုံမှား
 ခြင်းသို့ လက်ငင်းရောက်၏။ တောင်မှောက်မြောက်လှန် မမှန်ကောင်း
 မတရားသီး အမျက်ကြီးမှု ပျက်စီးရောက်၏။ မှားကောက်တိမ်းစောင်း
 ကျင့်မကောင်းမှု ယှဉ်ပေါင်းကြိုက်ချစ် သူ့အပြစ်ဝယ် ဖစ်စစ်ထွင်းထွင်း
 မွေ့လျော်ခြင်းသို့ လက်ငင်းရောက်၏။ မှားရွှောက်မှူးမော် ကျင့်တော်မှု
 အုပ်အော်များစွာ လူတကာတို့ မေတ္တာကင်းပျောက် မှန်းခြင်းရောက်၏။
 တောင်မြောက်လည်လား သားငါးလိုက်ဖမ်း လောင်းတန်းကြွေအန် ဖန်
 တလဲလဲ ပျက်စီးမြဲသည်။ ။မလွဲအသင့်-မှန်အချင့်။

၃၂။ ဘာသာစရိုက် ကိုယ်စိတ်ကြိုက်သို့ လိုလိုက်စေရာ ဆယ့်သုံးပြာ
 ကား မေတ္တာနှံ့မွန်း ဆွေခင်ပွန်းကို ပြောင့်တန်းတည့်မတ် နှလုံးမြတ်က
 ဆွတ်လွတ်ကြင်နာ ကိုယ်လိုပါ၏။ မေတ္တာပျက်ပြယ် ရန်သူငယ်ကား ဥပါယ်
 တမည် သင့်ရာယှဉ်က စိတ်ယဉ်သးယာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ဥဇ္ဇာပြီးထူ လိုသ
 သူကို ကြည်ညိုမြတ်လေး ဝေငှပေးက မနေးလွယ်ကာ ကိုယ်လိုပါ၏။
 အာဏာပြင်းပြ ပိုင်စိုးရမှု ကိစ္စဥသံ မှခွင့်ကုန်ကောင် စေ့စုံကျယ်နှံ လုပ်
 ဆောင်ဝံ့က နူးညံ့ချိုသာ ကိုယ်လိုပါ၏။ မြတ်စွာပုဂ္ဂိုလ် ရဟန်းအားမူ
 ပြစ်မှားမရှိ ရိုသေအိက မြန်ချီမေတ္တာ ကိုယ်လိုပါ၏။ အရာကိုကား ရှိငါးပါး
 မြင့် ကြိမ်များဖန်လဲ ရိုသေမြတ် ဖယ်လွဲမခါ ကိုယ်လိုပါ၏။ မေတ္တာစွန်းစိ
 မယားကိုမူ စိတ်လိုအသင့် ချစ်ပန်းပွင့်က နှံ့ဖင့်မကြာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ပိဗ္ဗာ
 လွမ်းထား သူမိုက်အားမူ ကောင်းသာကြည် အလည်အဝိုက် အလိုလိုက်က
 စိတ်ကြိုက်ရာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ပညာရှိပြား သူတို့အားမူ စောမြတ်လေ

ပညာပေးက အရေးလျင်စွာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ရသာလိုမှ စားကြ။ သူကို
ယှဉ်ကျေးမွေး စားဖွယ်ပေးက မနွေးလွယ်စွာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ဝါစာဖဋ္ဌာန်
ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်မျက်မာန်ဖြိုးထူ ကြီးသသူကို ငြူစုမဆို အထိုလိုက်မှု
ချီးမွမ်းပြုက ရုံးစုညီညာ ကိုယ်လိုပါ၏။ ဆွေညာမျိုးပြား သူတို့အားမူ
စီးပွားဝေငှ နှုတ်လက်မရွံ့ လုံ့လကြီးထူ ကျေးဇူးပြုက လူလူမကြာ
ကိုယ်လိုပါ၏။ လေးဖြာမျိုးပြား သူတို့အားမူ ကြီးစားနေရေ မေတ္တာစေကာ
အုတ်ထွေပုံရာ ကိုယ်လိုပါသည်။ ။ မှာစာဤနှင့်-မှန်အောင်ကျင့်။

ပဉ္စမပိုင်း

၃၃။ တဆယ့်နှစ်ဖြာ အားမည်ရာကား ကြမ္မာနည်းရှား မိမ္မအာမူ
ပျိုထွားရှယ်ဆင်း လှပခြင်းတည်း၊ မပျင်းကြိုးပမ်း တောင်းရမ်းသသူ လူတို့
အားမူ ကြိမ်များခေါက်ပြန် ဖန်ဖန်တက်ဆင်း သွားလာခြင်းတည်း
ရန်နင်းထွတ်ဖျား မင်းတို့အားမူ ပွားများဝှန်ဖြိုး တန်ခိုးလွန်မင်း ကြီးမြတ်
ခြင်းတည်း၊ မယွင်းမမှား သူတော်အားမူ စကားဖြောင့်စင်း တော်မူန်ခြင်း
တည်း၊ အရင်းမပါ ဥစ္စာနည်းရှား သူတို့အားမူ ပျား၊ ခြ၊ စံစက် နှိုင်းစက်
ပုံခင်း ဆည်းပူးခြင်းတည်း၊ သီတင်းမဲ့ငြား သူယုတ်အားမူ စကားစမည်
အရှည်အတို အဆိုအပြော ရက်ရောကြပ်တင်း ကြီးမားခြင်းတည်း၊ သီတင်း
ဖြူထွား သူကောင်းအားမူ စကားစောင့်ရပ် တည်းကြပ်စူရှေ့ ပြင်ပြေ
သန့်ရှင်း ယဉ်ကျေးခြင်းတည်း၊ ထံရင်းမြဲကြပ် ဆည်းကပ်သသူ လူတို့အားမူ
စိတ်ပြားလိမ္မာ ပညာအတတ် ယုတ်မြတ်ချင်းနင်း သင်ကြားခြင်းတည်း၊
လေးကွင်းနွယ်ပြား အမျိုးသားတို့ အန်အားတမူ စင်ဖြူသန့်ရှင်း မျိုးမြတ်
ခြင်းတည်း၊ ဝပ်စင်းကော်ရော် ပူဇော်ထိုက်သူ လူတို့အားမူ ဘက်ရှားလွှတ်
ကင်း ဂုဏ်များခြင်းတည်း၊ မယွင်းမကွက် သံမိုက်သို့ ငြိမ်သက်သသူ လူတို့
အားမူ မြောက်မြားပုံရာ ပညာအရင်း ခိုင်မြဲခြင်းတည်း၊ သန့်ရှင်းနွယ်ဇာတ်
မျိုးမြတ်သသူ လူတို့အားမူ စကားနာသာ ဝါစာပီယ မြက်ဟပြည်းညင်း
ပြောဆိုခြင်းသည်။ ။ အရင်းကြီးမား - လူတို့အား။

၃၄။ ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ရာ ဆဲတပြာကား ပညာအလွန် သီလဝန်ဟု တံခွန်တဆူ
စိုက်သသူလျက် အယူမကျ မတည်ပပဲ ထကြွလောက်လက် မငြိမ်သက်ဆုံး၊

ရန်ဘက်ပယ်လှစ် မင်းစင်ဖြစ်လျက် မူးယစ်ရမှု ပြင်သို့ထွက်အံ့၊ သန့်သက်
မြို့စင် သီလရှင်လျက် ကိုယ်တွင်ကျိုးလို သူများကိုမူ ဝန်တိုစိတ်လက်
စီးပွားဖျက်အံ့၊ ချစ်ဘက်ပြုနေသင် အိမ်ထုထောင်သား လူ့ဆောင်တင်
အကြီးဖြစ်လျက် နှုတ်လစ်ကြိမ်းပ မာန်ပပနှင့် ဒေါသဆွေမျက် မာန်စောင်
တက်အံ့၊ ဉာဏ်စက်ရဇာတ် ကျမ်းဂန်တတ်လျက် မမတ်လဲ့လက် တရားဖျက်
အံ့၊ ပင်ထွက်မျိုးနွယ် သန့်စင်ကြယ်လျက် ရွံဖွယ်အကြွင်း သူ့ထမင်းနှင့်
သူဟင်းစားစက် ကြိုက်စုံမက်အံ့၊ လူထက်ရာဇာ မင်းဖြစ်ပါလျက် ဗိုလ်ပါ
သင်းပင်း ဆင်မြင်းလက်နက် မရှိပျက်အံ့၊ အောက်ထက်ပိုင်သီး မင်းမြင်ပြီး
လျက် မှူးကြီးထမ်းနိုင် ဆင်ခိုင်မြင်းမာ စစ်ဆန်ဆာကို စိတ်မှလဲ့လက်
မနှစ်သက်အံ့၊ လက်နက်မဲ့ပဲ လူမိုက်မဲသည် ဆင်းရဲဝထိ အိုမင်းပြီလျက်
ကုမ္ဘာရီအောက်ကညာပေါက်နှင့် မှားမှောက်လဲ့လျက် အိမ်ထောင်ဘက်အံ့၊
အောက်ထက်ပေါ်ယယ် ဥစ္စာကြွယ်လျက် ငြိတယ်ရမ္မက် မလှူရက်အံ့၊ ကနက်
ပြန့်ဆင် မင်းတုံစင်လျက် ပယ်စင်ဆိပ်ခွါ မြေပမာလျှင် ဘုန်းအာဏာစက်
မထက်မျက်အံ့၊ ပြက်ပြက်ပြယ်ပြယ် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်သည်။ ။လူဝယ်ထင်ရှား
ဆယ့်တပါး။

၃၅။ မညီမညွတ် ကရွတ်ကရော် ထော်လော်စောင်းထောင် ချောက်
မြောင်ကျဉ်းကျပ် ထူထပ်တွင်းကျင်း ဆည်ကန်သင်းနှင့် နိပ်နင်းဖိလာ
ခဲစွာကတ်သတ် ကမ်းပြတ်ပြင့်မား ချောင်းမြစ်နားဝယ် သွားလာသသူ
တောင်ဝေးကုလျက် ရွေးရွေးစမ်း ပြေးပြေးလှမ်းမှ ဘေးဘျမ်း လွတ်
မြောက် လိုရာထောက်၏၊ ကဘောက်ကဘက် ရှုပ်တရက်ကြီး ခံမီးခံမင်
သွားချေလျှင်လည်း နာကျင်ပြင်းပြ ချောက်တွင်းကျ၍ ထိရှုမှတ်ပြတ်
သေတို့တတ်၏၊ လတ်ဆတ်ခနွာ မသေပ်လည်း ဝေဒနာလွန်မင်း ချိုယွင်း
ဆက်၊ ဥစ္စာမျှောက်ပျက် စာရွက်လည်းကျ ကဲ့ရဲ့ရသို့ လုံ့လကြီးမား
မင်းခဝားလည်း မင်းနားနီးကပ် မင်းနှင့်စပ်က မလှုပ်မပေါ် မလော်
မလည် တည်ကြည်ပြုသိပ် မလည်းလိပ်တည် မင်းရိပ်မင်းခြည် ဝေ့နည်
စေ့စု သတိပြု၍ ကြည့်ရှုဝံ့စမ်း ဘင်နိုင်စမ်းမျှ ခွင့်လမ်းလှလှ အရာကျအံ့၊
စပါဆိတ်ချွတ် ဆတ်လွတ်၍ အနိမ့်ကြက်တိုက် သောက်ကျိုက်သေစာ

ဥစ္စာပျောက်ပျက် ရမှတ်ထူထပ် ကာမတပ်လျက် ပေါ့လျော်ပေါ့လီ မတည်ကြည်က မဆီစီးပွန်း မင်းဘုန်းခံစား ရမည်ထားဘိ ရှုံးပါးလေမြဲ မချွတ်လို့သည်။ ။မင်းပွဲဝင်ငြား - အမှားမှား။

၃၆။ ပီတိနှစ်လို့ တပ်ပျို ဖွယ်ပုံ ခြောက်အာရုံနှင့် ကြုံသော်လည်းကောင်း များထောင်းသွယ်သွယ် ကြောက်ဖွယ်လန့်စု ခြောက်ခုအာရုံ ကြုံသော်လည်းကောင်း၊ ခြောင်းခြောင်းအမျက် ထွက်ဖွယ်အကြောင်း ပူပျောင်းညှိုးလိမ် စိုးရိမ်ဖွယ်တိ ရှိသော်လည်းကောင်း ဆိုးကောင်း လွန်ကြူး မတွေ့ဘူးသား မိန်းမူးပြောင်းခွေ ဆင်းရဲငွေကို တွေ့သော်လည်းကောင်း၊ မရတောင်းသား ဆင့်လောင်းလာဘ စည်းစိမ်မကို ရသော်လည်းကောင်း မင်းအပေါင်းတို့ အဟောင်းအသစ် အပြစ်အကျိုး အတိုးအယုတ် အဆုတ်အတက် အချက်ချက်ကို ဆဝက်မရှိ ချိန်ဖြင့်ညှိသို သတိယှဉ်ယှဉ် သမ္မုဇဉ်နှင့် ဖြေဖျဉ်သိမ်းရုပ် ဉာဏ်လက်ဆုပ်၍ တည်းချုပ် နိုင်မှ လိုရာကျအံ့၊ သုခဒုက္ခ လောကဓံကို မလွန်နိုင်ဘိ ဉာဏ်မရှိနှင့် သတိသမ္မုဇည်း မချုပ်တည်းက နှိပ်လည်းချရှုတ် စည်းစိမ်ယုတ်သည်။ နောက်ဆုတ်ရွှေရှား - လနွယ်သွား။

၃၇။ နှစ်သက်ဖွယ်ပင် အာရုံမြင်က မဆင်ခြင်စောက် ကျွန်ငါး ယောက်တို့ မှားရောက်သောအား သက်ဆုံးပုံးလည်း မင်းသားဘုန်းခိုင် ဆင်ခြင်နိုင်ရုံ မဆိုင်ရာဝယ် ပြည်ကြီးလယ်ထက် စမ္မာယ်မြှောက်ချီး ထွက်ဝင်တီး၍ ရွှေစီးရတနာ ဆောင်းဘူးပါ၏၊ ပြည်ဗာရာဏသီ သဌေး ကြွယ်နှင့် ကုန်ကယ်မြှောက်များ သကြွယ်သားတို့ သိကျားစံသီး နတ် သမီးနှင့် ပင်ကြီးသဖြေ သီးမှည့်ကြွေကို ရွှာဖွေလော်လမ်း မစုံစမ်းပဲ တောင်းရမ်းသောအား အမှားမှားလျှင် ရှုံးပါးခန္ဓာ သေဘူးရ၏၊ ဥဗ္ဗာဒန္တိ ဆင်းသိင်္ဂီကို ရွှေဆီတည့်ထွင် ရုတ်ချသ် မြင်က ဗေဒင်ဟတ်ခြင်း အခေါင်းချင်းလျက် ထမင်းခွန့်စား မတည်ကြားရုံ လှေကားထက်က ကိုင်ရုံချသသ် မင်းမာဆရာ ရှက်ဘူးရှား၊ တခါထိုမင်း မြင်လက်ငင်းဝယ် မှားယွင်းစွန်းငြိ ရှုံးရုံရှိလည်း သတိနောက်ကုပ် စိတ်ကိုချုပ်၍ တုန်လှုပ် မှုလျှင်း စီရင်ခြင်းဖြင့် ပွင့်လင်းပြည်ရွာ ရွေးထက်သာ၏၊ သုဗ္ဗဒန္တဗျာဓိ

ထုများမင်းဟု အဆင်းနှင့်သာ သက်မွေးရှာလည်း ဆရာတ္တိလ စောင်းသံ
ချက်စွာမုတ်မြောက် လေသာပေါက်က ဖွင့်ဖောက်ပြေးဆင်း ပြေပန်းငင်
မြတ်ကင်းခန္ဓာ ကိုယ်ကကွာ၏။ ကျမ်းလာလားလား သည်ထုံးများကို
မှတ်သားချင့်တက် ဉာဏ်ရေးချက်၍ နှစ်သက်ဖွယ်မျှ အချုပ်လည်း
မရသာချေ ကျိုးနေမဲ့ဘိ သူသိပြစ်တင် ငယ်ခွင်လာရေး ရန်နှင့်ဘေးကို
ဆွေးနွေးတိုင်းထွာ မြဲမကွာလျှင်။ ။ပညာစက်သွား-ရွှေကထား။

၃၈။ ကြောက်လန့်ဖွယ်လျှင် အာရုံမြင်က သက်ခင်လိုက်ပူ ကြောက်
ထတ်သူကား စွယ်ဖြူပြူးပြူး မာန်ဟူးဟူးနှင့် ဘီလူးဥပါ ပြိတ္တာတစ္ဆေ
ကင်းမြေနှားကျဲ သားရဲမြင်းဆင် သမင်တိုးအောင်း မိကျောင်းခွေးရှူး
ပြင်းဟူးမာန်ဟုန် ဂဠုန်၊ နဂါး သစ်ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ တောသေင်္ဂလည်းကောင်း၊
သေင်္ဂသောင်းကြိုးကျံ အသံနိုးနား ကြားသေင်္ဂလည်းကောင်း၊
စိတ်ဟချောင်းကို ထိန်းကျောင်းချုပ်ကိုင် မအုပ်နိုင်၍ ယ်မ်းယိုင်ပျက်စီး
ကြောက်အားကြီး၏။ ခရီးရှည်လျား စစ်မြေသွားလည်း လမ်းစူးစူး
အဆွေးချင်းချင်း မြင်လတ်လျှားက မောင်းရပ်နိုင် နေထိုင်ပြောင်းစေ့
ကြောက်တုံဆွေ၏။ မင်းရွှေစိုးမောက် ပွဲလမ်းရောက်လည်း အလျောက်
အလဲ မရဲမရောင် ရိုးရောင်ဝိုးဝါး ရယ်ဖွယ်များ၏။ ယောက်ျားပီလု
စိစုရကို ခုခွကဘီလူး မာန်ရှူးရှူးဖြင့် လေရှူးခတ်နှိပ် တောင်ထိပ်တင်
ထား လန့်ကြားဟစ်နှင့် ကျားသွင်ကိုင်ဆုပ် ဆင်ရပ်ဝှေ့နှင်း ပြေပင်းရစ်
ပတ် ကမ်းပြတ်ဘောင်မှ လေးကြိမ်ချလည်း ချိန်ကွဲဘိ တုမရှိသား သတိ
တရား ပာသ်တုံကား၍ သူအားချမ်းသာ ကိုယ်ဘော်မှာလည်း လိုရာပြီး
အောင် ကျိုးကြီးဆောင်သည်။ မြန်ဘောင်ထင်ရှား - တံခွန်လွှား။

၃၉။ စိုးရိမ်ပူပြင်း ခိုကြွေးခြင်းကား ကိုယ်ဆင်းရဲကာ ကျိုးမလာခဲ့
မျက် ညစ်ညပ် ကြောက်လန့်ရပ်ကို ညှိုးဖျပ်မရှင် ရန်သူပြင်လည်း အား
အင်ကဲဆင့် ဝမ်းမြောက်နှင့်၏။ လျော်ခွင့်သေပျောက် ဘေးဒုက္ခရောက်
လည်း မကြောက်လန့်ရာ မျက်နှာသဏ္ဌာန် လပြည့်ဟန်သို့ ပေးကပ်ပြန်
မည့် ကြပတေ့ကို နောက်ရွှေတင်တင် ရန်သူပြင်က ဆင်ခြင်ထားချင့်
ကြောက်ကြိမ်းနှင့်၏။ အခွင့်မြော်ကြည့် ချိန်ပြစ်သည့်ကြောင့် တည့်တည့်

ဘေးရန် ထောက်မည်မှန်မှု မန္တန်ဆေးဝါး မန္တရားဖြင့် သမားရုံးစု နှုတ်ပိတ် ပြု၍ လွတ်မှုထင်လျှင် လွတ်ကြောင်းရင့်လော့၊ လွတ်ဆင်မရှိ ခက်ပြန်ဘိမ္မ ကဝိဇာနည် ပညာသည့်နှင့် ကြံစည်မျှော်၍ တိုင်ပင်ပြု၍ လွတ်မှုထင်လျှင် လွတ်ကြောင်းရင့်လော့၊ လွတ်ဆင်မရှိ ခက်ပြန်ဘိမ္မ ပြောင်းအံ့ချိုသာ ပီယဝါဖြင့် ကြင်နာဖွယ်မှု ချစ်အောင်ပြု၍ လွတ်မှုထင်လျှင် လွတ်ကြောင်း ရင့်လော့၊ လွတ်ဆင်မရှိ ခက်ပြန်ဘိမ္မ ဖြန့်ချိငွေကြေး တံစိုးပေး၍ လွတ် ရေးတင်လျှင် လွတ်ကြောင်ရင်းလော့၊ လွတ်ဆင်မရှိ ခက်ပြန်ဘိမ္မ အမိအဘ ဘိုးဘွားကသည် မျိုးစဆွေလျှင် အစဉ်မပျက် စပ်ယှက်သဖြင့် သို့မှဆင့်ဟု လွတ်ခွင့်ထင်လျှင် လွတ်ကြောင်းရင့်လော့။ ။သည့်တိုင်ပိုင်းခြား-
ဥပါယ်ငါး။

၄၀။ ယင်းသို့ငါးသွယ် ကြံဉပါယ်ဖြင့် နှိုးနှယ်ကြိုးစား မတတ် အားမူ တရားသံဝေ ကံသာပေဟု ဖျော်ဖြေငြိမ်ဆိမ် စိတ်ကိုနှိမ်၍ စိုးရိမ် ဖဲ့ရာ ရှေးသောခါက ပစ္စာမဲ့ပဲ မင်းဒဏ်စွဲလည်း ဝံရဲတံ စား ခိုင်တည် ကြား၍ ပျိုထွားရွယ်လှ သူငယ်မျှလျက် ဘေးမှလွတ်ပြီး တောင်ထိပ် မီးသို့ ဝန်ကြီးအရာ မြောက်ပူးပါ၏။ မာန်ပါဆူးရား ဒေါသအားလည်း ဆီးတားဖျော်ဖြေ ချုပ်နိုင်စေလော့၊ ရွှေရင်းသည်းပွတ် သားကိုသတ် လည်း ပဋိဃာတ်ဆီးတား နိုင်သောအားဖြင့် ဘုရားရှင်မှ ချီးမွမ်းရလျက် ပေးချနေရာ နတ်တကာလည်း မေတ္တာပို့ပေ ညွတ်ရုံသေ၏။ ကံလေသာငယ် မြစ်နှစ်သွယ်လည်း အလွယ်မကြာ ပယ်ဖြတ်ခွါ၏။ နရာလူ ဟွား မင်းတို့ အားမူ ဖိတားမဖျဉ် မျက်ရှိစဉ်လျှင် မယဉ်ချေးရာ ရှောင်ခွါဝေးစေ ရှေး လွန်လေခါ ပစ္စေကာအား လေးထိမှား၍ ထောက်ထားဆင်ခြင် ပညာ အင်နှင့် သုမင်္ဂလ ဒေသခွါပြောင်း သုံးနှစ်အောင်းလျက် စောလောင်း နတ်ဆွေ မျက်ရှိန်ပြေက စက်ခြေရင်းမှာ ဝင်ပူးလာ၏။ ပညာနေလ မာဟာန်မှလည်း ဒေသရိပ်ငြိမ် အိုးထိန်းအိမ်ဝယ် စိုးရိမ်ပြေပြေ မင်းမျက် ပြေအောင် နေရပူးကြောင်း ရှေးထုံးဟောင်းကို ဆင့်လောင်းယခု အမှီ ပြု၍ ပြည်သူတမူတ် လောကနတ်နှင့် အထွတ်ညာတင် ရှင်မိဖုရား အိမ်ခြံအုပ်စု ကိုယ်သုပ်မောင်မ မည်ရထင်၏ မျိုးတော်ပညားတို့

မင်းညီမင်းသား ထူးခြားရာသီး မူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ၊ အကျီအခဲ
အတွင်းမြဲနှင့် သီးကွဲတဖူး ဗိုလ်မှ စစ်ကွပ် စစ်ကြပ်စစ်ကဲ ရွေးရဲမကျန်
ကောင်ဟန်အာဏာ မြို့ရွာသူကြီး ဦးစီးချုပ်ကိုင် မြေတိုင်ငယ်သား
ယောက်ျားမိန်းမ ခိုခံမျှတို့ ချက်ကျသေချာ မှတ်သားရာသည်။ ။
ချမ်းသာဇိပွားကြီးမြောက်မြား။

နိဂုံး

၄၁။ ကြားပိမ့်မင်္ဂလာ နိဂုံးမှာယိမ့် ရတနာပုရ အဝပြည်ကြီး
ဟံသာမီးကြောင့် ပျက်စီးသည့်နောင် ထွန်းတန်ဆောင်သို့ ကုန်းဘောင်
သမိုက် ထီးနန်းစိုက်က အတိုက်တိုက်သား သတင်းနားမျှ မကြားပုံကြ
ဦးညွတ်ခသည် သိသ်ရတနာ အာဒိသမိုက် ဗျာဒိတ်သိုက်ဝင် ဆင်ဖြူရှင်၏
ရွှေရင်တော်ပေါက် သားခြောက်ယောက်တွင် ထက်ဆောက်လွမ်းမိုး
ပဒိုစိုးသား သတိုးမင်းစော မုနောမြောက်တင် သခင်ကျွန်ရင်း စိုးမင်း
သုံးရ ယုံထိုက်လှသား စိန္တကျော်သူ ဟူသည်အမည် ကျွန်ုပ်သည်လျှင်
ဝန်းလည်ယှက်ယုံ ကလိန်ချုံဝယ် ခုံခုံမင်မင် လက်ယှက်ဝင်၍ စိတ်ထင်
လိုရာ မကသာသို့ ပြည်ရွာမင်းရေး မှုရှုပ်ကွေးလည်း ဆေးတအိုးကျမ်း
ကွမ်းတရာညက် စိတ်စက်ပျော်ပိုက် လစ်လပ်ခိုက်တွင် နှစ်ခြိုက်သာယာ
စီးကုံးပါသည် သာသနာတောက်ပ ဝါနဂေရာ နှစ်ကောဇာမူ ဖောဋ္ဌာကယ
ဝဏ္ဏအာသန် ဂိမ္မာန် ပြောင်းလို ဝါဆိုဆန်း၍ လေးရက်စေ့ သား နေ
တနင်းလာ ပြီးသရာ၌ သေ ကြာဗုဒ္ဓ မေထုနဝယ် ရှည်ထထပ်ရှိ ရဝိသူ
ရိန် သိဟ်ဝယ်သီဟ ကုမ္ဘဂုရု သောရီစုလျက် အောင်ဆုပေးလတ် တသ
မတ်လျှင် ကခုကဋ္ဌစန်း မကားလက္ခဏ ဗာဝိသထက် နှစ်ပြန်တက်၍
စီးလျက်နင်းကာ ဇေယာတိထိ သွားဒိနကွတ် မွန်းတည့်မတ်တွင် သုဓဿတိ
ဝန်းအုံညီ၍ ရဋ္ဌိရာရာ ဆယ်ဥပစာ နည်းနာလေးဆယ် ကျဉ်းကျယ်ဖော်
ထုတ် ဂင်္ဂါဝုတ်ဖြင့် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် လှနတ်နားလည် ပိုက်ရှည်
ပိုက်တို ပတ်သည်းချိုအောင် ပွဲဆိုစမြဲ မဆိုပဲလျှင် နက်နဲပေါ့လေး
ယှက်မွေးရာရာ စုပာမဟ် ပင်ထွက်စစ်စစ် ပင်ရစ်သတ်လတ် ညီညွတ်
ကာရန် ကျမ်းဂန်လောက စုဆည်းပြုမ်း ပျူငှာဆန်းလျက် ထကြမ်းအနု

နှစ်ခုမျှတ သိသာရအောင် ဖော်ပြလင်းလင်း ဆယ်၍ကျင်းသို့ သံညှင်း
 နာအံ ရှစ်ပိုက်စီလျှင် ပီပီသသ ငါးထပ်ချသား အချပဉ္စာ သုဉ္စာလီသ
 မပြည့်စုံ အပြီးကုန်၏။ ထူးပုံမှတ်ဖွယ် ခိပ္ပါယ်မကတ် ဘနတ်မချို အောင်
 မည်တို့ကို အောင်မျိုးငင်ငင် အောင်ပဲ့ဆင်၍ အောင်မက်လာ အောင်
 ညွှန်ပြာသည်။ ။ဩဝါဒထူး-စာယဉ်ကျေး။

ဩဝါဒထူးပျို့-ဆုံးမောပြီး၏။

ကိုးသံသးထပ်စရာဒဏ်
ထေရုပ္ပတ္တိ

(ပထမဇာတ်တန်း ပြန်မာစာ လက်ရွေးစင် စာအုပ်တွဲပါရှိပြီး ပြစ်သည်)

မုဒုံဝင်

ညီတော်နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း

သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားလည်း “ငါ့သားတော်အကြီးလည်း ရွှေထီးရွှေနန်း တိုင်းခန်းပြည်ထောင်ကို စိုးဆောင်အုပ်ကွပ်၍ လေးမြတ်စံပယ်ခြင်း တည်း ဟူသော လူမင်းတို့၏ စည်းစိမ်ခွမ်းသားကို ငြီးငွေ့သည် မှန်ချေပြီ။ နောင် သော အခါ ငါ့ရိုက်ရာကို အုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ်စီမံသောငှာ သားတော်နန္ဒ မင်းသားကို နန္ဒတော်ဇနပဒကလျာဏီနှင့် စုံဖက်၍ အိမ်ရွှေနှင်းမည်” ဟု ကြံ၍ စီမံခင်းကျင်းရှိသည်နှင့် ဘုရားသခင်ရောက်၍ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ ဥသျှောင်ထုံးမင်္ဂလာ၊ သင်းကျပ်ဆောင်းမင်္ဂလာ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ၊ အိရွှေထီးဆောင်မင်္ဂလာ ဤငါးဖြာသော မင်္ဂလာသဘင်သည် ပြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်တော်၌ ထူးမြတ်သောမင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားပြီးသော် ညီတော်နန္ဒမင်းသား အား သပိတ်တော်ကို ကမ်း၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရား၌ ရံသေ့ခြင်း ပြင်းသဖြင့်သပိတ်တော်ကိုသူတပါးအားလည်းမပေးဝံ့၊ ဘုရားရှင်အားလည်း မကပ်ဝံ့ပဲ ပခုံးထက် ထမ်းကာသာ နောက်တော်ကလိုက်၍ ရွှေနန်းရင်ပြင် သို့ ရောက်လျှင် ဘုရားသခင် ယူတော်မူလိမ့်သတည်းဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ရောက်၍မှ မယူပြန်လျှင် ဥကင်ခောင်းတန်းရင်းသို့ ရောက်သော် ယူလတ္တံ့ ဟု ကြံပြန်၏။ ဤသို့ရောက်၍ မယူပြန်လျှင်မြင်ရတော်မမူဘိ၍ သတိမရ သောကြောင့်သာ မယူသည်ဟု အောက်မေ့၍ နောက်တော်မှ လမ်းစောင်း တက်ကာ သင်္ဃာတော်တို့အား စကားပြောဟောကာ ဤဌာနသို့ ရောက် သော်ယူလတ္တံ့၊ ဤဌာနသို့ရောက်သော် ယူလတ္တံ့သည်ဖြင့် ကြံလျက် နောက်တော်ရံက သပိတ်ထမ်းပိုက်၍ တစိုက်စိုက် လိုက်ရလေ၏။

မင်းသမီးအား မောင်းမမျှားက “ဆင်မယူရား မောင်တော်ကို သူ့နောင်တော်ရဟန်းက သပိတ်ထမ်း ခေါ်ချေသည်” ဟု လျှောက်ကြား

ကြလျှင် နေပဒကလျာကံသည် လျင်မြန်စွာထမောက်၍ မောင်တော်၏ အမှုအရာကို မြင်လျှင် ရင်အုံထဲ၌ ရေငဲသိုက်သကဲ့သို့ ခိုက်ခိုက်ကဲ့မျှ ဆုတ်မောလှ၍ စီးကျတော့မောက်ရည် ဖြည့်အပ်သောဆံတို့ဖြင့် ငယ်သံ ငယ်မှုကို ဖြစ်လျောက် “အရှင်သား ရှည်လျားစွာ မနေပါလင့်၊ လျင်စွာ ပြန်ခဲ့ပါလော့” ဟု လျှောက်လိုက်၏။ ထိုကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ သည်းကြားဝမ်းပြင်၌ တံကျလျှိုသကဲ့သို့ ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် “ညီတော် နန္ဒ ရဟန်း ပြုနိုင်ပါမည်လော” ဟု မေး၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရားရှင်၌ ခိုးသကြောက်၍ ခြင်းကြောင့် ‘မပြုလိုပါ’ ဟု မဆိုဘဲရကား “ပြုပါမည်” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍ ညီတော်ကိုရဟန်းပြုစေ၏။

မင်းသားလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၍ ညီတော်အောင်ထိုင်တိုင်း၊ နေတိုင်း၊ စက်မွေ့တိုင်းပင် နှမတော် မှာလိုက်သောအသံကိုသာ ကြား၍ စားမပြောနှင့်၊ စက်မပျော် ချီ၏။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေသောအခါ “ငါသည် သာသနာ၌ ချမ်းသာမရနိုင်ပြီ၊ လူထွက်၍ ထီးဆက်နန်းထုကို ခံစံတော့မည်” ဟု သိတင်းသုံးဖော်တို့အား ပြောကြားလေသော် သံဃာတော်တို့လည်း ဘုရားသခင်အား နားတော်လျှောက်ကြ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ညီတော်မင်းနန်ကို ခေါ်တော်မူလျက် “လူထွက်လိသည်ကု ငါ ကြားတော်မူသည်၊ မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ မှန်ကြောင်းကို လျှောက်လေလျှင် “ငါ့ညီခင် သင် အဘယ်အကြောင်း အရာကြောင့် သာသနာ၌ မမွေ့လျော်ဘိသနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း နှမတော်ငိုယို ကာနှင့် အမြန်ပြန်လာပါဟုမှာလိုက်သော စကားသည် အသည်းကြား၌ ချပ်လျက်ပါသကဲ့သို့ရှိ၍ နှလုံးရှိညှိုးချိုး နှလုံးမရွှင်နိုင်ပါသောကြောင့် လူထွက်လိုပါသည်” ဟု လျှောက်လျှင် ဘုရားသခင်လည်း “သင်ငြီးငွေ့လျှင် ဒေသစာရီချီတော်မူရာ ငါနှင့်လိုက်လှည့်” ဟု မိန့်တော်မူလျက် ညီတော်၏ လက်ရုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် မြိုင်စခန်းသို့ခေါ်၍ ကြွတော်မူ၏။

တောခရီး၌ မီးလောင်ပြင်စု တခုသောသစ်ငုတ်တိုဝယ် အိုမင်းဆိုးရွားမေးပါးရွှံ့တွန့် နှာလွန့်ပြီးပြီး အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်ကိုင်နှင့် လူထိုင်၊

စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော မျောက်မတစကောင်ကိုမြင်လျှင် ထိုတွင်ရပ်လျက် လက်ညှိုးညွှန်တော်မူပြီးသော် “ဤသူကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ မျောက်မဖြစ်ကြောင်းကို နားတော်လျှောက်လျှင် “ထိုမျောက်မနှင့် ငါ့ညီနုမ ဇနပဒကလျာဏီ ဤနှစ်ဖြာသည် ဘယ်သူက သာသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ညီတော်လည်း အလွန်ဝမ်းနည်းရကား သည်းစွာငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် “ရဟန်းမင်းသည် ကိုယ်ချင်းမစာ မညာမရှု ပြုတော်မူ အံ့သည်” ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်က “ငါ့ညီသဘောကို သိလို ၍သာငါကျီစယ်သည်၊ စိတ်မငယ်နှင့်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်ကြွတော်မူ၏။

နတ်လမ်းမသို့ ရောက်သောအခါ ဝေဇယန္တာ နန်းရပ်ပြင်၌ အရှင် ဆီကြားမင်းအား စားအံ့သောငှာ တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်လျက် လာကုန်သော ခိုခြေအသွင် နီလွင်တောက်ပ အလွန်လှသော အဆင်း အရောင်ရှိကုန်သော ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို ခရီး ရင်ဆိုင် တွေ့ကြသဖြင့် ပြတော်မူပြီးသော် ‘ညီတော်နန္ဒ ငါးရာမျှသော ဓမ္မဝတ္ထရာနတ်ကညာတို့သည် မူရာသွင်ဖြင့် ကြွန်အင်လက္ခဏာဖြင့် ရှုချင် စွယ် တင့်တယ်ပါ၏လေခ’ ဟု မေးတော်မူ၏။ “အလွန်တင့်တယ် ချစ်ဖွယ် ရှိကြောင်း” ကို လျှောက်လျှင် “ယခုမြင်သော ဤနတ် ၁ ညာ ဘွဲ့နှင့် သာ ကိဝင်မင်းစစ် ညီချစ်နုမ ဇနပဒကလျာဏီသည် ဘယ်သူသာ၍ ဆင်းဝါလွန် ကျူး အထူးတင့်တယ်အံ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။

ညီတော်မြတ်လည်း “ရွှေဘုန်းတော်ရှင် သခင်ဘုရား.....ငါးရာမျှ လောက်သော ဤနတ်သမီးတို့နှင့် စာနာမှု သာကိဝင်နုမ ဇနပဒကလျာဏီ သည် မီးလောင်ရာ မြေအပြင်တွင် ယခင်ပြတော်မူခဲ့သော မျောက်အိုမ နှင့်သာ တူပါတော့သည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထု၏။ “ဘုရားသခင်လည်း ညီတော်နန္ဒ ငါ့သာသနာ၌ ကောင်းစွာကျင့်ဘိလော့၊ ဤနတ်သမီးများ သည် သင့်ထံသို့ ခစားလာစေတတ်သော အဝတ်ပညာကို ငါပေး တော်မူအံ့” ဟု ဆို၍ ထိုနတ်ပြည်မှ ပြန်လည်တော်မူ၍ ကျောင်းသို့

ထောက်သောအခါ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့်စပ်သော တရားဒေသနာကို ဂါထာဘွဲ့သိ၍ ပေးတော်မူသဖြင့် နေ့ညဉ့်မခြားထိုင်လျက်သာလျှင် နတ် ကလျာတို့ လာအောင် ရည်မှန်း၍ စီးပြန်းသရဇ္ဈာယ်၏။

ထိုအခါ များစွာသောရဟန်းတို့က ညီတော်ပြတ်ပြစ်၍ နတ်သမီးလာ စေတတ်သော ဂါထာကို ပြတ်စွာဘုရား သနားတော်မူပေသည်။ မင်းနန္ဒ လည်း နတ်သမီးကို ရစိမ့်သောငှာ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလေသည်။ ဤအကျင့်ဖြင့် နတ်သမီးကို ဝယ်မည်ဟုကြံသည်။ ဆံ့ပွယ်ရှိစွာ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပြက်ရယ်ပြု၍ ကျီစယ်ကြလေသော် ညီတော်ရဟန်းလည်း အဆွေငှာပွန်းတို့ကို ရှက်ရကား ကွယ်ဝှက်သွားနေ၍ စီးပြန်း၏။ ထိုသို့ စီးပြန်းပန်များသဖြင့် တရားတော်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် မျက်စိဝယ် မြင်သကဲ့သို့ ထင်ရကား များများမပြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၏။

ထိုအခါ တဦးသောနတ်သည် ဘုရားထံသို့ကပ်၍ “ဤ အရှင်မြတ်၏ညီ တော်ဖြစ်သော နန္ဒမင်းသားသည် အာသဝေါတရား လေးပါးမှ လွတ်ပေ ပြီ၊ ဤလောက၏အဆုံးကို မြင်ပေပြီ” ဟု နားတော်လျှောက်၏။ နန္ဒမင်း အားလည်း ထိုညဉ့်လွန်လျှင် ဘုရားသင်္ဃေတံသို့ကပ်၍-

“နတ်သမီးများကို အကျွန်ုပ် မလိုပါပြီ၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဆုံးပရှိသောဒုက္ခကို ရခြင်း၏ အကြောင်း၌ သာလျှင် ပျော်ရွှင်နေမှားဘိ၍ ယခုမှသာ ဒေသနာဖြင့် မြှောင် စွာသောလမ်းကို မြင်ပေသည်။ သံသရာ၏အဆုံးသို့ရောက်ပေ သည်။ မှောက်အပ်သောဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်”-

ဟု သဗ္ဗညု၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်း၍ လျှောက်၏။ ဘုရားသင်္ဃေ လည်း “ဆင်သည် နတ်သမီးတို့ကို အလိုမရှိပါမှ ငါ၏ဝန်ခံခြင်း ငြိမ်း တော့သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၍-

ယထာ ကာမပကော တိဇ္ဈော-

ဝသောဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာသည်။ ကာမပဏော၊ ကာမဂုဏ်
 တည်းဟူသော ညွှန်ပျောင်းကို။ တိဇ္ဇော၊ ကူးမြောက်ပြီ။ ကာမကဏကော၊
 ကာမဂုဏ်အာရုံ တည်းဟူသော ဆူးငြောင့်ကို။ မဒ္ဒိတော၊ ချိုးနှိမ်အပ်ပြီ။
 မောဟက္ခယံ၊ မောဟ၏ကုန်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်
 ရောက်ပြီ။ သော၊ ထိုရဟန္တာသည်။ သုခဒုက္ခော၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၌။ န-
 ဝေဓတိ၊ မတုန်မလှုပ်။

ဤသို့အရှင်နန္ဒ ရဟန္တာဖြစ်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်မြောက်လျှင် သံဃာ
 တော်တို့လည်း ဤသို့ မေးကြကုန်၏။ “ငါ့ရှင်နန္ဒ သင်သည် သာသနာ၌
 လွန်စွာဆန့်ကျင်၏ဟူသည့် ယခုမူကား အသို့နည်း ” စသည်ဖြင့် မေးကြ
 ကုန်သော် “ အဆွေသံဃာတော်တို့ အကျွန်ုပ်သည် လူ၏ဘဝကိုတောင့်
 တခြင်း ကင်းပါပြီ ” ဟု ပြော၏။ ထိုစကားကို မယုံစား၍ ဘုရားရှင်အား
 လျှောက်လေသော် ဘုရားရှင်လည်း “ သင်ချစ်သားတို့ နန္ဒမင်းသားသည်
 ရွေးရွေးသော နေ့များက ပျက်ပြားသော အမိုးအကာရှိသော အိမ်နှင့်
 တူသည်။ ယခုမူကား လွှမ်းထားလုံခြုံစွာ မိုးကာပိတ်ဆို့ အပ်သော အိမ်
 နှင့်တူပေပြီ။ ကိလေသာဟူသော နေပူ လေပြင်း မိုးညှင်း မိုးပေါက်
 တို့သည် မဖောက်မထွင်းနိုင်ပြီ ” ဟု ပြကော်မူခြင်းငှာ—

ယထာ အဂါရံ ဒုစ္ဆန္တံ၊ ဝုဋ္ဌံ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ၊
 ဧဝံ အဘာဝိတံ စိတ္တံ၊ ဓုဂေါ သမတိ ဝိဇ္ဈတိ။ပ။

ဟူသော ဒေသနာမြတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဒုစ္ဆန္တံ၊ ပျက်စီးဆိုးဟောင်းမကောင်းသော အမိုးရှိသော။
 အဂါရံ၊ အိမ်ကို။ ဝုဋ္ဌံ၊ မိုးသည်။ သမတိဝိဇ္ဈတိ ယထာ၊ ထွင်းဖောက်
 လေသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ အဘာဝိတံ၊ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း
 စီးပြန်းခြင်း မရှိသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဓုဂေါ၊ ဓုဂသည်။ သမတိဝိဇ္ဈတိ။
 ထွင်းဖောက်နိုင်၏။ သုစ္ဆန္တံ၊ ကောင်းစွာမိုးအပ်သော။ အဂါရံ၊ အိမ်ကို။
 ဝုဋ္ဌံ၊ မိုးသည်။ န သမတိဝိဇ္ဈတိ ယထာ၊ မထွင်းနိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊

ဗိုလ်တို့။ သုဘာဝိတံ၊ ခံခါမလပ် ပွားစေအပ်သော ဝိပဿနာရှိသော၊
စိတ္တံ၊ စိတ်ကို၊ ရာဂါ၊ ရာသညံ။ န သမတိဝိဇ္ဇတိ၊ မထွင်းဖောက်နိုင်။

(ဤဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူရာဝယ် များစွာသောသူတို့သည်
အကျွတ်တရားကို ရကုန်သတည်း။ (မှတ်လွယ်စိမ့်သောငှာ ရွှေမှောင်မှို
ဆိုလိုက်သည်။)

သားတော်ရာဟုလောကမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း

ထို့နောက်မှ ခုနစ်ရက်ခန့်သောအခါ ရာဟုလောကမင်းတော် ယသော-
ရာဇိယုရားသည် သားတော်ကို တန်ဆာဆင်ယင်ပြီးသော် ဘုရားသခင်
အထံသွားသို့ အမွေတောင်းစေလို၍ -

“ချစ်ဖူးသော သားပါးသောလောကကယ် အတုမရ အသိသစစ်
ဖြစ်တော်မူ၍ နတ်လူအလုံးတို့ ညွှတ်ခိုးဦးခိုက်ကြကာ ရဟန္တာ
နှစ်သောင်းခြံရံလျက် စံပယ်တော်မူသော ဤပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်
ကား အခြားမဟုတ်၊ သားမောင်ဖခင် ကျေးဇူးရှင်တည်း။
မွေးသီခင်နှင့် ရွှေနှင်းပြင်ဝယ် စံရှင်တော်မူသောကာလက တယု-
ဇနာ သံဂါရုကမ္ပ ကြိုးကျယ်လှသော ရွှေအိုးလေးလုံးတို့သည်
ရှိကုန်၏။ ထိုရွှေအိုးတို့သည် သားတော်ဖခင် တောဝင်သည်မှစ၍
မိခင်တို့ မမြင်ရကုန်၊ ဘယ်ရပ်ဘယ်ကွက် ဘယ်သူလက်၌ လျှို့ဝှက်
ခဲ့သည်ဟု မသိရပါ။ ငါ့သားမှာမူ စောင့်ချောပြည်ကြီး ရွှေထီး
ရွှေနှင်း သည်ကိုင်ခန်းကို သိမ်းမြန်းစိုးချုပ် ထီးပြုအုပ်၍ မင်း
လုပ်ရမည့်သူ ဖြစ်ချေသည်။ ဘိုးတော်ဘွားတော် ယယ်တော်တို့
အား နှစ်လရှည်လျှား သင်ချစ်သားပင် စောင့်စားကျွေးမွေး
ရလိမ့်မည်။ သားဟူသမျှသည် အဘအမေကို ခံရမမြဲဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘဘုရား အထံသွား၍ အမေ
မောင်ဘောင်းချေလော့” -

ဟု စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ရာဟုလောကမင်းသည်၊ ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူရာအနီးသို့
ကပ်၍ ဖခင်၏ချစ်ခြင်းဖြင့် ရဲတင်းရွှင်လန်းစွာ ပီပီနှင့်လျော်ရာ များစွာ

သေစ ဓကားတို့ကို ဆိုလျက် ရပ်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီး၍ ကြွတော်မူလေသော် နောက်တော်က ကပ်၍ သင်္ကန်းစကိုဆွဲလျက် “ဖခင်ရဟန်းမြတ်...အကျွန်ုပ်အား အမွေသနားတော်မူပါ။ အဘဥစ္စာ ဟူက သားရမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်”ဟု တောင်းကာ တောင်းကာ လိုက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း သားတော်ကို ပြန်လေတော့လည်း အမိန့် တော် မရှိ၊ မိမိ၏ အခြေအရံများကလည်း ပြန်ပါဟု မဆိုဝံ့ကြ၍ ကျောင်းတော်သို့တိုင်အောင် လိုက်ပါလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား လည်း-

“ငါ့သား ရာဟုလာသည် ဥစ္စာအမွေကို အလိုရှိ၏။ ထိုဥစ္စာ ကား ဝဋ်တရား၌ ရှည်လျားစွာ ကျင်လည်ရကြောင်း မကောင်း သော အဆောက်အဦသာ ဖြစ်သည်။ မောင့်ဘမြတ်စွာ ငါဘုရား သည် ကြီးစားကုတ်ကပ်၍ ရှာသဖြင့် မဟာဗောဓိပင် ပလ္လင် ရွှေ ဘုံ၌ အလုံးစုံရအပ်သော လောကုတ္တရ ဓမ္မအမွေကိုသာ ငါပေး တော်မူမည်” -

ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဤ ရာဟုလာမင်းသားကို ငါအမွေ သနားတော်မူလိုသည်။ ရှင်ပြုဘိလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ဆံရိတ်၍ သင်္ကန်း ဝတ်ရ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သရဏဂုံပေး၏။ အရှင်မဟာကဿပ သည် ဩဝါဒဆရာဖြစ်၏။

ထိုသို့ သားတော်မြေးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုလေလျှင် ဖခင်သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားသည် နှလုံးမသာ ကြီးစွာသောဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားသခင် အထံသို့ လာပြီးသော် ဤသို့နားတော်လျှောက်၏။

“သားတော်ဘုရားသည် ငယ်စဉ်ကပင် လေးဝဓောနိမိတ်ကို မြင်၍ လူ့ခွင်၌ မပျော်မြန်းပဲ ရဟန်းပြုလိမ့်မည်ဟု ပုဏ္ဏားတို့ ဘတ်သောနိမိတ်စကားကို ကြားသည်မှစ၍ ဖခင်နှလုံးမသာ လုံ့လကြီးစွာဖြင့် မခွါမထွက်နိုင်အောင် မိုလ်တထောင်ဖွင့်မှ ပွင့်

နိုင်ငံတော်တံခါးကိုသွားသုံးပါးသောသူတို့နှင့် လျှောက်ပတ်
သော ရွှေခန်းပြာသာဒ်တို့ကိုလည်းလည်းသွင်း လေးသောင်း
ပျလောက်သော သောင်းမီလီ အလွန်အကျွံ ထူးမြတ်သော
မင်း၏စည်းငယ်ချမ်းသာသောအံ့မြင့် ချိုသာစား၍ အားထုတ်ထားပါ
သော်လည်း သားတရားသင့် မိဘုရင်အား မခံစားရန် ထောထွက်
၍ ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် ကြွယ်ဝသော နတ္ထဝန်ကို ကျွန်ုပ် သည်း
မခံနိုင်အောင် ရှိပါပြီ။

သည်နှင့်မနေ နန်းလွှာလာသော သား မင်းနန်ကို ထပ်
ဆောင်ယူ၍ ရဟန်းပြုခြင်းသောကြောင့်လည်း ကြီးစွာသောစိတ်
ခုကွဲဖြစ်ပါသည်။ သားကြီး သားငယ်ပင် ရဟန်းပြုစေကေးမှ
ပြေးတော်မူ၍ နန်းသို့ကျန်ရစ်၍ ကေတုမင်းကောင်း
ဘေးလောင်းတို့၏ အလွယ်လျက် အစွန်းကနက်ကို စိုးဆက်
ပုံဖြန့်ကာ ခြံရံမင်း၏ အထောက်အကူ ဖြစ်ရပါမူ စိတ်ကပြေနိုင်
ပါ၏။ သို့ပါ၍ ကျွန်ုပ် ပြောရအပ်သောအတိုင်းလည်း ဆောင်ယူ
၍သာ နန်းသို့ပြန်ပါ။ အလွန်အကျွံ အနက်အရာ စံမည့်သူ
လည်းမဟုတ်ဘဲ အထက်အောက် ပျိုးအောင်ပေါင်းကို အုပ်စည်း
ခေါင်းမိုင်အရာကို အုပ်စည်း အုပ်စည်းလျက်၍ လူ
သစ်ရက်ကဲ့သို့ ပြုစုရပါမည်။ အကျွန်ုပ်သည် သူတို့ တရား သံသရာကို
လွန်ကဲစွာလွန်ကဲစွာ အကျိုးရောက် အစိုင်းထက်အလွန် ပူပန်
အောင် အကျိုးရောက်အောင် ပြုစုရပါမည်။ သူတို့တို့မှာ အသက်
အရွယ်မှာ အတော်ပင် နည်းပါးသည်။ အရှင်ဘုရား မိဘများ၏အားဖြင့်
အံ့မြင့် နှစ်မြှောက်သည့် နှစ်မြှောက်အောင် အကျိုးရောက် တည်ပါသည်။”

ထိုသို့ လျှောက်လေရာ၌ သူတို့သတ်စည်း မင်းကြီးအား တရား
အား ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူ၍ မမှန်တရားကို ဝန်ခံကာတော်
မူ၏။ ထိုနောက်မှ ခေါင်းမိုင်ကြီးလည်း ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား ကြီးမားသော အကျိုးရှိသောလည်း မသိ
မမြင်သော မိဘတို့သည် စိတ်ကို မခိုင်နိုင်ဘဲ အကျွန်ုပ်

တောင်းပန်ပါမည်၊ ယနေ့မှစ၍ မိဘတို့ အနှူးအညွတ် ခွင့်မလွှတ်
သော သားသမီးကို အရှင်ဘုရား ယူ၍ ရဟန်း မပြုပါလင့်” —
ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခန့်ခံတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို
ခေါ်ပြီးသော်....

နု ဘိက္ခုဝေ အနုညာတော မာတာပိတူဟိ ပုတ္တော ပဗ္ဗာ-
ဇေတဗ္ဗော၊ ယော ပဗ္ဗာဇေယျ၊ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋ္ဌဿ။

ဟူသော သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်ကော်မူ၏။

(ယသောဓရာ သားတောင်းလာသော အကြောင်းကို နောက်မှ
ပြတော့အံ့.)

တနေ့သ၌ ဘုရားသခင်သည် နန်းတော်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ အပြီး
တွင် ဖခင်မင်းကြီးက “အရှင်ဘုရား ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ်က မထင်ရှား
သော နတ်သားတယောက်သည် လာ၍ ‘ရှင်မင်းကြီးသား ဘုရားမဖြစ်
နိုင်ပြီ၊ စကြိုဦးတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းစဉ် လဲ၍ အသည်းကွဲသဖြင့် သေရှာ
ပြီ’ ဟု သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ် ပြောဆိုလာသည်။ ထိုစကားကို အကျွန်ုပ်
မယုံပါ။ ငါ၏သားသည် ဘုရားမဖြစ်ပဲကို မသေနိုင်ရာ” ဟု ဆိုလိုက်ပါ
သည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ယခုမှန်ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို အောက်မေ့
၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါသည်” ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်
လည်း—

“ခမည်းတော်မင်းကြီး ...ယခုဘဝ၌ ပါရမီရင့်လှပြီကို အဘယ်
မှာ ယုံပေအံ့နည်း၊ ပါရမီနုစဉ်သာဖြစ်သေးသော ရှေးလွန်လေ
ပြီးသောဘဝက မဟာဓမ္မပါလသဌေးဖြစ်သောအခါ ဒိသာပါ-
မောက္ခဆရာသည် တူရာအရိုးကို ယူဆောင်၍ပြသဖြင့် အသင့်
သား သေပြီဟုအလီလီပြောသော်လည်း မယုံကြည်ဖူးလေပြီ” —

ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြ၍ မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ
မင်းကြီး အနာဂါမ်တည်လေ၏။ ယင်းသို့ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား သုံးပါး

သောပိုလ်၌ တည်စေပြီးမှ ဝါဆိုလတွင် ဖုလ္လိဟ်ပြည်သို့ ပြန်၍ ဝေဠုဝန်
ကျောင်း၌ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ သုံးဝါကပ်တော်မူသည်။

ရှင်မဟာကဿပ၏ ဈေးအကြောင်းကို ပြခြင်း

သဗ္ဗညုအထွတ် သုံးလူနတ်သည် ကမိလဝတ်ပြည်မှပြန်၍ ဖုလ္လိဟ်ပြည်
ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ စံနေတော်မူသောအခါ အရှင်မဟာကဿပ အလောင်း
ဖြစ်သော ပိပ္ပလိလုလင်သည်... သာဓကနာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုလာသတည်း။
ထိုအရှင်မဟာကဿပ၏ အကြောင်းကား ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသော်
ကမ္ဘာတသိန်း၏ အထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။
ဟံသာဝတီပြည်ကို အမှီပြုလျက် သားငှက်အပေါင်းတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာ
သောအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တွင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသောအခါ ထိုဟံ-
သာဝတီမြို့တွင်းမှ ကုဋေရှစ်ဆယ် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော “ဝေဒေဟ” အမည်
ရှိသော သူကြွယ်တဦးသည် ဘုရားရှင်ထံ နိယံနိညွတ် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်
လေ့ရှိ၏။ တရံသောအခါ ပန်းနံ့သာလက်စွဲလျက် ကျောင်းတော်သို့သွား
ပြီးလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်၏
အနီး၌နေ၏။ ထိုအထဲ၌ တတိယသာဝကဖြစ်သော မဟာနိသဘအမည်ရှိ
ဧဆာ မထေရ်ဖြစ်သည် ဆည်းကပ်စား လာသည်ကို ပဒုမုတ္တရဘုရား
သင်သည်—

တေဝဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ ဓာဝကာနံ ဘိက္ခုနံ ဝုတဝါဒါနံ ယဝိဒံ

နိသဘော—

ဟူ၍ ဝုတဝါဒေရသကို ဆောင်သော တေဝဂ်အရာ၌ထား၍ ချီးမြှင့်တော်
မူ၏။

ထိုသို့ချီးမြှင့်သည်ကို သူကြွယ်သိမြင်လျှင် ထိုအရှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော
အနုသည် ဖြစ်လတ်၍ ပရိသတ်တို့သွားကြသောအခါ ဖြတ်စွာဘုရားအထံ
ထွ်ကပ်၍ “နက်ပြန် နံနက်သောအခါ သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ
အရှင်ဘုရားသည် တကာတော်အိပ်သို့ ကြွ၍ ထွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ” ဟု
ပင့်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း “ဥပါသကာ... သံဃာတော်ကား
အလွန် ပျား၏။ ခြောက်သန်းပျှဝင် ရှိ၏။ အဘယ်မျှလောက်သော

သံဃာဖြင့်ကြွလာရအံ့နည်း” ဟုမေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား တပည့်သား သံဃာမူန်လျှင် ရှင်သာမဏေကိုမျှ မကြွင်းစေပဲသံဃာခြောက်သန်းနှင့်ပင် ကြွတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဆိတ်ဆိတ် ဝန်ခံတော်မူ၏။

ဥပါသကာလည်း မြတ်စွာဘုရား ဝန်ခံကြောင်းကိုသိလျှင် အိမ်သို့ အလျှင် အမြန်လာ၍ လုပ်ကျွေးစရာ ဆွမ်းကွမ်း အချိုအချဉ် စီရင် ပြီးသော် သံဃာတော်တို့၏ နေရာကို ကောင်းစွာပြုလုပ်၏။ နံနက်သော အခါ မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်ပင့်ဆောင်၍ ယာဂုဆွမ်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးသော် အထံတော်ပါး၌ နေ၏။ ထိုအခါ တတိယသဘာဝကဖြစ် သော မဟာနိသဘထေရ်မြတ်သည် သပိတ်သင်္ကန်းပြင်လျက် အိမ်စဉ် အတိုင်း ဆွမ်းခံ၍လာသည်ကို ဝေဒေဟ ဥပါသကာမြင်လျှင် လျင်စွာလိုက် ၍ “အရှင်ဘုရား သပိတ်ကို သနားတော်မူပါ။ ဤအိမ်သို့လည်း ကြွတော် မူပါ။ ဘုရားမြတ်စွာလည်း ဤအိမ်၌ရှိပါသည်” ဟု လျှောက်၏။ မဟာနိ- သဘထေရ်သည်လည်း မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြန်ကြားပဲ သွားမြဲတိုင်း သွားလေလျှင် သပိတ်တွင်သာ ဘောဇဉ်ငါးပါးဖြင့် ပြည့်စေလျက် လိုက်၍ ကပ်ရ၏။ ပြီးသောကာလ ဘုရားထံတော်သို့ကပ်၍-

အရှင်ဘုရား ဤမဟာနိသဘထေရ်ကား ဘုရားသခင် ဤတွင်ရှိပါသည်။ အိမ်သို့ကြွတော်မူပါဦးဟု ကျွန်ုပ် ပင့်ဖိတ်ပါ သော်လည်း မဝင်လိုပါ။ ဤပုဂ္ဂိုလ်၌ ကိုယ်တော်မြတ်ထက်သာလွန် သော ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူး ရှိပါသလောဟု လျှောက်၏။ ဘုရား သခင်တို့မည်သည်လည်း သူတထူးတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို တစုံတခု မျှကွယ်ဝှက်ဝန်တိုသည် မရှိရကား ထိုနိသဘထေရ်၏ ကျေးဇူး စကားကို မိန့်ကြားတော်မူခြင်းငှာ-

“ဥပါသကာ ဤမဟာ နိသဘသည် အဘယ်မှာ ငါတို့မျှ က, ပါအံ့နည်း။ ငါတို့ကား ပင့်ဖိတ်လာသော ဒါယကာတို့၏ ဆွမ်းကို သုံးဆောင်၏။ ဤနိသဘထေရ်ကား မသုံးဆောင်၊ ဆွမ်းခံ၍ သုံးဆောင်သည်။ ငါတို့ကား ရွာ၏အနီးအပါးဖြစ်သော ကျောင်း၌ နေ၏။ ဤနိသဘထေရ်ကား မနေပေ။ တော

ကျောင်း၌သာ ဓမ္မလျော်ပေသည်။ ငါတို့ကား အမိုးရှိသော
ကျောင်းသို့ ဝင်သေး၏။ ဤနိသဘာမထေရ်ကား မဝင်၊ ဟင်း
လင်းအပြင်၌သာ နေသည်။”

ဤသို့စသည်ဖြင့် သန္တုဒ္ဓိသလ္လေခနှင့်တကွသော အရိယဝံသဓမ္မကျေးဇူး
ကို ချီးကျူးမိန့်ကြားတော်မူလျှင် ဝေဒောဥပါသကာလည်း အလှုံအဝါနှင့်
တကွ တောက်ပသောဆိမိးဟောင်းတွင် ဆိမိပ်၍လောင်းသကဲ့သို့ အတိုင်း
ထက်အလွန် ဩည်ညို၍ “ဤဖုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့သာ နောက်နောင်သော ဘုရား
ရှင်တို့၏သာသနာ၌ ပြင်ပါစေသောဟု ငါဆုပန်တော့အံ့” ဟု ကြံလျက်
ခုနစ်ခုနစ်ပတ်လုံး ချေးနည်းစာဘူ အပ္ပမူကြီးကိုပေး၍ ခုနစ်ခုနစ်မြောက်
စောနေ၌ သံဃာတော်ခြောက်သန်းတို့အား တပါးတပါးလျှင် အသပြာ
တစောင်ထိုက်သော တိစိဝရိတ်သင်္ကန်းကို ကပ်လှူပြီးလျှင် ဘုရားရှင်
ခြေထောင်ရင်း၌ဝပ်၍ -

“အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကား သိကြားလိမ္မာသည့်မှစ၍ စွမ်း
နိုင်သမျှ ပြည့် ပံသောကုသိုလ်စေတနာ သံဃာတော် ခြောက်
သန်းနှင့်တကွ ကိုယ်တော်ပြတ်အား ခုနစ်ခုနစ်ပတ်လုံး ဆွမ်း
သင်္ကန်း ကပ်လှူရသော စေတနာ၊ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့
ကို အလွန် ခမ်းဆည်းအပ်သော သီလပရိပူရက ဓမ္မတ္တာသဟ-
ကတစေတနာ ဤစေတနာအပေါင်းတို့ကြောင့် လူကောင်း နတ်
ကောင်းတို့၏ အပြစ်ကို မလိုပါ။ နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာ၌
ဤမဟာနိသဘထေရ်ကဲ့သို့ အရာအထူးကိုရ၍ ဓုတင်စောရသကို
ဆောင်နိုင်သည်သာ ပြစ်စေသော” -

ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသညာကိုပြင်၍ ဆုတောင်းဘိုင်း
ပြည့်အံ့သည်ကို ပြင်တော်မူလျှင် ရှင်လှသောဗုဒ္ဓကို ထားလျက်
“ချစ်သားဝေဒော ဂူကမ္ဘာမှနောက် တသိန်းမြောက် ကျသော
ဘဝကမ္ဘာ၌ ဂေါတမအညနီသောဘုရား ပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ
သင်သည် မဟာကဿပအမည်ရလျက် ဓုတင်စောရသကို ဆောင်နိုင်သော
တထိယသဘာကကြီး ပြစ်လတ္တံ့” ဟု ဗျာစိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဥပါသကာလည်း ဒါန သီလ ဘာဝနာကို လွန်စွာ အားထုတ်လျက် ခန္ဓာပျက်သောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမှစ၍ လူ့ပြည်နတ်ပြည်လှည့်လည်ကာ ချမ်းသာကိုခံစားလျက် ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ်တကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗန္ဓုမတိ ပြည်ဝယ် သိမ်ငယ်သော ပုဏ္ဏားဆင်းရဲအမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ ထိုဘဝကား တခုသော မကောင်းမှုကံကြောင့် အလွန်ဆင်းရဲ၍ ဟင်းရွက်ခူး ထင်းခွေ ဖြင့်သာ အသက်မွေးရ၏။ မိမိ၌လည်းကောင်း၊ မယား၌လည်းကောင်း ကိုယ်ဝတ်တထည်စီ၊ အပေါ်ရုံစုလျားမှာ တထည်တည်းသာ ရှိ၏။ ပုဏ္ဏားတို့ အစည်းအဝေးရှိ၍ လင်သွားရလျှင် မယားအိမ်တွင်းက မထွက်ဝံ့၊ ပုဏ္ဏားမတို့ အစည်းအဝေးရှိ၍ မယားသွားရလျှင် လင်အိမ်တွင်းက မထွက်ဝံ့ဖြစ်၍ ‘ကေသာဋ္ဌက’ဟု အမည်ရ၏။

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလည်း သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ခုနစ်နှစ်တကြိမ် စာရားဟောတော်မူ၏။ ဟောချိန်နီးသောအခါ ပြည်ရှာတောတောင် စောင့်သောနတ်တို့သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကို လှည့်ပတ်၍ ‘မြတ်စွာဘုရား တရားဟောချိန် သင့်ပြီ၊ စည်းဝေးကြကုန်’ဟု ဆော်ကြားလျက် ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ ကေသာဋ္ဌကပုဏ္ဏားလည်း ထိုသတင်းစကားကိုကြားလျှင် တရားနာလိုသော ဆန္ဒရှိ၍ မိမိပုဏ္ဏားမအား ဤသို့ဆို၏။ “အဆွေမ တရားတော်ကို နာခြင်းငှာ ငါသော်လည်းသွားအံ့၊ သင်သော်လည်း သွားချေ”ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားမကလည်း “အကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမမည်သည်ကား ညဉ့်အခါသွား၍ မသင့်ချေ၊ နေ့အခါမှ ကျွန်ုပ်သွားပါအံ့၊ ယခုအမောင်သာ သွားပေလော့”ဟု ဆိုပေသော် ထိုကေသာဋ္ဌကသည်လည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်လျက် ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း မင်းနှင့် တကွသော ပရိသတ်လေးပါးတို့အား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာဟူသော တရားစကားအစဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်မြစ်ကြီးစီးဘိသကဲ့သို့ နှစ်မြို့လောက်စွာ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အသံဖြင့် စိတ်ဖန်ကာ ဟောတော်မူ၏။

ပရိသတ်စွန့်ကနေ၍သာ တရားတော်ကို နာရသော ကေသာဇူကလည်း အဆအရာ ဝမ်းသာနှစ်မြို့ခြင်းရှိ၍ ပီတိငါးပါးဖြစ်လျက် ပဲခုံးထက် နှံ့ပါသော စုလျားပုဆိုးကိုပုံစုလျက် ဤဝတ္ထုကို ဘုရားရှင်အား လှူထော့အံ့ဟု ကြံ၏။ တဖန်လည်း ဤစုလျားကိုပင် ငါလှူ၍သွားခဲ့သော် ပုဏ္ဏားတို့ အစည်းအဝေးရှိသောအခါ ငါလည်း မဝင်ဝံ့၊ ပုဏ္ဏားမလည်း မဝင်ဝံ့ ရှိချိန်မည်။ နောက်တထည်ရမှပင် လှူထော့အံ့ဟု ကြံပြန်၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် သဒ္ဓါစိတ်တရံဖြစ်သည်ကို မစ္ဆေရစိတ် တထောင်မျှလောက်မျက်၍ ပဲခုံးထက်၌ တင်မြဲတင်ပြန်၏။ တဖန် လှူဦးမည် ဟု ကြံစည်ပြန်လျှင်လည်း ယခင်နည်းကဲ့သို့ စေးနှုတ်မက်သော မစ္ဆေရစိတ်သာ ကပ်ငြိ၍ မလှူမိပဲ ပဌမယာမ် မဇ္ဈိမယာမ်လွန်မြောက်၍ ပစ္ဆိမယာမ်သို့ ရောက်လေသော် မိမိကိုယ်ကို မိမိနှလုံးဖြင့် ဆိုဆုံးမသည်ကား—

“အချင်း ကေသာဇူက သင်သည် ဤတထည်မျှလောက်သော ပုဆိုးကိုလျက် မလှူရက်ဘိသကဲ့သို့ အထက်အထက်သောဘဝက မစ္ဆေရနောက်သို့လိုက်လံကာ ဒါနကောင်းမှုကိုမပြုခဲ့သောကြောင့် ယခုဘဝ၌ ဆင်းရဲရသည် မဟုတ်လော၊ နောက်နောက်သောဘဝတို့၌လည်း ဤကဲ့သို့ဆင်းရဲလိုသလော၊ အဆောတလျှင် သင်လှူမှသာ ဒါနဖြစ်တော့မည်”-

ဟု တိုက်တွန်းဆုံးမ၍ ပဲခုံးပုစုလျားကိုချပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ခြေထော်ရင်း၌ထား၍ အားရဝမ်းသာစွာ လကျာလက်ဖြင့် လက်ပမ်းပေါက်တီးလျက် “အောင်ပြီ” ဟု သုံးကြိမ်ဆို၏။

ထိုအသံကို ဗန္ဓုမမင်းကြီး ကြားလေလျှင် “သင်ကား အဘယ်သူကို အောင်သနည်း” ဟု ပေး၏။ ကေသာဇူကလည်း—

ညဉ့်ဦးယာမ်၌ အကြံဖြစ်သည်မှစ၍ မစ္ဆေရနှင့်သဒ္ဓါသည် အခါခါစစ်ထိုးကြရာတွင် ယုတ်မာသောမစ္ဆေရသည် ပစ္ဆိမယာမ်မှ ရှုံးနှစ်လျက် လှူနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုမစ္ဆေရကို အောင်ပြီဆိုပါသည်”-

ဟု လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း အားရဝမ်းသာ လွန်စွာချီးပ၍ တစ်
မျှသောပုဆိုးကို ပေး၏။ ကေသာဋ္ဌကလည်း “ဘုရားရှင်ကျေးဇူးတော်ကို
မိမ့်သောရလာသော ဝတ္ထုဖြစ်ရကား ဘုရားနှင့်သာ ထိုက်ပေသည်” ဟု
ကြံ၍ တဖန်လှူပြန်၏။ ထိုသို့လှူသည်ကို မင်းကြီးသိပြန်လျှင် နှစ်စုံပင်
ထပ်၍ ပေး၏။ ကေသာဋ္ဌကလည်း ဘုရားရှင်အား လှူပြန်၏။ တဖန်
လေးစုံကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်စုံကိုလည်းကောင်း ပေးပြန်လျှင်လည်း ယခင်
ကဲ့သို့ အကုန်ပင်လှူ၏။ ထို့နောက် တဆယ့်ခြောက်စုံ ပေးလေသော်—

“ဤ ကေသာဋ္ဌကသည် တဆ တဆ ရမှန်းသိ၍သာ လှူသည်
ဟု သူတထူးတို့ ကဲ့ရဲ့ရာဖြစ်ပေတော့မည်” —

ဟု ကြံ၍ မိမိအဖို့တစုံ၊ မယားအဖို့တစုံထား၍ အကြွင်းကို ဘုရားရှင်
အား လှူ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ကေသာဋ္ဌကသည် ဘုရားသခင်နှင့် အကျွမ်းဝင်ကြ၍
သရဏဂုံသီလကိုခံလျက် ဘုရားရှင်ထံ နိယံမပြတ် ဆည်းကပ် စား
သတည်း။ တရံသောကာလ ဆောင်းလအခါ မဟာဗန္ဓုမမင်းကြီး
သည် ဘုရားရှင်ထံ တရားနာခြင်းငှါ လာရာဝယ် အသပြာတသိန်း
ထိုက်သော ကမ္မလာတစ်စုံကို ပဋိဏ္ဍရာင်တိုင်းမှ ဆက်လာ၍ရသဖြင့်
ဘုရားထံပါးတွင်နေသော ထိုကေသာဋ္ဌကအား “ဤကမ္မလာအစုံကို
အမြဲဝတ်ရုံ၍ တရားတော်ကို နာပါ။ ဘုရားရှင် အမှုကို ဆောင်ရွက်ပါ”
ဟု ဆို၍ ပေး၏။ ကေသာဋ္ဌကလည်း—

“ဤ ကောင်းမြတ်လှသော ကမ္မလာဖြင့် အပုပ်ကောင်သာ
ဖြစ်သော ငါ၏ကိုယ်ကို ဆင်ယင်၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။
ဘုရားအားလှူရမှ ဘဝဆက်တိုင်း ပါရမီ” —

ဟု ကြံ၍ ဘုရားစံရာ ဂန္ဓကုဋိဝယ် တထည်ကို အခင်းပြုလျက် တထည်
ကို ဗိတန်ကြက်၍ လှူ၏။

တနေ့သ၌ မင်းကြီးကျောင်းတော်သို့ လာလတ်သော် ကိုယ်တော်
မြတ်၏ ရောင်ခြည်ဟုန်သည် အစုံသောကမ္မလာရောင်ဖြင့် ကူးရှက်ရကား
ပျိုးပျိုးပြက်ထွန်းသော ပတ္တမြားတောင်ကို နေရောင်လရောင်ဖြင့် ဟပ်

သကဲ့သို့ တလျှပ်လျှပ်တည်းညီး ဆံ့ချီးလွယ်ပြစ်၍ နှစ်သက်ဝမ်းသာစွာ “ဤကမ္မလင်္ကာကို ဘယ်ဒါယကာ လှူပါသနည်း” ဟု လျှောက်မေး၏။ ကေသာဇ္ဇက လှူကြောင်းကို ဘုရား မိန့်တော်မူသဖြင့် သိလေလျှင်—

“အရှင်ဘုရား—ဤကမ္မလင်္ကာကို ကေသာဇ္ဇကအား အကျွန်ုပ် ပေးပေသည်။ ကေသာဇ္ဇကလည်း သင့်တင့်သော ဌာန၌ပင် ထားပေသည်” —

ဟု ဆို၍ ကြည်ညိုဝမ်းသာ ပြောဟောပြီးမှ ထိုကေသာဇ္ဇကကိုခေါ်၍ သံဃာတော်တို့၏ အလုပ်အကျွေး ပြုစီမံသောငှါ အသပြာတသိန်းထွက်သော ခွာကြီးရှစ်ခွာ၊ ဂုဏ္ဏာစီးကညာ ရှစ်ယောက်၊ ဆင်ပေါက်ရှစ်စီး၊ ကျန်သီးရှစ်အိမ်ထောင်၊ ရှစ်ဆောင်သော တိုက်ပြာသာဒ်၊ ရှစ်ရပ်စီသာ ပြစ်သော ဆင် မြင်း ကျွဲ နွားတို့ကို ပေးတော်မူ၏။ ကေသာဇ္ဇကလည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဒါနသီလ ဘာဝနာကို လွန်စွာစားထုတ်လျက် အသက်ဆုံးလတ်သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပြစ်လေ၏။

ထိုမှသည် လူ့ပြည် နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာ လာသဖြင့် ဤအဒ္ဓကမ္မ္မာဝယ်ကောဏကုဘုရားနှင့် ကဿပဘုရားရှင်တို့၏အကြား၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင် သူကြွယ်၏အမျိုး၌ဖြစ်လာ၏။ အရွယ်ရောက်သောအခါအိမ်ထောင်ခြင်းဖြင့်နေ၍ တနေ့သ၌ တောကစားသွားလေသော် ရေနီးသော တောအုပ်တခု၌နေသော ပစ္စေကဒုဒ္ဓါတို့၏ ကျောင်းကိုဖြင့်၍ ကျောင်းသို့ဝင်လေ၏။ အရှင်ပစ္စေကဒုဒ္ဓါတို့လည်း သင်္ကန်းချုပ်လုပ်ရာ အနားပတ်မလောက်သဖြင့် ခေါ်၍ ဘေးခြင်းငှါ ရုံးစုသည်ကိုဖြင့်လျှင် “အရှင်ဘုရားတို့ သင်္ကန်း မလောက်သလော” ဟု လျှောက်၏။ အနားပတ် တင်ရန် လိုကြောင်း ပြောဆို၍ ဖြစ်၍ ကိုယ်ကွပ်ကဲသော ပုဆိုးကိုဖြတ်၍ လိုအပ်သမျှ သုံးတော်မူပါဟု လှူ၍—

“အကျွန်ုပ်သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ပြစ်လေရာရာဘဝဝယ် တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံသည်သာ ဖြစ်ပါစေသော” —

ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုအခိုက်၌ သူကြွယ်အိမ်ဝယ် သူကြွယ်၏မယားနှင့် သူကြွယ်၏နှမ
သည် ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်၍ နေကြစဉ် ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတဦးသည် ဆွမ်းရမ်း
လာသတည်း။ ထိုသို့ရပ်လာသည်ကိုမြင်က သူကြွယ်နှမသည်ရှိသမျှဆွမ်းကို
ကပ်လှူပြီးလျှင်—

“အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်
သမျှသောဘဝတို့၌ ဤမိန်းမမိုက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့ မိုက်
သောသူကိုလည်းကောင်း၊ ယူဇနာ တရာကပင် ကြဉ်ရှောင်ရသည်
ဖြစ်စေသော” —

ဟု ဆုတောင်း၏။ ထိုစကားကို သူကြွယ်မယားသည် တံခါးဝ၌ရပ်
ခိုက် ကြားသဖြင့် “ဤမိန်းမကား ငါ့အကြောင်းကြောင့် ဆုတောင်း
လေသည်။ ဤမိန်းမ၏ဆွမ်းကို အရှင်ကောင်း မသုံးဆောင်စေအံ့” ဟုကြံ၍
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါထံသွား၍ သပိတ်ကိုတောင်းပြီးလျှင် ညွှန်ပျောင်းဖြင့် ပြည့်
စေ၍ ကပ်၏။

ယောက်မကလည်း “ဟယ် အယုတ်မ ငါ့ကိုမူကား သင်ဆဲလို
မူလည်း ဆဲ၊ ရေရွတ်လိုမူလည်း ရေရွတ်လော့၊ နှစ်သင်္ချေပတ်လုံး
ပြည့်အပ်သော ပါရမီရှိသော အရှင်မြတ်၏ သပိတ်တော်ဝယ် အဘယ်
ကြောင့်ညွှန်ပျောင်းကို ထည့်ပါသနည်းဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်
သူကြွယ်မယားလည်း သတိရ၍ လက်တော်မှ သပိတ်ကို တောင်းယူပြီး
လျှင် “အရှင်ဘုရားသည် သည်မှာရပ်တော်မူပါဦး” ဟု တောင်းပန်၍
အမြန်သွားပြီးသော် သပိတ်တော်ကိုပွတ်ဆေး၍ မွှေးလှစွာသော နံ့သာ
ရေတို့ဖြင့် ပွတ်ပြီးလျှင် နီလွင်ဝင်းဝါ မဟာလေကားပွင့် အဆင်းနှင့်
တူသောစတုမဓုအရသာဖြင့် ပြည့်စေလျက် သပိတ်တော်ကိုကပ်၍ —

“အကျွန်ုပ် ဤကောင်းမှုကြောင့် ရှု၍ မရောင့်ရဲနိုင်သော
အဆင်းနှင့် ဘဝတိုင်းပြည့်စုံသည် ဖြစ်စေသော” —

ဟု ဆုတောင်း၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလည်း အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင်
ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၏။

တောကဓားထုမှ သူကြွယ်ပြန်လာသော် အိမ်မှပြုလင့်သော ဒါနကို
 ခြောက်ကြား၍ လင်အားအပ္ပမေဏ၊ သူကြွယ်ကလည်း သင်္ကန်းအနားပတ်
 ဩဇာခံရသောဒါနကို အပ္ပမေဏ၊ ထိုသုနစ်ဦးတို့သည် အသက်အတိုင်း
 နေ၍ စုတေလေသော် အထက်နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ ကဏ္ဍပဘုရား ပွင့်တော်
 မူသောအခါ လူ့ပြည်သို့လာ၍ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကုဋေရှစ်ဆယ်
 ဥစ္စာကြွယ်သော သူကြွယ်၏ အမျိုး၌ ဖြစ်လာ၏။ ထိုသူ၏မယားလည်း
 ထိုနည်းကြွယ်ဝသော သဌေးသမီးပင်ဖြစ်၏။ အရွယ် ဖောက်လာသော
 ကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ထိမ်းမြားကုန်သဖြင့် လင့်အိမ်သို့ ဖောက်လေ
 သော် အဆင်းကိုပြင်သဖြင့် လင်ယောကျ်ားသည် သနားစုံမက်ခြင်းရှိ၍
 ကိုယ်ထိလက်ပါး စေားခြင်းငှာ အနီးသို့ချဉ်းလာသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား
 ပြစ်မှားခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံကြောင့် အရံအကာကို လှစ်ခါ၍ ထား
 အပ်သော အင်ပုလ်စိုင်းကဲ့သို့ မကောင်းသော ရနံ့သည်လှိုင်၍ မကပ်
 နိုင်ရှိသဖြင့် မိသတို့၏ အိမ်သို့သာ ပြန်၍ပို့ရ၏။ ထိုအတူ သူကြွယ်
 ခြောက်ဦးတို့သည် အနူးအညွတ် တောင်းဆိုလာ၍ ထိမ်းမြားပါသော်
 ထည်း အနီးသို့ကပ်သောအခါ ချွံညှန်ပစင်နံ့သာလှိုင်၍ အတူပနေနိုင်ဘိ
 ထပြင့် မိသတို့အိမ်သို့သာ ပို့လာကြရလေသတည်း။

တရံသောအခါ ကဏ္ဍပပြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူ၍ တရံ
 နက် ကျန်ရစ်သော သရီရဓာတ်တော်ကို တယူဇနာမျှလောက်သော
 ဇေတီတည်ခြင်းငှာ များစွာသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် ငွေအုတ်
 ငွေအုတ် ပြုလုပ်ကြကုန်လျှင် ယခင်သဌေးသမီးသည်လည်း ဤသို့ကြ၏။

ငါသည် ခုနစ်ကြိမ်ပင် လင်၏အိမ်သို့ ဖောက်ပါလျက် ယုတ်
 မာသောအနံ့ဖြစ်၍ ပြန်ရချေသည်။ အများနည်းတူ လူမလုပ်
 ရပြီတကား။ ကိုယ်ကို ပြုပြင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း။

ဟု ကြံ၍ ဆင်ဝတ်သမျှသောအနံ့အာကို ရောင်းချ၍ ငွေအုတ်ဝယ်
 ပြီးသော် ဇေတီတော်တည်ရာသို့သွား၍ “အကျွန်ုပ်အား တခုသော
 နေရာကို ချပေါ့”ဟု တောင်းပန်၏။ အထက် ထီးချက်ခံရာ၌ စိ၍

ဆင်းလာသော ယောကျ်ားလည်း “ဤအဖွား၌ပင် စီချေလော့”ဟု ဆိုလျှင် ထိုသဌေးသမီးလည်း ဆေးဒန်းမြင်းသီလာကို နံသာရေတို့ဖြင့် သွေးပြီးလျှင် လေးခိုင်သော ကြာလက်တို့ကိုယူ၍ ကိုယ်တိုင်တက်ပြီးမှ မြင်းသီလာညက်တို့ဖြင့် သရုတ်တင်၍ ယခင်ရွှေအုတ်တို့ကို စီပြီးသော် အပေါ်၌ ကြာလက်တို့ကိုစိုက်၍ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးမှ လက်ယာရစ်သုံးပတ် လည်ကာ ရှိသေစွာပူဇော်ပြီး၍ “အကျွန်ုပ်သည် ယခုပြုရသော ကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသောဘဝတိုင်အောင် လှိုင်လှ သော စန္ဒကူးနံ့ကဲ့သို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ကိုယ်၏ နံ့၊ ကြာဝတ်နံ့ကဲ့သို့ ပျံ့သော ခံတွင်း၏အနံ့ရှိသည်သာ ဖြစ်ပါစေသော”ဟု ဆုတောင်း၍ အိမ် ဆို့ ပြန်လာ၏။

ထိုခဏ၌ လက်ဦးစွာ ထိမ်းမြားသော သူကြွယ်သည် ထိုခိန်းမငယ် အား သတိရ၍ “ငါကပြန်ပို့သော သတို့သမီးငယ်သည် အဘယ် ၌ နေသနည်း”ဟု မေး၏။ အချင်းအရင်းတို့ကလည်း “သူမိဘအိမ်၌ပင် နေပါသည်”ဟုပြောလျှင် “သင်တို့သွား၍ ဆောင်ကြဉ်းချေ”ဟု စေလိုက်၏။ တမန်တို့ ထောက်လာလျှင် “သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း”ဟု မေး၍ သဌေး စေလွှတ်ကြောင်းကို ကြားပေသော် “အမောင်တို့ အကျွန်ုပ် ဆင်ယင်သော တန်ဆာကို ခေတုစေတီ၌ ပူဇော်ပြီးဖြစ်၍ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မလိုက်လိုပါ” ဟု ဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို သဌေးအား ပြန်ကြား ပေသော် “အိမ်သို့ ချောက်သောအခါ တန်ဆာကိုရလတ္တံ့။ “ဆို၍ ဆောင်ခဲ့ဟု မှာလိုက်၏။ အချင်းအရင်းတို့လည်း မှာသည့်အတိုင်း ရသားထက်၌ တင် ဆောင်ခဲ့၍ အိမ်တံခါးဝသို့ ထောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော အိမ်အလုံး သည် စန္ဒကူးနံ့၊ ကြာဝတ်နံ့တို့ဖြင့် လှိုင်ပျံ့ပုံးလွှမ်းလေ၏။ သဌေးသားလည်း ထိုသတို့သမီးအား ဆီးကြို၍ ကြည်ညိုဝမ်းသာ ဟောပြောပြီးလျှင် “ဤ သည် ရှေးသောအခါ လွန်စွာစက်ဆုပ်ဖွယ်သော ကိုယ်နံ့ရှိ၏။ ပခုမူကား အဘယ့်ကြောင့် စန္ဒကူးနံ့၊ ကြာဝတ်နံ့တို့ဖြင့် လှိုင်ပျံ့သနည်း”ဟု မေး၏။

“အရှင်သား အကျွန်ုပ်သည် ကဿပဘုရားမြတ်စွာ၏ ဘဏ္ဍာ စေတီတော်ကို ပူဇော်ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကြောင့် မကောင်း သောအနံ့ပျောက်၍ ကောင်းသောအနံ့ထောက်လာပေသည်” —

ဟု ပြောလေသော် သဌေးသားလည်း-

“ဘုရား သာသနာမည်သည်ကား သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်မှီခိုရာဖြစ်
ပေသည်။ အယုတ်မှသည် အမြတ်သို့ရောက်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်”

ဟု အလွန်ယုံကြည်၍ သဒ္ဓါပသနဖြစ်၍ ထိုတယူဇနာ ဗျလောက်
သောစေတီကို ကမ္မလာနီအဆင်းရှိသော အုတ်တို့ဖြင့် ရံလျက် ကြာဓာန်
ကြာလက်စိုက်အပ်သော ကြာသွပ်အိုး မှန်ထုတ်တုရင်တို့ဖြင့် တင်လှူ
ပူဇော်၏။ ထိုသုန့်စဉ်းကိုသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေလေသော် နတ်
ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး စုတေလေသော် ဗာရာဏသီပြည်မှ တယူဇနာကွာသော
အပတ်တို့၏ မြို့၌ အမတ်ကြီးသ ခြင်္သေ့လေ၏။ ထိုသူ၏မယားကား ဗာရာ-
ဏသီ မင်းကြီး၏အမီး ဖြစ်၏။ သတို့သားသည် ဖွားစကပင် သန့်စင်လှပ
ရကား လူအပေါင်းတို့ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိလှ၍ ‘နန္ဒီယ’ ဟူသော အမည်ကို ပြည့်
၏။ မင်းသမီးလည်း ရွှေမြေ ခြေဆံပိုးအဝါကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာသော အဆင်း
အဆောင်ရှိလှ၍ ‘ဘဒ္ဒကာ’ ဟူသောအမည်ကို ပြည့်၏။ ထိုနန္ဒီယသတို့သား
သည် အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုမြို့ရွာ၌ ကြီးစွာသော နက္ခတ်သဘင်
သည်ဖြစ်၍ ထိုသဘင်၌ ရွှင်မြူးပျော်ပါးခြင်းငှာမိခင်အား ဝတ်စားတန်ဆာ
ကို ပေးတောင်း၏။ မိခင်လည်း အသပြာဟင်္သာထောင် ထိုက်သောပုဆိုးကို ပေးပေ
၏။ ပုဆိုးကိုမြင်လျှင် “ဤပုဆိုးကား ကြမ်းတမ်းရင့်ရင်းလှသည်။ အကျွန်ုပ်
ကား မဝတ်လို” ဟု ပယ်၏။ ဟဟည်လဲကာ အသပြာနှစ်ထောင်ထိုက်
သော ပုဆိုးကို ပေးပြန်လျှင်လည်း ရှေးနည်းဆို၍ ပယ်၏။ ထိုနောက်
အသပြာတသောင်းထိုက်သော ပုဆိုးကို ပေးပြန်သော် “ဤခက်ချော်
ကြမ်းပမ်းသော ပုဆိုးဖြင့် အဘယ်အရာနည်း” ဟုဆို၍ ပယ်ပြန်၏။
ထိုကောင်းကိုကြားသော် မယ်တော်က “အမောင်နန္ဒီယ သည့်ထက်သ၍
နူးညံ့စကောင်းမှုန်... ခု ပုဆိုးကား ငါတို့ထိပ်တွင် မဆိုထားဘိ။ ငါတို့နေရာ
ဗာရာဏသီပြည်ဟူင်မျှ မရှိပြီ။ သင့်ဘုန်းနှင့်သာသာ ကြံလေစော့” ဟု ဆို၏။

နန္ဒီယအလွန်သောလည်း ဗာရာဏသီတို့အဆင့်ပေးပါလျှင် ကျွန်ုပ်ရှာပါဟံ”
ဟု ခွင့်တောင်း၏။ မိခင်ကလည်း “ချစ်သားနန္ဒီယ ယနေ့ပင် သင်ဗာရာ-

ကသိပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုရ၍ ကြွယ်ဝသည်ကို ငါတို့မြင်လိ၏။ ကြွသကဲ့
တော်မူ” ဟု ဆိုပေသော် ထိုနန္ဒိယသတို့သားလည်း မိခင် ဖခင်တို့အားရှုခိုး
၍ ထွက်သွားလေသဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့၏အနီး မင်းကြီးဥယျာဉ်၏အလယ်
ကျယ်သော မင်္ဂလာကျောက်ဒွာထက်၌ အိပ်လျက်နေလေ၏။ မိဘနှစ်ပါး
တို့ကလည်း “နန္ဒိယသတို့သားသည် ထိုမုဏ္ဍိမှ သွားလာ၍ ဆွေမျိုးများ
အိမ်၌သာ နေလတ္တံ့” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ခပ်မဆိတ်နေ၏။ ထိုအခါကား
ဗာရာဏသီပြည်၌ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလွန်၍ ခုနစ်ရက်ရှိသဖြင့် သရီရဈာပနကို
ပြုပြီးသော် မူးမတ်ပုရောဟိတ် စသောသူတို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ တိုင်ပင်
စည်းဝေးကြလျက်—

“ငါတို့မင်းကြီးအား သမီးနန်းနွယ်သာ ရှိသည်။ ညီတော်
သားတော်ဖြစ်သော နန်းမြင်နန်းဆက် မရှိချေ။ မင်းမဲ့သော
ပြည်မည်သည်လည်း မတည်မတံ့ ရှိရာလည်း ထို့ကြောင့် ရှေး
သူဟောင်းများကဲ့သို့ ဖုဏ္ဏရထားကိုလွှတ်၍ မင်းဖြစ်ထိုက်သော
သူကို ရှာကြအံ့” -

ဟု ကြံ၍ စီမံပြုပြင်ကြပြီးလျှင် မင်္ဂလာရထား၌ ကုမုဒြာကြာချပ် အဆင်း
ကဲ့သို့သော သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကလျက် သန်လျက်၊ ခြေနင်း၊ သင်းကျစ်၊
ဆားမြီးယပ်၊ ထီးဖြူဟူသော မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးကိုတင်လျက်
စစ်အင်္ဂါလေးပါးခင်းကျင်း၍ ပြည်တွင်းပြည်ပရှိသော နတ်တို့ကို ပူဇော်
ပသ၍ လွှတ်၏။ ထိုဖုဏ္ဏရထားသည် မြို့အရှေ့တံခါမှသည် ဥယျာဉ်သို့
ရှေ့ရှုသွား၍ နန္ဒိယသတို့သားအိပ်နေရာ ကျောက်ဖျားကို လက်ယာရစ်
သုံးပတ်လည်၍ တည်လေ၏။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ပကတိဦးခေါင်းခြုံလျက်
စက်နေသော သတို့သား၏ ဖဝါးအစုံကို လှစ်၍ ရှုလေသော် အုန်းတော်
ကြီးအံ့သော အကြောင်းကိုမြင်၍ ကျောက်ဖျားအပြင်မှ ဆင်းပြီးလျှင်
“အချင်းအမတ်တို့ ဤမင်းမြတ်ကားငါတို့ဗာရာဏသီပြည်ကို မဆိုထားဘဲ၊
ငါးရာစီသော ကျွန်းငယ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ကျွန်းကြီးလေးရပ်ကို
အုပ်ချုပ် စိုးမိုးနိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ များစွာသော မူးမတ်

အပေါင်းတို့သည် စည်၊ စောင်း၊ တူငယ်တို့ကို တည်တညာထည်း၊
 တီးမှုတ်စေလျက် ဦးစွာ ဂံတိုက်ကြကုန်၏။ နန္ဒိယမင်းသားလည်း လွမ်းထား
 သော မျက်နှာကိုပွင့်၍ “ဘယ်အခွင့်ကြောင့် ထောက်လာသနည်း” ဟု
 မေးတော်မူသော် ခြေတော်ရင်းသို့ ဗာရာဏသီပြည်ထောက်ပါကြောင်းကို
 လျှောက်ထား၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်
 ၌ပင် မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကိုပြု၍ မင်းဂါမိနှင့် ထိမ်းမြားလျက် သုံးပါးသော
 အဘိသိက်ကို သုန်းကုန်၏။ ထိုအခါ မျှားစွာသော မှူးမတ်မင်းဆွေမင်းမျိုး
 တို့သည် အပိုးတသိန်းတိုက်သော ဝတ်လဲပုဆိုးကို ဆက်လာ၏။ နန္ဒိယမင်း
 ဖြစ်သော် “သင်တို့ပုဆိုးကား ကလွန်ဝန်ရင်းစွာ တကား” ဟု မိန့်တော်မူ
 လျှင် ‘အဝင်မင်းကြံ ဤထက်သာသော အထည်သည် အကျန်ပိုတို့ပြည်၌
 မရှိပြီ’ ဟု လျှောက်ကြ၏။

“သင်တို့အရှင်မင်းကြီးသည် ဤမျှလောက်သော ဝတ်လဲကိုပင် ဝတ်
 ဆင်ရသလော” ဟု မေးပြန်၍ မှန်ပါကြောင်းကိုလျှောက်တင်သော် “သင်
 တို့ ငါးသည် ဘုန်းကံကောင်းမှုနည်း၍သာ ဤဝန်ရင်းစွာသော ဝတ်လဲကို
 ဂုဏ်ခံရသည်။ ငါမူကား ပဆင်လို” ဟု ဆို၍ ရွှေကုန်းနှင့် ချောကို
 ဆောင်ပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ မျက်နှာခံတွင်းကို သန့်ရှင်းတော်မူလျက်
 လက်ယာလက်ဖြင့် ရွှေကုန်းကို ကိုင်ပြီးသော် သုံးဖော်သော
 လောက၌ ဝေဒနာယူ အပေါင်းတို့အား ကြီးမားသော ချမ်းသာကို
 စေးနှိုင်းခြင်းငှာ ငါကုသိုလ်ပြုခဲ့သည် ဟုတ်လော၊ ထိုအကျိုးသည်
 ယခုမျက်မှောက် ထောက်လာစေသော” ဟုဆို၍ အရွှေအဝပ်သို့ သွန်း
 ဖျန်းတော်မူလျှင် ပြေစင်၍ ကို ဝတ်ဝတ်ခဲ့၍ ဝတ်လဲပဒေသာတို့သည်
 ပေါက်လဲကုန်၏။ ထို့အတူ တောင်၊ မြောက်၊ အနောက်အဝပ်တို့လည်း
 သွန်းဖျန်းလေလျှင် လိုဆင်ရှိသမျှ သီးသော ပဒေသာပင်ကြီးတို့သည်
 ဂွမ်ပင်ဂွမ်ပင်ပင်ပေါက်၍ လေးမျက်နှာ၌ ပဒေသာသုံးဆယ့်နှစ်ပင်တို့သည်
 ပြိုကုန်၍ တိုးပွားသောအားတို့မှ အသပြားအတိုင်ပသိ ထိုက်သေးနတ်
 ဝတ်လဲကိုသာလျှင် ဆွတ်ယူဆင်ယင်ကော်မူသတည်း။ ပြည်သူတို့ကိုလည်း

အလိုရှိသမျှ ဆွတ်လှည့်ကြကုန်ဟု စည်လည်လျှော့ နေပြည်တော် နိုင်ငံ သားတို့သည် မိုင်းရက်ကန်းမျှ မဝင့်ရပ် ပဒေသာပင်၌သာ ဆွတ်ကာ သုံးဆောင်ရကုန်၏။

နန္ဒီယမင်းဖျားလည်းမိဖုရားနှင့်တကွ ဆောင်းအပ်သော ထီးပြုရှိသော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်သို့ တက်ပြီးသော် မြို့နန်းတော်သို့ဝင်၍ မင်းစဉ် စံမြဲဖြစ်သော ပြာသာဒ်အပြင်ထက် ထက်ဝန်းကျင်ရံဝသော မင်းမောင်း မ တသောင်းခြောက်ထောင်နှင့်တကွ သိကြားမင်း စည်းစိမ်ကဲ့သို့သော မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ အနှစ်တသောင်းကျော်ရှိလတ်သော် တနေ့ သ၌ ကြင်ဖော်ဖြစ်သော ဘဒ္ဒကာ မိဖုရားအား ဤသို့ဆို၏။ “အချင်း မိဖုရား ငါတို့ကား ရှည်လျားသောဘဝက ပုညဝတ္ထုကို ပြုစု အားထုတ် ခဲ့ပူးသောကြောင့် ထူးမြတ်သော သုခကို ယခုဘဝ ရကြပေပြီ။ နောင် သောအခါ သည်ကဲ့သို့ ချမ်းသာကို ခံစားရပါအောင် ယခုကလည်း ပုညအထူးကို ဆည်းပူးမှသာ သင့်ချိမ်းမည်။ လယ်မြေကောင်းသဖွယ် စင်ကြယ်သော သီလရှိသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို စူးစမ်း၍ လှူဒါန်းပူဇော် လော့ ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မိဖုရားလည်း မူးမတ် မင်းချင်းတို့အား သတင်းစကားကိုနာ၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ ပေးလှူရာ ပုဂ္ဂိုလ် ကို ရှာကြကုန်ဟု စေလွှတ်၏။ နှစ်လည်၍မျှ အလှူခံမတွေ့လျှင် ငါတို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည် အချည်းနှီးမရှိလေရာ၊ ပူဇော်သိုက်သော ရဟန္တာ တို့လည်း ရှိတန်ရာ၏ ဟုကြံ၍ လှူဒါန်းရန်ဖြစ်သော ဒါတဗ္ဗဝတ္ထု တို့ကို စီရင်ပြီးသော် မင်း မိဖုရားနှစ်ပါးတို့သည် ပြာသာဒ်သို့တက်၍ လေသာနန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော ဥပုသ်ကိုဆောက် တည်၍ အရှေ့သို့ ရှိခိုးပူဇော်ကာ “ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် ဤအရပ်ဝယ် အကယ်၍ ရှိပါကုန်မူ အကျွန်ုပ်တို့အလှူကို ခံတော်မူလှည့် ပါ” ဟု လျှောက်၏။ အချိန်ကုန်၍ မကြွလာသော် ခရီးသွားယာစကား တို့အား စွန့်ကြဲ၏။ နောက်တနေ့သော အခါလည်း ဤနည်း အတူ အလှူဝတ္ထုကို ပြင်ဆင်လျက် ဘောင်လေသာ နန်းတံခါးကို ဖွင့်၍

ပင့်ပိတ် လျှောက်ထား၏။ နောက်တနေ့အခါလည်း အနောက်မျက်နှာ လေသာနန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ပင့်ပိတ်လျှောက်ထား၏။ နောက်တနေ့သော အခါလည်း မြောက်အရပ်မျက်နှာ လေသာနန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ပင့်ပိတ် လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဟံမဝန္တာ၌ နေကုန်သော ပဒုမဒေဝီ မိဖုရား၏ သားဖြစ် ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဦးဆုတို့ နောင်တော် အကြီးဖြစ်သော မဟာ ပဒုမပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဤတော်လေးစာ ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်တို့အား စည်းဝေးခေါ်ဆောင်၍ အနာတတ်အိုင်၌ မျက်နှာဆေးပြီးသော် သပိတ်ကန်နန်းကို ပြင်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွ၍ ဗာရာဏသီပြည် မြောက်တံခါး၌ သက်ကြွလေကုန်၏။ လူအပေါင်းပြင်လျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကြွလာကြောင်းကို လျှောက်ကြ၏။

မင်း၊ မိဖုရားနှစ်ပါးတို့သည် ခရီးဦးကြို၍ သပိတ်ကိုလှမ်းယူပြီးလျှင် ပြာသာဒ်ထက်ပင့်တင်၍ ကြည့်ရှင်ဝမ်းသာစွာ ယာယုဒွပ်၊ အဖျော်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုတ်ပေးပြီးသောအခါ တရားတော်ကိုနာ၍ “အရှင်မြတ်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ဘေး သနားတော်မူပါသဖြင့် ဤပြည်၏ အနီး ဥယျာဉ်ကြီးကဟောင်းဝယ် သီကင်းသုံးကော်မူပါ။ အရှင်တို့အားလည်း လေးပါးသောပစ္စည်းဖြင့် ပင်မယုဒွပ်၊ အကျွန်ုပ်တို့လည်း ခါနီဝီလ ပွားများရအောင် အားထုတ်လုပ် အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ကြပါရစေ” ဟု လျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ကောင်းပြီဟု ပဋိညာဉ်ကို ပေးလေလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ ငါးရာမျှလောက်သော ကျောင်း၊ သင်္ဃန်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးပြန်းထူထောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ငါးရာသောကြံ့ ငါးရာသော ကံကံမျှတို့ကိုလည်းကောင်း စီရင်လှူဒါန်း၍ ဆွမ်း၊ သက်နီး ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ခံခါးပြုတ် လုပ်ကျွေး၏။

နေ့ရက်ရှည်လျား၍ တရံသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရပ်ရပ်မှာ မငြိမ်မဝပ်ရှိ၍ ထိုကိုငြိမ်းစိမ်းသောငှါ မင်းကြီးထွက်လို့မရဘဲ မိဖုရားကိုခေါ်၍ “သင်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလေ”

ဟုမှာ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါး စီရင်လျက် ထွက်တော်မူ၏။ မိဖုရားလည်း ကျေးမြဲတိုင်းသောဝတ်ဖြင့် ကျေးမွေး၍ တနေ့သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အာယုသင်္ခါရသည် ကုန်ခဲလေရကား မဟာပဒုမ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဈာန်သမာပတ်ကို ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး ဝင်စား၍ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်ယူလေ၏။ ကြွင်းသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့လည်း ထိုနည်းအတိုင်း ပရိနိဗ္ဗာန် ယူကြလေကုန်၏။ နိနက်ကာလတိုင်အိခေအိ မိဖုရားလည်း ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမြဲသောနေရာ၌ ကောင်းစွာသန့်ရှင်း၍ ပန်းမွေ့ရာတို့ကို ခင်းပြီးလျှင် ဘောဇဉ်ငါးပါးဖြင့် ခင်းကျင်းလျက် စောင့်နေ၏။ အချိန်သင့်၍ မကြာလာလျှင် “အရှင်ကောင်းတို့အား သွား၍ရှုချေ” ဟု မင်းချင်းတို့ကို စေလိုက်သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျောင်းသို့ ရောက်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ မိဖုရားအား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၏။

မိဖုရားလည်း များစွာ ငိုပြေးမြည်တမ်းလျက် နန်းမှထွက်၍ နှစ်သက်ဖွယ်သော ထင်းတလားတို့ကိုပြုလျက် သင်္ဂြိုဟ် ဖုတ်ကြည်းပြီးသော် ဓာတ်တော်တို့ကိုစေတီတည်လေ၏။ စေတီတည်ပြီးသော ကာလ နန္ဒယမင်းကြီးလည်း ပစ္စန္နရစ်ငြိမ်ဝပ်စေရာမှ ပြန်လာသော် ဘဒ္ဒကာမိဖုရားသည် ခရီးဦးကြိုဆိုရာ လျှောက်တင်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူကြောင်းကိုသိလျှင် မြို့တွင်းသို့ဝင်ပဲ ဥယျာဉ်အရပ်၌ပြုအပ်သော ဓာတုစေတီတော်ကို ပူဇော်ဖူးမြင်၍ “ကောင်းကင်ပျံခြင်း၊ မြေလျှိုးခြင်းစသော ကုန်ခိုးအဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဤအရှင်တို့မှသော်လည်း သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရချေသည်။ ငါတို့ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိတော့အံ့” နည်းဟု သတိသံဝေဂရ၍ သားအကြီးအား လီးနန်းတိုင်းပြည်ကို အပ်ပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ ရဟန်းပြု၍နေလေ၏။ မိဖုရားလည်း မင်းကြီးရဟန်းပြုခဲ့သော် “နန်းတော်၌ ငါနေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်၍ ဥယျာဉ်တွင်ပင် ကျောင်းသင်္ခမ်းတခုဖြင့် ရဟန်းပြု၍နေလေ၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ဈာန်၊ ဝိပဿနာကို ပွားစေလျက် အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသောအခါ ဗြဟ္မာပြည်၌ ပြန်ကြကုန်၏။

ငါတို့ဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်လတ္တံ့သောအခါ ထိုနန္ဒဟမင်းသားသည် ခြဟူးပြည်မှ စုတေခဲ၍ မာရဝတ်တိုင်း မဟာတိတ္ထပည်သော ပုဏ္ဏား ရွာ၌ ကပိလမည်သော ကဿပအနွယ်ဖြစ်သော မင်းပုဏ္ဏား၏ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ အမည်မှည့်သောအခါ လွန်စွာချစ်ဖွယ်ရှိ သောကြောင့် ပိပ္ပလိ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။ ဘဒ္ဒကာမိဖုရားလည်း မာရဝတ်တိုင်း သာကလမြို့၌ ကောသိယမည်သော မင်းပုဏ္ဏား၏ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏။ အမည်မှည့်သောအခါ တင့်တယ်စွာသော အဆင်း အထောင်ရှိရကား ‘ဘဒ္ဒကာသီလာနီ’ ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။

ထိုသူနှစ်ပါးတို့သည် အစဉ်သဖြင့် ကြီးပွား၍ ပိပ္ပလိသတို့သားသည် အသက်နှစ်ဆယ်၊ ဘဒ္ဒကာသီလာနီ တဆယ်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ရောက် သောကာလ သတို့သား၏မိဘတို့သည် ဤသို့ဆိုကြကုန်၏။ “ချစ်သားပိပ္ပလိ ကျက်သဒရရှိသောအရွယ်သို့ သင်ရောက်ပေပြီ။ ဤငါတို့အမျိုးအနွယ်ကို ဆက်သွယ်ပြန်ပွားအောင် သင်ကာ၊ ဆောက်ရလတ္တံ့။ သင်နှစ်မြို့သော သတို့သမီးကို ညွှန်ပြလော့။ ငါတို့ဆောင်နှင်းမည်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကား ကိုကြားလျှင် ပိပ္ပလိလုလင်လည်း “မိခင် ပခင်တို့ အကျွန်ုပ်အား ဤစကားကိုမဆိုပါလင့်၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းကို အလိုမရှိပါ။ မိဘနှစ်ပါး အသက်ရှည်သမျှကို အကျွန်ုပ်လုပ်ကျွေး၍ မိဘတို့လွန်သော အခါ ရဟန်းပြုပါအံ့” ဟု ဆိုလေ၏။ လေး၊ ငါးရက်ကြာ၍ ထပ်ကာ ထပ်၍ တိုက်ကွန်းပြန်လျှင်လည်း ငွေးနည်းပင် ဖယ်၍ နှစ်သွယ်သော နားတွင်းကိုပိတ်၏။

ဤနည်းတူသာ အကြိမ်များစွာ မြင်းထုပြညွှန်း၍ တိုက်ကွန်းလေ သိသော် မွေးမိခင်အား နားလည်းသဿာ ရှာလည်းပရ ဤကိစ္စကို နောင်မဆိုအောင်ဟု နှလုံးပြု၍ ခွေစင်နီကွဲတသောင်ကို မိန်းမ သောင် ထုလုပ်ပြီးလျှင် ဇင်ကျယ်စွာသွတ်သပ်၍ ကောင်းပြတ်သော အဝတ်ထန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်လျက် “ဤရွှေဝတ်၏ အဆင်အပြင်နှင့် ထူသော မိန်းမကိုရလျှင် အမျှားနည်းတူ လှပြုပါစေအံ့” ဟု ဆို၍ မိခင်အား ပြလေ၏။ ဖယ်တော်ကလည်း ငါ့သားသည် ဘုန်းကံရှိသော

ယောက်ျားဖြစ်သည်။ ဤရွှေရုပ်ကဲ့သို့လှသော မိန်းမကိုမရပဲ မရှိရာဟု ကြံ၍ ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍ ပုဏ္ဏားကားရပေးပြီး သော် ရွှေရုပ်ကိုရထားထက်၌ တင်၍ ရွှေစင်ရုပ်နှင့်တူသော ငိန်းမကို ရွာကြလေကုန်ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း အမြဲမြဲအပြည်ပြည် သို့လှည့်လည်ရှာဖွေသည်ဖြစ်၍ မဒွရစ်တိုင်း သာဂလမြို့သို့ရောက်သော အခါ လူတို့စုဝေးရာ ရေဆိပ်နား၌ ရွှေရုပ်ကိုထား၍ ပုဏ္ဏားတို့သင့်တင့် ရာက ရှုမြော်ကာ ငံနေကြ၏။

ညချမ်းသောအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောမိန်းမ သည်မိမိ၏အရှင်မဖြစ်သောဘဒ္ဒကာပိလာနီကိုနံ့သာရေတို့ဖြင့်ချိုးစေလျက် ဘယက်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာတို့ကို ဆင်ယင်ခဲ့ပြီးလျှင် မိမိရေချိုးခြင်းငှါ ရေဆိပ်သို့လာသော ကောင်းစွာထားလင့်သောထိုရွှေစင်ရုပ်ကိုမြင်လေက “အရှင်မ ဌာနမသင့်ရာသို့ အဘယ်ကြောင့်လာသနည်း၊ ယခုအမြန်ပြန် လော့”ဟုဆိုလျက် လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်၏။ ရွှေရုပ်ကိုခတ်မိ၍ လက်နာသော အခါမှ ဘဒ္ဒကာ မဟုတ်မှန်းသိ၍ ရယ်ရှင်၏။ ထိုအခါအရာများကို ပုဏ္ဏားတို့မြင်လျှင် “သင်၏အရှင်မသည် ဤရွှေစင်ရုပ်ကဲ့သို့ လှသလော” ဟု မေး၏။ အထိန်းခုဇ္ဇာလည်း “အကျွန်ုပ်၏သခင်မသည် အဘယ်မှာဤ ရွှေစင်ရုပ်မျှ ကအံ့နည်း၊ အဆအရာ အဆအထောင်ပင် ကဲလွန်၏။ လုပ် ချင်းပြင်သော်သာ ရိုးရိပ်တူပါသည်။ အရှင်မကိုယ်ရောင်သည် တဆယ်နှစ် တောင်ရှိသော တိုက်ခန်း၌ မီးထွန်းရခြင်းမရှိ၊ ပကတိသာထွန်းလင်း၏။ အရွှေအနောက် တောင်မြောက်ခုနစ်အိမ်ပျံ့အောင် ကိုယ်ရနံ့မူးကြ။ ။” ဟုဆိုပေသော် ရွှေရုပ်ကိုရထားထက်၌တင်ထားပြီးလျှင် ဤတွင်ငါတို့အလို ပြည့်လတ္တံ့ ဆို၍ ထိုအထိန်းခုဇ္ဇာနှင့်အတူတကွ ကောသိယပုဏ္ဏား အိမ်သို့ ဝင်လေ၏။

ကောသိယပုဏ္ဏားသည် “အဘယ်ဒေသမှ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် လာ သနည်း”ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့လည်း “မဂဓတိုင်း မဟာတိဋ္ဌ ရွာ၌ ဥဇ္ဇာ ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိသော ကသိယပုဏ္ဏားသည် သားပည ရှိ ပွလ်လုလင်ကို ရှိ ဂုဏ်ရည်မျှသော အချိုးသမီးနှင့် ထိမ်းမြားအံ့ဟု ကြံပါသော်လည်း

အခါခါယ်ပစ်၍ ဤဓမ္မရုပ်ရွှေ့ရပ်နှင့်ဘူမျှသော မိန်းမကိုရမှ မိဘစကား
ကို နားစောင်ပါမည်ဟုဆို၍ သားအလိုသို့လိုက်သဖြင့် လွတ်လိုက်၍လာ
ရပါသည်”ဟု လျှောက်၏။ ကောသိယပုဏ္ဏားလည်း “အမျိုးကောင်းသား
ဘုန်းရှိသော ယောက်ျားပင် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်မဘူရိုရထော့မည်လော”
ဆို၍ ရွှေ့ရပ်နှင့်တကွသော ပုဏ္ဏာကာရကိုသိမ်း၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘဒ္ဒကသိလဒီ ကြားလျှင် ပိပ္ပလိသတို့သား
အား တဝမ်းပွားကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကား ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်ဖြင့်စေ့ပြွမ်း
ခြင်းကိုကား အလိုမရှိလော။ ထိုစေ့လိုက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့၏
အရှင်ဖြစ်သောကပိလပုဏ္ဏားအား ရွှေ့ရပ်နှင့်တူသော သတို့သမီးရကြောင်း
သဘင်းစကားကို ကြားမှားလိုက်ဘိ၍ ကပိလပုဏ္ဏားက သား ပိပ္ပလိလုလင်
ကို ပြောဆိုလေလျှင် သိစင်စေအိန်းမကိုကား မရနိုင်တန်ထာဟု ကြံရည်၍
ငါဆိုပါလျက် ယခုရပြန်လာခဲ့သည်ဟု နှလုံးမသာခြင်းရှိ၍ တနေ့သော
အခါ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌နေပြီးလျှင် ရွှေ့ပပြင် သဝဏ်စားရ၍ပွား၏။

“အချင်းဘဒ္ဒကသိလဒီ-သင်တို့အပျိုးအနွယ်တူမျှသော ယောက်ျား
ပေးပါနှင့်သလျှင် ဆိပ်စုထောင်ခြင်းကို ပြုကြကုန်လော့။ ငါတို့ပုကား
လွတ်ကောင်တို့ ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အလိုမရှိ၊ မိဘနှစ်ပါးတို့ အနိုင်အထက်
ထိမ်းမြားသော်လည်း ထွက်သွား၍ ငါရဟန်းပြုလိမ့်သတည်း။ ထိုအခါ သင်
နှလုံးမသာရှိလတ္တံ့” ဟု မှားလိုက်၏။ ဘဒ္ဒကသိလဒီလည်း ဤနည်းတူ
ပင် ‘အရှင်သားသည် အကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး ကောင်းမြတ်သောအပျိုးအနွယ်
တင့်ကယ်လျောက်ပတ်သော သင်္ချိုင်းနှင့် ပာလျှင် ဆိပ်စုထောင်မှု
ကို ပြုတော်မူလော့။ ကျွန်ုပ်ကား လင်သားနေမှုကို အလိုမရှိပါ။ ရဟန်း
ထပြန်ကိုသာ ကောင်းပါ၏” ဟု သဝဏ်စားရေးဒီဇေ၏။ သဝဏ်စာ
၏ဘင်ယူသော ဘုရားတို့သည် ခရီးလမ်းဆုံ၌ “သင်ဘယ်ကိစ္စဖြင့်
လာရသနည်း” ဟု မေးလျှင် မင်းသား၏လုလင်က “ကျွန်ုပ်တို့အရှင်သား
သည်ဘဒ္ဒကသိလဒီအား ကျသဝဏ်စားခွဲကို ပို့ချေလေ၍ လာရသည်” ဟု
ဆိုဘိ၍ မိမိရှိပါသည် ကျေပြ၏။ ဘဒ္ဒကသိလဒီ၏ တပန်ကလည်း ဤ
နည်းတူပြောဆိုဘိ၍ မိမိသေဆုံးသော စာကျပြ၏။ သဝဏ်စာနှစ်ခုကို

ဖတ်ပြီးလျှင် စေသူလူလင်တို့သည် ရင်ခတ်လက်တီး ချီးမွမ်းအံ့သြ၍ သူငယ် နှစ်ဦးတို့၏ဖြစ်အင်ကို သင်တို့ရှုကြပါကုန်ဟု ပြောဆိုကြပြီးသော် ပါလာ ရင်းကို တညီတညွှတ်တည်း ချစ်ခင် ပေါင်းသင်းလိုကြောင်းဟု ပြင်၍ အသစ်ကောင်းမွန်စွာရေးပြီးမှ ပေးကမ်းကြ၏။ ဤသို့သော နည်းအား ဖြင့် မိဘနှစ်ဦးသားနှင့် အကြားစေ့ ဆော်သူတို့သည် သူငယ်နှစ်ဦးကို အလိုမရှိပဲပင် ဖက်ယှဉ်ထိမ်းမြား၍ လင်မယား အဖြစ်သို့ရောက်စေ၏။

ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည် ပိပ္ပလိသတို့သား၏ အိမ်သို့ ရောက်သောနေ့ ထမင်းညစာ စားပြီးသော် သတို့သားသည် တခုသောပန်းကုံးကိုကိုင်၍ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း တခုသောပန်းကုံးကိုကိုင်၍ တပြိုင်နက် အိပ်ရာသို့ တက်ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်၏အကြား၌ တခုသောနေရာကိုထား၍ ပန်းကုံး အသီးသီးသားပြီးလျှင် “သင်၏ပန်းကုံးညှိုးက သင်ရာဂစိတ် ဖြစ်သည်ကို သိရလတ္တံ့၊ ငါ့ပန်းကုံးညှိုးခွဲမှုကားငါရာဂစိတ်ဖြစ်သည်ဟူ၍သိဘိလော၊ ရာဂ ကြူးသောသတ္တဝါကိုစွန့်ခွာတမ်း” ဟုဆို၍ပိပ္ပလိသတို့သားလည်းလက်ယာ နံတောင်းဖြင့်စောင်းလျက်၊ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း လက်ဝဲနံတောင်းဖြင့် စောင်းလျက် ကိုယ်လက်မထိပါးစေရပဲ ညဉ့်သုံးယာခန့်ပတ်လုံး စက်မွေ့ ကြ၏။ နေ့ကာလ၌လည်း ရယ်ရွှင်မြူးထူးခြင်းကိုမျှမပြု၊ စားမှုသောက်မှု စီမံမှုတို့၌သာ အတူတကွဖြစ်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အဖ အမိရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ‘လောကာမိသ’ ဖြင့် ရောယှက်လျက် နှစ်သက်ခြင်းကိုပြု၊ အမှုခပ်သိမ်းကိုလည်း မစီရင်၊ မိခင် ဖခင်တို့အား လုပ်ကျွေး၍သာနေ၏။

မိဘတို့လွန်လေသော် ရွှေ ငွေစသောစည်းစိမ်အလုံးစုံကို စုရုံး၍ သိမ်း ပိုက်ရ၏။ ထိုသူတို့၏ ဘဏ္ဍာကား မရွှေ ငွေ အသပြာပေါင် ရှစ်ဆယ့်ခုနစ် ကုဋေရှိ၏။ တနေ့တနေ့၌ ကိုယ်ကိုချေးဘွန်း၍ ပစ်အပ်သောရွှေမှုန့်သည် မဂဓရ်ကွမ်းစားဖြင့် တဆယ့်နှစ်ကွမ်းစားရ၏။ ယခုလူတို့ ခေါ်ဝေါ်ကြ သော တင်းဖြင့်ကား တဆယ့်နှစ်ပြည်ရှိ၏။ ကာလသုံးယော့၌ ရေကိုယူခြင်း ဟု ကောင်းစွာပြုအပ်သော တဘက်သည်ကန်ကြီး ခြောက်ဆယ်ရှိ၏။ အမှု လုပ်သောသူတို့သည် တဆယ့်နှစ်ယူနေသမျှလောက်သာ အရပ်၌ပြည့်၏။

သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ အနုရာဇမ္ဗိပဒါကရိသော ဆင်ထိန်း တဆယ့်လေးရွာ၊
မြင်းထိန်းတဆယ့်လေးရွာ၊ ဂဏားထိန်းတဆယ့်လေးရွာရှိ၏။

ဤသို့၌ ကျယ်စွာကော ဥစ္စာလည်းစိမ့်ကို သိမ်းပိုက်ရ၍လည်း တနေ
စသာအခါ ဖိပ္ပ ဖိသည့် များစွာသလှအပေါင်း ခြံရံလျက် ထန်ဆာ
ဆင်အပ်သော မြင်းရထားသက်စီးပြီးသော် အမှုလုပ်တို့ကို ခြင်းငှာ
လယ်လုပ်ရာသို့ သွားလေသော် ထွန်သွားခဲ့ရာမြေ၌ ပေါ်၍နေသော ထိ၊ ပိုး
ရွှံ့သတ္တုပါဠိကိုမျှားစွာသော ကျီး၊ ဇွန်တို့စားနေသည်ကိုမြင်လျှင် ဤလယ်
ပြင်၌ ဇွန်တို့အဘယ်ကိုစားသနည်းဟု မေး၏။ ထိ၊ ပိုးရွှံ့သည်ကို
ပေါ်၍စားပါသည်ဟု လျှောက်လျှင် ဤပကောင်းမှုသည် အဘယ်သုနှင့်
စပ်သနည်းဟု မေးပြန်၏။ ဤလယ်ပြင် အရှင်နှင့်သာ စပ်ရာသည်ဟု
ဆို၍သော် ငါ့ကိုမူ၍ ဤသတ္တဝါတို့မျှက စားရှာလေသည်။ လူ့ဘောင်တွင်
နေသော ငါသည် အဘယ်မှာကောင်းမှုပွားနိုင်အံ့နည်း။ ဤမျှလောက်
သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဘာအားဆောင်နင်းခဲ့၍ ယနေ့ပင် ငါရဟန်း
ပြုစေ အံ့ဟု ကြံလျက် အိပ်သွားပြန်ခဲ့၏။

ထိုသည့်နေ့၌ ဘဒ္ဒကပိလာနီလည်း များစွာသော အဆိန်းမိန်းမတို့နှင့်
တကွ နှမ်းလုပ်ခင်း၌ နှမ်းကိုသိပ် ကြာရာဝယ် ကျီး၌သည့် ကပ်တွယ်သော
ပိုးတို့ကို စားကြသည်ကိုမြင်လျှင် ကြွေးငင်းအင်၍ ရှမ်းရာကိုမေးမြန်း၍ ဤ
နှမ်းခင်းအရှင်နှင့်သာ ဤပကောင်းမှုသည် စပ်သဟုဆိုကြသဖြင့် ထိတ်
လန့်ခြင်းသံကောနိရကား ကြည့်ကြ၏။ ငါ့အနွှာသည် အလျားတလံ အနံ
နှစ်ထွာ ဒုတထွာမျှသာ ပြပ် ချပ်သည်။ မိကွာဘကွမ်းစား၊ အလွှားလေး
ဟောင်ဝါက ကိစ္စငြိမ်းသင့်အလျက် ဇမ္ဗူဒီပါပြည့်အနန်းသော မီးပွား
ဇာတိကိုရန်ပျလည်း အနုပငြိမ်းနိုင်ကြချေသောအခါလည်း တချင်
ဈေးမျှ ပါသည်မူကား ဤသူ မုတ်ကမျှားတို့ ခြံသောပကောင်းမှုအပေါင်း
သည် ငါတို့ခေါင်း၌သာပြန်ချေလျှင် သေစေတတ်သော အဆိပ်ဆေးကို
စေ့ကစောင်ပေး၍ ဝယ်သကဲ့သို့ပြင်သည်အကား။ လူ့ဘောင်တွင်နေ၍
အဘယ်အကျိုးရှိစေ့နင်း အမှန်သားကား မီးပွားဘကွာဟူသမျှကိုအပ်၍
ယနေ့ပင် ငါရဟန်းပြုစေအံ့ဟု ကြံလျက် အိပ်သွားပြန်ပါ၏။

ယင်းသို့ပြန်လာ၍ မောင်နှံနှစ်ပါးတို့သည် ပြာသာဒ်ထက်သို့ ရောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင်မှ စောင့်ရှောက်ကာနေကြသော အလုပ်အကျွေးတို့သည် စကြဝတေးမင်းတို့နှင့်သာ ထိုက်သော ဘောဇဉ် ခဲဖွယ်တို့ကို ဆင်ပြင်၍ ဆက်သလာကြကုန်၏။ မောင်နှံနှစ်ပါးတို့သည် စားသောက်ခြင်း ပြီးလတ်၍ ပရိသတ်တို့ရှင်းသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ဝင်ပြီးသော် “အချင်း၊ ဘဒ္ဒါ ငါ့အိမ်သို့ သင်လာသေးကလ အဘယ်မျှလောက် ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ ပါသနည်း” ဟု မေး၏။ ဘဒ္ဒကာပိလာနီလည်း “အကျွန်ုပ်မိဘ ပေးလိုက်သော ဥစ္စာကား အသပြာ ငါးသန်း ငါးသိန်း ပါပါ၏” ဟု ဆိုသော် ထိုမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ ငါ၌ရှိသော ရှစ်ဆယ့်ခုနစ် ကုဋေသော ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာပြည့်မျှလောက်သော အမှုလုပ်လူသူ၊ အဆူခြောက်ဆယ်သော တဖက်ဆည်ကန်၊ တဆယ့်လေးတန်သုံး လီသောရွာကြီး ဤအသီးသီးသော စီးပွားဥစ္စာတို့ကို သင်သာသိမ်းယူ ဘိလော့၊ ငါတမူကား လူ၏ဘောင်တွင် မရှင်နိုင်ပြီ၊ ဤယနေ့ပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားရသော် ဘဒ္ဒကာပိလာနီကလည်း “အရှင့်သားသာ ဤချမ်းသာကို စွန့်ခွာလိုသည်မဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်လည်း ဤလူ့ဘောင်ကို အလှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးကဲ့သို့ မှတ်ထင်၍ ရဟန်းပြုချင်လှသဖြင့် အရှင့်သားကဲ့မျှော်တရားသာ နေပါသည်။ နှစ်ဦးသဘော ပင်ညီညာမှု အတူရဟန်းပြုကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ အခြံအရံတို့ကို မသိစေပဲ ပန်ရည်စွန်းသော အဝတ် မြေညက်သပိတ်၊ ပရိက္ခရာတို့ကို အိမ်ဈေးမှ ဆောင်စေ၍ ထိုနေ့ည၌ပင်တယောက်၏ဆံပင်ကို တယောက်ပယ်ဖြတ်လျက် ဤလောကဓာတ်၌ ရဟန္တာအောင်မြင်တို့သည် အကယ်၍ ရှိကုန်အံ့ ထိုအရှင် မြတ်တို့ ကိုဆရာဟုရည်မှန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ရဟန်းပြုပါသည်ဟုဆို၍ ပန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ကြပြီးသော် ပြာသာဒ်ပေါ်မှသက်၍ အရှေ့သို့ ရှေးရှုထွက်လေ၏။ အိမ်နေရွာသားတို့သည် တစုံတယောက်မျှ မသိကုန်။

နံနက်သောအခါ ကျေးကျွန်တို့၏ရွာကို မလှန်သေးသဖြင့် ထိုကျေးကျွန်တို့မြင်လျှင် သွင်ပြင်နိမိတ်အရိပ်သံကို ဖမ်း၍ မိမိအရှင်မှန်းသိရကား

ခြေရင်း၌သပ်တုံးလျက် “အကျွန်ုပ်ဘို့အား ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်အောင် ပြုလေဘိသည့်” ဟု ငိုမြည်တမ်းလျက် ဝန်းရံမြစ်တားကြ၏။ မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည်လည်း “သင်တို့အလျောက်အလျား စီးပွားပေ့ရှာသော်လည်း အနှစ်တရာတိုင်၌မျှ ငါ့ကျွန်အပြင်မှ မတော်လှန်နိုင်စေ၊ ငါတို့ယခု ခွင့်ပြုတော့အံ့၊ သင်တို့အသီးသီးသာ ဦးခေါင်းဆေး၍ အသက်မွေးကြလေကုန်” ဟုဆို၍ ထိုကျေးကုန်အပေါင်းတို့ သောင်းလောင်း ဖျာ့ဖျာ့ ငိုကြွေးကြစဉ်ပင် အစဉ်အဆက် ထွက်လေ၏။

တခုသော တောအုပ်သို့ ရောက်ဘိသော် ပိပ္ပလိမထေရ်သည် ပြန်၍ ရွာပြင် နောက်မှလိုက်သော ဘဒ္ဒကသိလဒါနီကိုမြင်လျှင် ဤအရှင်မဘဒ္ဒါသည် ငါတို့ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန်များဖြင့်ဝယ် အဘယ်သမျှ မတူနိုင်သော မိန်းမရတနာ ဖြစ်ချေသည်။ ရဟန်းပြု၍လာသော ငါ၏နောက်၌ လိုက်စေ၍ ပထမ မလျှော်ချေ၊ ဖာရုံတယောက်သောသူ မြင်ခဲ့သော် ဤသုတို့ကား ရဟန်းပြု၍မျှ ပပစ်ခွင့်ရှိသေးသောဟု တွေးတော၍ ကဲ့ရဲ့စရာသည်ဟု ကြံစည်လျက် သွားသဖြင့် နှစ်ပါးသော ခရီးလမ်းကြောင်းကို တွေ့သော် ခရီးလမ်းထိပ်ပေါ်၌ ရပ်လင့်၏။ ဘဒ္ဒကသိလဒါနီလည်း ရှိခိုးကာဝပ်၏။ ထိုအခါ ပိပ္ပလိမထေရ်က ဤသို့ဆို၏။ “အချင်းဘဒ္ဒါ-သင်သို့သောသိန်းပါး ပြတ်သည် တကယ်ကမ် နောက်မှလိုက်သဖြင့် အခွင့်မလျော်ချေ၊ သူတို့ထူးတို့မင်ခဲ့မှု ဤသုတို့သည် ရဟန်းပြု၍မျှ လူမှုမကင်း၍ ကျွေးကွင်းခြင်းမှာ မတတ်နိုင်သေးဟု တွေးတောပြန်ပွား၍ အပါယ်သို့လားဘိရာ၏။ ငါတို့ကို ပို၍ သူတို့ထူးတို့ အပါယ်လေးပါး မလားပါလေစေနှင့်၊ သင့်တင့်သောရိုးပြင့်သာ သင်သွားလေ၊ ငါသည်လည်း ဤခရီးဖြင့် သွားတော့အံ့” ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒကသိလဒါနီလည်း ရပ်ကားနေသော ပိပ္ပလိမထေရ်၏ ခြေကိုဖက်၍ လက်ယာဖယ် ဝန်းပတ်လည်လျက် ငါးပါးသောသိန်းခြင်း၌ပြင့် ခဲ့သောသိန်းလျက် “ဤသိန်းဝန်းသော ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၏ အထက်ကတုဝံဘက်၌ ငှက်ပင်ဖြစ်လည်း သစ်တကိုင်းများ နားပါရကြောင်းဖြင့် ဆုပန်စေအင်းကာ ကြွင့်နာကျမ်းငင်ခဲ့ကြသော ဗိတ္တသန္တအဖြစ်သည် မင်္ဂလာယနေ့ပျက်ချေပြီ၊ ဤအရာတွင် အရှင်တို့ကား မောက္ခများဖြစ်၍ လက်စာ

အရပ်မည်ချေသည်။ လက်ယာလမ်းမဖြင့် ကြွတော်မူ၊ ကျွန်ုပ်တို့မိန်းမသည် လက်ဝဲအရပ်မည်ရကား လက်ဝဲလမ်းဖြင့်သွားပါအံ့” ဟုဆို၍ မငိုမယို တကိုယ်တည်းသာ သွားကြ၏။

ထိုသူနှစ်ပါးတို့ ခရီးခြား၍ သွားသောစောင့်၌ စကြဝဠာတောင်နှင့်တကွသော ဤမြေကြီးသည် အသီးသီးရှိသော ဘဟိမဝန္တာ၊ သမုဒ္ဒရာ ရှစ်တန်၊ သတ္တရဘန်မြင်းမိုရ် ထိုထိုသော အစုအပုံကို မတုန်မလှုပ် ဆောင်ခြင်းငှာ ငါစွမ်းနိုင်၏။ မထေရ်နှစ်ဦးတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မတုန်မလှုပ် ဆောင်ခြင်းငှာ ငါမစွမ်းနိုင်ချေ-ဟု ဆိုလေဘိသကဲ့သို့ အတိုင်းမသိသောအသံကို ကြော်ညံ့ဆစ်ကြိုးလျက် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၏။ ကောင်းကင်ပြင် ထက်ဝန်းကျင်မှလည်း တော်ပဲ့တင်ရိုက်ကြိုးလျက် မိုးကြိုးပြင်းထန်စွာ ထစ်၏။ လျှပ်စစ်မီးဝါ ဥက္ကာကြယ်ပျံတို့လည်း အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်ဘနန်းဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၏ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တွင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ပင် မိုးရပ်ကောင်းကင် ပဲ့တင်တော်ဟည်းလျက် မြေကြီးတုန်လှုပ်သော အသံကိုကြားတော်မူ၍ အကြောင်းဘယ်သို့ရှိသနည်းဟု သမန္တစက္ခုဖြင့် ရှုတော်မူလေသော် ဤပိပ္ပလိလုလင်နှင့် ဘဒ္ဒကာပိလာနီဘို့သည် အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပယ်ခွာ၍ ငါဘုရားကို ရည်မှန်းလျက် ရဟန်းပြုပြီးမှ လာလတ်ကြရာဝယ် မဟာမိတ် ဖျက်ကြလေသော အကြောင်းကြောင့် ဤမြေနှစ်သိန်းလေးသောင်းသည် ကောင်းချီးပေးချေသည်ဟု သိတော်မူ၍ ငါဘုရားသည် ထိုသူတို့ကို ကြို၍ ချီးမြှောက်တော်မူအံ့ဟု ကြံလျက် ခြေရံသံဃာမခေါ် ကိုယ်တော်တည်းသာ သုံးဂါဝုတ်မျှသော အရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့်နာလန္ဒမြို့၏အကြား၌ “ဗဟုပုတ္တက” မည်သောပညောင်ပင်ရင်းဝယ် တင့်တယ် ဆန်းကြယ်လှသော အပရာဇိတပလ္လင်ထက်၌ တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကို အတောင်ရှစ်ဆယ် မျှလောက်သော အဝန်းဖြင့် ထောက်ထွန်း ကုန်မြူးစေလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေတော်မူလင့်၏။ ထိုသို့နေလင့်သော ဘုရားသခင်ကို အစဉ်သဖြင့်လာသောပိပ္ပလိ-

မထင်မြင်လျှင် ဤအရှင်ကား ဆုံးခွင်သော လောက၌ အတုပရသော ဘုရားသာလျှင် ဖြစ်ရာပလေ၏။ ဤဘုရားအား ကိုးစားရည်မှန်း၍ ငါ ရဟန်းပြုလေသတည်းဟု ရွှင်ကြည်လှသောသဘောဖြင့် မြင်သောအရပ်မှ ဝ၍ တုတ်ကုမိုကျိုး ရှိခိုးပူဇော်ကာ -

ဆတ္တာ မေ ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ သာဝကော ဟမသ္မိ-
ဟူသောစကားကို ဆို၍ ချဉ်းကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ငယ်မည်အားဖြင့် ပိပ္ပလိတွင်သည်ကို သီတော် မူသော်လည်း ပိဗ္ဗိဘိဝံသ အမျိုးတို့၏ဂုဏ်ဖြင့် မြစ်သော အမည်ဖြင့် ခေါ်တော်မူလိုရကား “ချစ်သားကဏ္ဍပ သင်၏သို့သေတုတ်ဝပ်ခြင်း အမှုကို ပြောပြင်ဝယ် အကယ်၍ပြုမိအံ့၊ ဤမြေကြီးသည် ပကတိမတည်နိုင်လေရာ ယူဇနာ နှစ်သိန်းလေးသောင်းပြောပေါင်းသည် ထောင်းထောင်းကဲ့သို့ မုန့်မုန့်ညက်၍ ပြိုယိုက်ဘိသည်။ သီလဝညာသမာဒိဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ဘက်ပြိုင် မတူနိုင်သော ငါဘုရားသာလျှင် သင်၏တုတ်ဝပ်ခြင်းကို ခံ၍ အန္တရာယ် မရှိ ဖြစ်လေသည်။ ချစ်သားကဏ္ဍပ ငါ့ရွာတော်တွင် နေလော့၊ လောကုတ္တရာဘုရားတည်းဟူသောအမှုကို ငါပေးအံ့” ဟုအမိန့်တော်ကြားလျက် ဆုံးပါးသော ဩဝါဒဂါထာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမ၍ ဥပသမ္ပဒ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

(ဤ မဟာကဏ္ဍပကား ဥပသမ္ပဒါ ခွပ်ပါးတွင် ဩဝါဒပဋိဂ္ဂဟကုပ သမ္ပဒါတည်း။)

ဖင်းသို့ ပဉ္စင်းပြစ်ပြေးသော် နေတော်မူလင့်သော ဗဟုပုတ္တက ပညောင်ရိပ်မှ ထွက်လတ်၍ ထိုအရှင်မဟာကဏ္ဍပကိုပင် ပစ္စာသမဏပြု ပြီးသော် ကြွေကော်မူလေ၍ တဂါဝုတ်မျှအိုင် ရောက်သောအခါ သွားရာ ခရီးမှ ပဲ၍ တခုသောသစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်လိုသော အခြင်းအရာကိုပြသော် အရှင်မဟာကဏ္ဍပလည်း ပခုံးထက်မှ သပါသော အသပြာတထောင်ထိုက် သော ဒုက္ခကို လေ ထပ်ပို့၍ ခင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုဒုက္ခထက် ထိုင်ပြီးလျှင် “သင်၏ ဒုက္ခသည် အပွန်နုညံ့ပေစွ” ဟု ချီးမွမ်းလျက်

လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်၏။ အရှင်မဟာကဿပလည်း ငါဒုက္ခကို ဘုရား
သခင်လက်တော်တင်၍ သုံးသပ်ချီးမွမ်းတိသည်။ ဝတ်ရုံတော်မှလိုသည်ဖြစ်
လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ဤ
သင်္ကန်းကိုသုံးဆောင်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ် ကပ်လှူပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။
မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား ကဿပ ငါ့အား ဤဒုက္ခကို လှူလျှင်
သင် အဘယ်ကိုဆောင်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား၏
သင်းပိုင်များကိုသနားတော်မူပါလျှင် ကျွန်ုပ်သုံးဆောင်ပါအံ့”ဟု လျှောက်
လျှင် ဘုရားသခင်လည်း ပရားတော်ထက်တွင် ပါသော ပိုက်ဆံလျှော်
ဒုက္ခကိုပြုလျက် “ချစ်သားကဿပ... ဝတ်ရုံ၍ နှမ်းပြီးသော ဤဒုက္ခ
ကို သင် ဆောင်နိုင်ပါအံ့လော၊ ဤ ပုံသကဲ့ဒုက္ခကို ကောက်သောအခါ
မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ရေအဆုံးရှိသည်ကိုပြုလျက် စက်ချဟတ်ကဲ့သို့
လည်သည်။ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဘုံရှိနေကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့ လွန်စွာ
ကောင်းချီးပေးကြသည်။ ရှေးရှေးသော ဘုရားရှင်တို့ ဓမ္မတာ အရိယဝံသ
တရားသို့ လိုက်သဖြင့် ငါကောက်ယူ သုံးဆောင်တော်မူသည်ဖြစ်၍ နုမ့်
သိမ်ငယ်သော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်ရှိသော သူတို့နှင့်ကား မထိုက်ချေ”
ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ ရှင်မဟာကဿပအား ဒုက္ခကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရား
သခင်လည်း ရှင်မဟာကဿပ၏ ဒုက္ခကို တင်၏။ ရှင်မဟာကဿပ
လည်း ဘုရားဒုက္ခကို ဆောင်၏။ ယင်းသို့ လဲလှယ်၍ သုံးဆောင်သော
ခဏ၌ အဝိညာဏကသာ ဖြစ်သော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီး
ကျူးသည့်အခါ ဆက်ဆတ်ခါမျှ တုန်လှုပ်သတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်း ကြံ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ရောက်
လျှင် ရှင်မဟာကဿပအား ခေါ်တော်မူ၍ ဓုတင် တေရသ ကျင့်ဝတ်ကို
ဟော၏။ ရှင်မဟာကဿပလည်း ဥဿာဟပြု၍ ကျင့်လေလျှင် ပုသုဇဉ်
အဖြစ်ဖြင့် ခုနစ်ရက်သတည်း၍ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်၌
အရဟတ္တမဂ်ကိုရ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ဆဋ္ဌာဘိညရဟန္တာဖြစ်၏။
ဘုရားသခင်လည်း ရှင်မဟာကဿပကို အကြောင်းပြု၍ ကဿပသံယုတ်
စသော ဒေသနာကို များစွာ ဟောတော်မူသည်။ ကိုယ်တော်နှင့်အမျှ

ထား၍လည်း ချီးမြှောက်တော်မူသည်။ နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် သို့ ရောက်၍ သံဃာတော်ဘို့အား အနုအသီးအသီး ထားတော်မူသော အခါ—

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခုဝေ မမ သာဝကာနံ ဓုတဝါဒါနံ ဘိက္ခုနံ^၁
ယဒိဒံ မဟာကဿပေါ—

ဟူ၍ ဓုတဂ်ဓရးတဒဂ်ပြင် တဘိယ မဟာသာဝကာအရာ၌ ထားတော် မူသည်။ (အနက်ကား သိသာပြီ။)

(ဤ အရှင်မဟာကဿပကား ကုမာရကဿပ၊ ဥဒ္ဓဝေလကဿပတို့နှင့် ခြားနားစိမ့်သောငှာ မဟာကဿပ ဟု ခေါ်တော်မူသည်။)

ဤကား အရှင်မဟာကဿပ၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအပြက်တည်း။

သစ္စကပရိဝိုဏ်ကို အောင်မြင်တော်မူခြင်း

ဘုရားမြတ်စွာသည် ဤဝေသာလီပြည်၌ နေတော်မူသော အခါပင် ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသော သစ္စက ပရိဝိုဏ်ကို အောင်တော်မူသော အကြောင်းကား ဘုရားပွင့်တော်မူမှီကပင် ဝေသာလီပြည်ဝယ် ကြယ်ဝ သော အပျိုးသား တယောက်သည် တပြည်ရပ်ခြား သွားလာဘိ၍ နိက္ကမအယူရှိသော သူတို့၏ထံ၌ ကပ်နွံ၍ သင်ကြားသဖြင့် ငါးရာသော ဝါဒကိုတတ်ပျင် ဧဇ္ဈဒိဋ္ဌိကျန်းပြင်၌ ထင်ရှားသပျသော မြို့တို့သို့လှည့် ပတ်၍ ပိမိသင်အပ်သောဝါဒကို ပြောပြချေတင်နိုင်သော သူကို မတွေ့ သဖြင့် နေရင်းဝေသာလီပြည်သို့ ဖြန်လွှဲ၍ များစွာသော လိစ္စဝိ မင်း သားတို့အား သင်ကြားပြသကာ မင်းဆရာပြု၍ နေသတည်း။

တရံသောကာလ နိက္ကမအယူရှိသော ပရိဝိုဏ်မ တဦးသည်လည်း ဤနည်းတူ ငါးရာသော ဝါဒကိုတတ်၍ အရပ်ရပ်သော မြို့သို့ လှည့်လည် လာသဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်လတ်သော် လိစ္စဝိမင်းတို့က

“အဘယ်အလို့ငှါ လှည့်လည်လာသနည်း” ဟု မေး၍ “ငါနှင့်အတူ အယူဝါဒနှင့်စပ်သော ပြဿနာကို ပြောဆိုတင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူကို ရှာလာသည်” ဟု ဆိုလျှင် “ငါတို့ပြည်တွင်ရှိသော နိဂဏ္ဌဆရာနှင့် ဝါဒပြိုင်စိမ့်မည်” ဟု ဆို၍ မင်းရင်ပြင်၌ တွေ့မြင်ကြစေပြီးသော် နှိုးနှောမေးဖြေစေသည်။ တဦး၏ ပြဿနာကို တဦးမဖြေနိုင်ရှိ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့က ဤသို့ ဆိုကုန်၏။ ဆရာနှစ်ပါးပင် ပညာရှိချည်းဖြစ်ကြပေသည်။ အတူနှစ်စုံ ပေါင်းဆုံနေငြားက ငါတို့ဝေသာလီပြည်အပါးသို့ တပါးမြို့ရွာမှ ပညာရှိတို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ရာပြီ။ ထို့ကြောင့် အတူတကွ နေကြပါလော့” ဟု တောင်းပန်၍ အထိုက်အတန် မြှောက်စားလျက် ထိမ်းမြားကုန်၏။

ထိုနိဂဏ္ဌ နှစ်ဦးတို့သည် ကာလမြင့်ရှည်လတ်သော် ‘သစ္စာ’ အမည်ရှိသော သမီးတယောက်၊ ‘လောလာ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘အဝဓာရိကာ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘ပဋိစ္ဆာဒါ’ မည်သော သမီးတယောက်၊ ‘သစ္စက’ မည်သော သားတယောက်အားဖြင့် ငါးယောက်သောသူတို့ကို ရ၏။ ထိုငါးယောက်တို့တွင် သမီးလေးယောက်တို့သည် အမိမှလာသော ဝါဒငါးရာကို ကောင်းစွာသင်ယူ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ မိဘနှစ်ပါးတို့က ဤသို့ဆိုကုန်၏-

“ချစ်သမီးတို့ ငါတို့အမျိုး၌ ဖြစ်ကြသော မိန်းမတို့တွင် အကြင် တစုံတယောက်သော သူကိုမျှ မိဘတို့က ရွှေငွေ ဥစ္စာ သုံးဆောင်ရာစသည်ကို ပေး၍ လင်၏အိမ်သို့ ပို့ရပူးသေးသော သူမည်သည် မရှိ။ မိမိ၏ဝါဒ တည်းဟူသော အတတ်ဖြင့် အရပ်ထက်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်လည်၍ အကြင်သူသည် ဤအယူဝါဒကို ပြောပြနိုင်နင်းနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူအား ကိုယ်ကိုဆောင်နင်းလျက် ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးပြု၍ နေရာ၏။ အကြင်ရဟန်းသည် နှိပ်နင်းဖြေဆိုနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ထိုရဟန်း၏ အထံ၌ နည်းခံ၍ ရဟန်းပြုရာ၏။ ဤကား ငါတို့အနွယ်မှ လာသောအကျင့်တည်း”-

ဟု ဆို၏။

ထိုကားကိုကြားသော် သမီးလေးယောက်တို့ကလည်း “မိမိတို့ထုံးနည်းအတိုင်းသာ အကျွန်ုပ်တို့ ကျင့်ပါအံ့” ဟု ဝန်ခံ၍ ပရိဗိုဇ်သဏ္ဌာန်ကို ယူပြီးသော် ဤဓမ္မကျန်းပြေကား သပြေပင်တည်းဟူသော တံခွန်ပြင် အလွန်ထင်ရှားသတည်း” ဟု နှလုံးပြု၍ ဓမ္မသပြေခက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် အသီးသီးသော မြို့ရွာနိဂုံးအရပ်သို့ လှည့်ပတ်ကြလေ၏။ အကြင်မြို့ရွာသို့ ရောက်သောကာလ ရွာတံခါးဝ၌ ပြေကိုလည်းကောင်း၊ သဲကိုလည်းကောင်း၊ ငှက်ပျက် သပြေခက်ကို စိုက်ပြီးလျှင် “အကြင်သူသည် အယူဝါဒဖြင့် ငါတို့ကို တင်ဆီနိုင်ငြားအံ့၊ ထိုသူသည် ဤဇောကို ဖျက်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ထားခဲ့ပြီးမှ ရွာတွင်းသို့ ဝင်သတည်း။ ဤသို့သော အကျင့်ကို ဆောက်တည်၍ လရည်နှစ်ကြာ ရွာဖွေလှည့်လည်လေ၏။

(သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားသခင် ရောက်သောအခါ ပရိဗိုဇ်မ လေးယောက်တို့ ရောက်လာ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် တွေ့သဖြင့် ဘိက္ခုနီမဖြစ်ကြောင်းကို နောက်မှ ဆိုတော့အံ့။)

ထိုသူတို့၏ မောင်အငယ်ဖြစ်သော သစ္စကမ္မကား အဘမှလာသော ဝါဒငါးရာ၊ အမိမှလာသော ဝါဒငါးရာကို ကောင်းစွာ သင်ဆည်း၍ တထောင်မျှသော ဝါဒကို တတ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုမှ တပါး လောကီဗဟိရကဖြစ်သော ဝတ္ထုပုံပြင် ဗေဒင် ဓမ္မသတ်ကို တတ်သဖြင့် လည်းကောင်း အရပ်ထက်ငန်းကျင်၌ ပညာရှိဟု ထင်ရှားလျက် လိစ္ဆဝိမင်းတို့အား သင်ကြားဆုံးမကာ ဤဝေသာလီပြည်၌ပင် နေသတည်း။ ဤသစ္စကပရိဗိုဇ်သည် ငါ၏ ဝမ်း၌ ရှိသောပညာကား အလွန်များ၏၊ ဆန်ပေါင်းထည့်သော အိတ်သည် ပြည့်သိပ်လွန်းသောကာလ ပေါက်ကျသကဲ့သို့ ငါ့ဝမ်းလည်း ပညာ အပြည့်လွန်ရကား မခံနိုင်ပဲ ကွဲပေါက်ဘိရာသည်ဟု ဝမ်းကွဲမည်ကို စိုးသောကြောင့် သံပြားဖြင့် ခပ်ပတ်၍သာ နေလေ့သွားလေ့ရှိ၏။

ထိုသစ္စကသည် ဘုရားသခင် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ ရှင်ဂေါတမကို ဝါဒဖြင့် ငါတင်ဆိုမည်၊ သို့ရာတွင် ထိုအရှင်၏ ဝါဒကို သိရမှ

သာလျှင် ငါတင်နိုင်ချိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်ဂေါတမ၏ ဝါဒကို သိရအောင် ပြုဦးအံ့ဟု ကြံ၍နေသည်နှင့် တရံသောအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆရာဖြစ်သော အဿဇိမထေရ်သည် အိမ်စဉ်လည်လျက်ကြွသည်ကို သစ္စက ပရိဗိုဇ် မြင်လေသော် ဤရဟန်းကား ဘုရားဂေါတမ၏ သာဝကကြီးပင်တည်း။ မိမိဆရာ၏ ဝါဒ၌ လိမ္မာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ဤရဟန်းကို မေးရမူ ရှင်ဂေါတမ၏အယူကို ငါသိရာ၏ဟုကြံ၍ အမြန်လိုက်လာပြီးလျှင် “အရှင်ရဟန်း သင်တို့ဆရာ ဂေါတမသည် အဘယ်ဝါဒဖြင့် ဆုံးမပြောဆိုလေ့ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ ဒေရှင်အဿဇိကလည်း ဤသစ္စကသည် မိစ္ဆာဝါဒ၌ တည်သောသူဖြစ်ချေသည်။ ပရိယာယ်စကားဖြင့် မသင့်ရာ၊ နိပ္ပရိယာယ ဒေသနာဖြင့် လွန်စွာချောက်ချားစေအံ့ဟုကြံ၍- “ဒါယကာ ဤငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကား ဘုံသုံးပါး၌ဖြစ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့၏ ရုပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဉ်တရားကား အနိစ္စသဘော၊ အနတ္တသဘောသာတည်းဟူ၍အယူရှိ၏။ တပည့်တို့အားလည်း ဤသို့ပင် ဟောကြား ဆုံးမလေ့ ရှိ၏” ဟု ဆိုလျှင် ထိုသစ္စကလည်း ရှင်ဂေါတမ၏ အယူမကျသောအဖြစ်ကို ငါသိပြီ။ ဤဝါဒကို အစပြု၍ပင် အပြစ်တင်တော့အံ့ဟု ကြံ၍ အိမ်သို့ပြန်ပြီးသော် မိမိ၏ တပည့်ဖြစ်သော လိစ္ဆဝီမင်းသားငါးရာတို့၏ ထံသို့သွား၍ ဤသို့ ကြုံးဝါးပြောဆို၏။

“မင်းသားတို့ ဤလောက၌ ငါပညာရှိသောသနစ်ကို သင်တို့ အသိဖြစ်တော့သည်။ ယခုအသီးသီး ပညာကြီးပညာကျယ် အသွယ်သွယ်ရောက်လာသမျှ ဆရာများသည် ငါ့စကားတခွန်း အမေးကိုမျှ မခံနိုင်ကုန်၊ ငါ၏ဝါဒအတင်ကို ပြေပြင်အောင် ချေဆိုနိုင်သောသူကား လူ့တို့ဘုံတွင် တစုံတယောက်မျှ ငါမမြင်၊ လူတွင်ကင်ရှား ဘုရားဆိုသောသူပင်လည်း ငါနှင့်ကြုံက တုန်ရမည်။ ငါမေးရက ဇောချွေးပြန်ရမည်။ လူတို့မဆိုထားဘိ သစ်ပင်များမှ တုန်လှုပ်ရသေးသည်။ မင်းသားအပေါင်းတို့ ယခုလောကတွင် ရှင်ဂေါတမသည် ဘုရားဟု မိမိပြုလျက် သုံးလူ့ဆရာ သူလုပ်သည်။ ထိုဘုရားကား ဘုန်းတန်ခိုးသာကြီးမားသည်။ အယူ

ဝါဒ၌ ကျနမည်ဟု ငါမထင်၊ ထိုအခွင့်ဂေါတမကို ဝါဒဖြင့်တင်၍ ရယ်ချင်ဘွယ် အခွက်ရအောင် ငါမေး၍ပြမည်၊ ပရိသတ်အလယ် တွင် ဝှုံးစေ၍ နှလုံးမသာ မျက်နှာမလှအောင် ဝါဒဖြင့် ငါကျ စေမည်၊ သင်တို့မင်းသား လူအများနှင့် ဘုရားဂေါတမထံသို့ ငါသွားရာ လိုက်လာကြကုန်” ဟုခေါ်၏။

ထိုအခါ အချို့သောလိစ္ဆဝိမင်းတို့က “သစ္စကဆရာပင်သာလွန်၍ တတ် ဆဖြင့် ပြတ်စွာဘုရားကို ဝါဒဖြင့် နှိပ်နင်းနိုင်မည်လော၊ ဂေါတမမြတ်စွာ ဘုရားကပင် ဆရာသစ္စကကို ဝါဒဖြင့်တင်နိုင်လိမ့်မည်လော” ဟု တွေးတော ပြောဆိုကြ၏။ အချို့သော မင်းတို့ကလည်း “ဘုရားဂေါတမကို ပြိုင်၍ နိုင်ရိုး မရှိချေ၊ သစ္စကဆရာဝယ် ဘယ်ဗြဟ္မာ ဘယ်သိကြား ဘယ် နတ်များက စွဲကပ်၍ တတ်နိုင်ချေအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ပြစ်ငြား သော်လည်း ပညာရှိနှစ်ပါး၏ တရားနှိုးနှောသံကို နာခံရအောင် လိုက်ကြ မည်ဟုဆို၍ လာကြ၏။ သစ္စကဆရာလည်း နံနက်စာ ထင်းစားပြီးသော် များစွာသော မင်း၊ ဆင်းရဲသား၊ ပုဂ္ဂိုလ်များပရိသတ် ခြံရံလျက် ဝေသာလီမြို့ မှထွက်၍ ဘုရားရှင်နေရာ မဟာဝုန်တော ကုဋ္ဌာဂါရသို့ကပ်လာ၏။

ပြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုနေ့နံနက် ထမုက်ဘက်သော အခါကပင် ဓမ္မတာဝင်စားပြုဖြစ်သော မဟာကဋကော သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ တသောင်းသော စင်္ကြာဝဠာတိုက်၌ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့ကို သမန္တကျွမ်းပြ၍ ဝူတော်မူလျှင် ယခင်သစ္စကပရိဗိုလ်၏ အခြင်းအရာကို ကုန် စင်စွာ သိစိတ်မူလင့်၍ ပြုသင့်သမျှသော ပုရောဟတ္တကိစ္စကို ပြည့်စုံစေပြီး သော် ကျောင်းတော်မှ မဝေးမနီး ကြီးစွာသော သစ်ပင်ရိပ်အတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ သစ္စကလည်း ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ ကုဋ္ဌာဂါရသို့ ရောက်၍ ဘုရားသခင်ကို မပြင်သေသော် သံဃာတော်တို့အား “ဘုရား ဂေါတမသည် အဘယ်ငှာန၌ ရှိသနည်း” ဟု မေးမြန်း၍ “နေသန့်ရာ သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူသည်ဟု ပြောလျှင် ထိုသစ်ပင်သို့ ကပ် လေ၏။ အသံတော်သို့ ရောက်သောကာလ ချမ်းမြေ့ သာယာသော အလှူပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြားပြောဆို၍ နေကြ၏။

ထိုသို့နေပြီးမှ သစ္စာသစ္စာသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်အား အခွင့်သနားပါလျှင် ပြဿနာတခုကို မေးလိုပါသည်။ ထိုပြဿနာကို ဖြေတော်မူအံ့လော” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်းအဂ္ဂိဝေဿန ပြဿနာဖြေရသောအရာဝယ် ငါ၌ ဝန်လေးသော မည်သည်မရှိ၊ အလိုရှိသမျှကိုပင် မေးလော” ဟု ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုသို့ အခွင့်ရသောအခါ သစ္စာသစ္စာကလည်း အထက်က အရှင်အဿဇိဖြေသော ပြဿနာ၌ ဝါဒကိုတင်လိုရကား “အရှင်ဂေါတမ တပည့်သာဝကတို့ကို အဘယ်သို့ ဆုံးမတော်မူသနည်း၊ တပည့်သားတို့အား မှတ်သားသိစေ ခြင်းငှာအဘယ်ဒေသနာဖြင့် အနုသာသနီကိုပြုပါသနည်း” ဟုလျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း အရှင်အဿဇိ ဖြေသောအတိုင်းပင် ဖြေတော်မူ၏။

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စံ၊ ဝေဒနာ အနိစ္စာ၊ သညာ အနိစ္စာ၊ သင်္ခါ-
ရာ အနိစ္စာ၊ ဝိညာဏံ အနိစ္စံ။ ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ၊ ဝေဒနာ
အနတ္တာ၊ သညာ အနတ္တာ၊ သင်္ခါရာ အနတ္တာ၊ ဝိညာဏံ အန-
တ္တာ၊ သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ၊ သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ” —
(မ၊ ၁။ ၂၉၂။)

ဟူသော ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ အချင်း အဂ္ဂိဝေဿန တပည့်သာဝကတို့အား ငါဘုရား ဆုံးမလေ့ပြုသော အနုသာသနီမူကား “ချစ်သား ရဟန်းတို့ လောက၌ လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါဟု သမုတ်ကြသည်ကား ခန္ဓာ ငါးပါး၏အစုသာ ဖြစ်သည်၊ ထိုငါးပါးတို့တွင် အကြင်နှစ်ဆယ်ရှစ်ပါး ရုပ် တရားတို့၏ အပေါင်းဖြစ်သော ရူပက္ခန္ဓာသည်လည်း မြဲစွာတည်သော သဘောမရှိ၊ မိမိကိုယ်လည်း မဟုတ်ချေ၊ ဝေဒနာသုံးပါး၊ ဝေဒနာငါးပါး ဝေဒနာခြောက်ပါး တရားအစုဖြစ်သော ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်လည်း မြဲစွာ တည်တတ်သော သဘောမရှိ၊ မိမိကိုယ်လည်း မဟုတ်၊ သညာနှစ်ပါး၊ သညာခြောက်ပါး တရားအစုဖြစ်သော သညာက္ခန္ဓာသည်လည်းကောင်း၊ ဖဿစေတနာ စသည်ဖြင့်ပြားသော ငါးဆယ်သော စေတသိက်ဟုဆိုအပ်

သော သင်္ခါရက္ခန္ဓာသည်လည်းကောင်း၊ စိတ်တရုဿုတ်ကိုးဆယ်၊ အကျယ်
 တရားနှစ်ဆယ်တပါးဟု ဆိုအပ်သော ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည်လည်းကောင်း
 ပြဇ္ဇာတည်တတ်သောသဘော မရှိ၊ မိမိ၏ကိုယ်လည်းမဟုတ်၊ ဒုက္ခရှင်ပါး
 ဒုက္ခတဆယ့်နှစ်ပါးတို့သာ သက်ဝင်ရာ ချိချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤခန္ဓာ၌
 အာသဝငမ်းငမ်း စွဲလမ်းတပ်မက်ခြင်းကို မပြုစေလင့်၊ ဤသို့စသော
 နည်းအားဖြင့် ငါဘုရား ဆုံးမလေ့ပြုဆဲတည်း” ဟု ပြောတော်မူသော် အယူ
 တိမ်းလှသော သစ္စကလည်း သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာကို ပုံဆောင်ကာ
 ပယ်လိုရကား -

“ဘုရားဂေါတမအရှင်ကဲ့သို့ လောကပေဘက်ပြန်ပြန် ကြံ၍ဆုံးမ
 သော် ဤလောက၌ ဝိပဿနာချည်း ပြစ်ရာသည်တကား၊ ပြေမှု
 ပွားစီးသော သစ်ပင်သည် မြေကြီးသားလျှင် တည်ရာမှီရာ ပြစ်
 သကဲ့သို့ ထို့အတူ သတ္တဝါတို့သည်လည်း ခန္ဓာငါးပါး၌ တည်၍
 သားလျှင် ချမ်းသာအင်းရဲကို ခံစားရသည်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ်
 တရားကို အားစုတ်ရသည်၊ မင်္ဂလိယချမ်းသာကို ဖွေရှာကြရသည်
 မဟုတ်လော၊ မပျက်စီးသေးသောကာလ၌ အတ္တဟု ထင်ရှားရှိ
 ပါလျက် သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ ဟု ပြောပြခြင်းသည် အဘယ်သို့
 သင့်ချေတုံဆုံးနည်း” -

ဟု ဆို၏။

ထိုကားကိုကြားလျှင် ဘုရားသခင်ကလည်း “အချင်း အင်္ဂုဏေထန
 ဤငါးစသော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ပင် သင် ဆယ့် သလော” ဟု
 ပေး၏။ သစ္စကလည်း “အရှင်ဂေါတမ အကျွန်ုပ်သာ ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ အယူ
 ရှိသည်မဟုတ်၊ ဤပရိသတ်လေးပါး လူအများပင် မှတ်ကြသော အင်္ဂါဆိုကြပါ
 ၏” ဟု ဆိုသော် “ဘုတပါးအပေါ်၌ သင်ပင်၍ မကင်လင့်၊ အင်၏အယူကို
 သာ ထင်စွာပြောဆိုလော့” ဟု တိုက်တွန်းတော်မူပြန်၏။ သစ္စကလည်း လှူချ
 ဖြစ်ငှာ မတတ်သာရကား “ဘုရားဂေါတမ အကျွန်ုပ်လည်း ဤရုပ်နာမ်
 ခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ်ဟု အယူရှိပေသတည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ရွှင်လှသောမျက်နှာဖြင့် အင်္ဂုဏေသာ ဤငါးဝသောခန္ဓာကို ငါ၏ကိုယ်ပင်ဟု သင်ဝန်ခံသော် တဖန် ဆင့်ကို ငါမေးဦးအံ့၊ အကြင်ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည် မိမိပိုင်သော နိုင်ငံ အတွင်း၌ နှိပ်နင်းကွပ်ညှပ်ထိုက်သူကိုလည်း နှိပ်နင်းကွပ်ညှပ်ခြင်းငှာ၊ နှင်ထုတ်ထိုက်သောသူကိုလည်း နှင်ထုတ်ခြင်းငှာ၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သော သူကိုလည်း ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ အစိုးရ၏ မဟုတ်လော”ဟု မေး၏။ “အစိုးရသည် မှန်၏”ဟု ဝန်ခံလျှင်—

သင်၏ ရုပ်တရားသည် မတင့်တယ်သောအားဖြင့် ငါမဖြစ်လို၊ ကြည့်ညှိနှစ်သက်စဖွယ် တင့်တယ်လှပသည် ဖြစ်လို၏ဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဆံဖြူသွားကြွေ သားရေတူနို့တို အိုခြင်းသို့ မရောက်ပဲ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်သာ တည်ပါလို၏ ဟူ၍လည်းကောင်း သင်၏အလိုသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအလိုအတိုင်း သင်၏ချစ်ကို လိုက်စေ ခြင်းငှာ အစိုးရပါ၏လော” —

ဟု မေး၏။ ထိုအမေးကို ကြားသောအခါ ဆရာသစ္စကလည်း အကယ် ၍ ငါ၏ရုပ်သည် ငါ၏အလိုသို့လိုက်၏ဟု ဖြေချေသော် ဝေသာလီမင်း အပေါင်းထ၍ “ဆရာရုပ်သည် ငါတို့ကဲ့သို့ လှပတင့်တယ် ပါစေတော့ လော”ဟု ဆိုရာ၏။ အလိုသို့မလိုက်ပေဟု ဆိုချေလျှင်လည်း အရှင်ဂေါတမ ၏ အနတ္တဟူသောစကားသည် ဆိုပိုင်၍ ငါ့ကိုနိုင်ဘိလေသည်ဟု ဧဠိစား လျက် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ၏။ -

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားကလည်း “သစ္စက ဤဝါဒကို သင်ချေဆိုဦးလော့” ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက် တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ နတ်ရွာနှစ်ထပ်ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ဘိလူးအသွင်ဖန်ဆင်းလျက် သံတင်းပုထိုး တို့ဖြင့် နှက်အံ့သကဲ့သို့ ရွယ်လျက်—

“ဟယ်.....သစ္စက အဘယ်ကြောင့် မေးတော်မူသည်ကို မလျှောက်ဆိုသနည်း” —

ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်လာသော သိကြားကို ဘုရား
ဆခင်နှင့် ဆစ္စကတို့က မြင်ကြရသည်။ ထိုစာခါ ခုရာသဇ္ဇကလည်း ဆိတ်
ဆိတ်မနေဝံ့ရကား-

“စာရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကား မှားခြင်းကြီး မှားပေပြီ။ အရှင်၏
ဝါဒကို အသက်ရှည်သမျှ ယုံမှတ်ကိုးကွယ်ပါ့တော့မည်” -

ဟု လျှောက်၏။ ထိုစာခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ငါးပါးသော သန္တာတို့၌
ပုစ္ဆာပြဿနာထား၍ လေးပါးသော နက်နဲခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဓမ္မ
ဒေသနာကို ကောင်းစွာဟောတော်မူ၏။ တရားတော်၏အဆုံး၌ အလုံး
စုံသော ပရိသတ်တို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကြကုန်သတည်း။

မဟာအောင်မြင်စုံစုံရာတော်၏

အကျွန်ုပ်တို့

(ပထမဇာတ်ကား မြန်မာစာလက်ရွေးစင်၌ ပါရှိပြီးဖြစ်သည်။)

ခမ္ဘာပဒ

ယုဗ္ဗဝန် ဂ.ယုဗ္ဗာရုံကျောင်းအပ ဝိသာခါဒါယိကာမကြီးစာကြောင်း

မဇ္ဈိမဝိသုဒ္ဓိ

ယထာပိ ယုဗ္ဗာရုံသိပ္ပာ အလောသော ဤဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို ဆံသရာဇေယျာဉ်၌ ကျွန်လည်ပြေးသွား မနားမရပ် အထပ်ထပ်သော သတ္တဝါတို့ကို ထိုသံသရာတည်းဟူသော ဇေယျာဉ်မှ အလျင်ထွက်ပေါက် လွတ်ကူးမြောက်ကောင် ကျွတ်သောက်ကြိမ်သင့် အချိန်လင့်၍ အခွင့် အလျှော့ ဆုံးမတော်မူတတ်သော လူနတ်တို့ဆရာ ဗြဟ္မာတို့ထွတ်ထား ရှင်တော်ဘုရားသခင်သည် ပြည်ခိုင်ဘုမ္မိ သာသတ္တိကို ဗောဓိဉာဏ်ကျိုး နောင်တော်ဘုန်းတို့ ငံထုံးတန့် အမှီ၌ ယဉ်ဆန်းကြို ပန်းပေါင်း စိုလက် ညိုညိုမှိုင်းဆင် ပန်းဥယျာဉ်တည်လုပ်ပေ။ အဓမ္မအရပ်၌ သတ်မှတ်တည်တံ့ ဖန်တီးသော ယုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီး၌ ဗျူဟာရှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ကြည်ဖြူသဒ္ဓါ ခိုလှစွာသော ကျောင်းအပ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးကို အကြောင်းတရ ရည်ညွှန်းပြုလျက် အတုလ ပြတ်များ စောဘုရားသည် ဟောကြားခိုင်းပြန်တော်မူခဲ့ပေသတည်း။

အကြောင်း အဘူပတ္တိကဏ္ဍကား ဤသို့တည်း-

ထိုဝိသာခါ ဒါယိကာမသည်ကား အင်္ဂတိုင်းဘဒ္ဒိယမြို့၌ အဏ္ဏက သဌေးကြီး ၊ သားဖြစ်ကာ ဓနုဿသဌေး၏ အဂ္ဂမဟေသိဖြစ်သော သုမနသဌေးမ၏ ၊ ဝမ်းကွဲကဲ့သို့ ကိန်းပိုက်သဇ္ဇတည်နေ၍ ဆယ်လစေ့ မြောက် မွေးမြူ၍သို့ ဖောက်ပြိုးမှ ထိုဝိသာခါသည် ခုနစ်နှစ်သမီး အရွယ်သို့ ကျသောကာလ၌ ဗြဟ္မာတို့ဘုရားသခင်သည် သေလပုဏ္ဏားစေ ခိုကုန်သော ကျွတ်ထိုးကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ အကြောင်း၏ ပြန့်ပွံ့ ခြင်းကို မြင်တော်မူသောကြောင့် များစွာသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်း ခံရုံမျှဘဲ ဒေသအလှည့်လည် ကြမြန်းတော်မူသည့်ရှိသော် ထိုဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ဖောက်တော်မူလေ၏။

ဆုထူးပန်ဆင်ခဲ့ကြသူ ငါးယောက်

ထိုအခါကာလ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသဌေးကြီးသည် ငါးဦးကုန်သော ဘုန်းကံကောင်းမှုရှိကုန်သော သူတို့၏အကြီးအမှူးသည်ဖြစ်၍ သဌေး၏ အရာကို ပြု၏။ ငါးဦးကုန်သော ကောင်းမှုဘုန်းကံရှိသော သူတို့မည်သည် ကား—

၁။ မေဏ္ဍကသဌေးကြီးတဦး

၂။ စန္ဒပဒုမာမည်သော ထိုမေဏ္ဍကသဌေးကြီး၏ သဌေးကတော် တဦး

၃။ ထိုမေဏ္ဍက သဌေးကြီး၏သားဖြစ်သော နေဉ္ဇယမည်သော သူ တဦး

၄။ ထိုနေဉ္ဇယ၏ မလားဖြစ်သော သုမနဇေဝီမည်သော ချေးမတဦး

၅။ မေဏ္ဍက သဌေးကြီး၏ ကျွန်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏမည်သော သူတဦး အားဖြင့် ငါးဦးတို့ပေတည်း။

ဤမေဏ္ဍကသဌေးကြီး တဦးသည်သာမဟုတ်၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ တိုင်းပြည် နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိကုန် သော ငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့ဟူသည်ကား ဇောတိကသဌေး ဇဠိလသဌေး မေဏ္ဍကသဌေး ပုဏ္ဏကသဌေး ကာကဝလိယသဌေး အားဖြင့် ငါးဦးတို့ပေတည်း။

ဝိသာခါသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်က သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့တွင် ဤမေဏ္ဍကသဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏ မိမိ၏ခနုရာဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူလာသည်ကို ကြားသိ၍ သားဖြစ်သော နေဉ္ဇယသဌေး၏ သမီးဖြစ်သော ဝိသာခါသတို့သမီးငယ်ကို ခေါ်စေ၍ “ချစ်မြေး အသင့် အားလည်း ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ငါတို့အားလုံး

ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့။ အသင်ချစ်မြေးသည် အခြံအရံ ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော သတို့သမီးတို့နှင့် အတူတကွ ငါးရာသော ရထားတို့သို့ ကက်စီးသွားရောက်ပြီးသည့်ကာလ ငါးရာကုန်သော သတို့သမီးငယ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ခရီးဦး ဩဆို့ခြင်းကို ပြုပါဟိလော့”ဟု ဆို၏။ ဝိသာခါသတို့သမီးသည်လည်း ‘ကောင်းလှပါပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍ ဘုံတော်ဖြစ်စေသော သဌေးကြီး မိန့်ဆိုတိုင်ကို လိုက်နာ၍ ပြုပေ၏။ အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်တို့၌ သိမြင်လိမ္မာပညာအဆင့်အခြေနှင့် မြှုပ်နှံသောကြောင့်အကြင်မျှလောက်ယာဉ်ဖြင့် သွားခင်းရာ လျောက်ပတ်သော ဖြေဖြင့်၌ ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှ ဆက်ဆင်း၍ သွားခြင်းရာ လျောက်ပတ်သော အရပ်ဒေသသို့ ကျရောက်သည့်ကာလ မာန်သက်ကင်း၍ ချော်လဲလျားသော် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ချဉ်းကပ်လှည်းစီးပြီးသည့်ကာလ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါအား ရွေးစေသော ကာလ အတိတ်အာဂတဖြစ်သည့် သနပ်ပိုးခွေးသော ကောင်းမှုထူးစံခိုက် အလိုက်အလျော် စောင့်ရှောက်စောင့်ရှောက် မှုသည် ဝမ်းမြောက်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် တရားဝေသနာတော်ကို ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူပေ၏။

ထိုဝိသာခါ သတို့သမီးသည် ဝေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော သတို့သမီးငယ်တို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ မေဏှက သဌေးကြီးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုးချဉ်းကပ်၍ တရားတော်ကို ကြားနာရသောကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီး၍ ကပ်မြန်အပ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပင့်စိတ်၍ ဝန်ခိုးသောကံသေသောနေ၌ မိမိ၏နေထိုင်ဝယ် ပွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်သော ငွေကြေး ဘုရားအမှု၌သော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းကို လုပ်ကျွေးဆောင်ရွက်လျှိုး ဝိန်းပြီးသည့်ကာလ ဤသို့သောအမှတ်ဖြင့်သာလျှင် မပျက်စီး လမ်းကိုင်တိုင် ကြိုးစားသော အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏှသမ္ဗုဒ္ဓကာလပတ်လုံး သီတင်းသုံး မျှသတော်မူပြီး၍ ပဲခူးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ရှိ ကျေးရွာ

တော်မူသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ပသေနဒီကောသလမင်းတို့သည် အချင်းချင်းအတူဘကွ နှမနှင့်လက်ထပ်ကြသော ယောက်ဖတော်တို့ဖြစ် ကုန်၏။

ကောသလမင်းကြီး၏ ယောက်ဖ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ

သဌေးကြီးတဦးကို သွားရောက်တောင်းဆိုခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ကောသလမင်းကြီးသည် ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။ “ငါ၏ ယောက်ဖတော်ဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ နိုင်ငံတော်အတွင်း၌ အတိုင်းမသိသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာကုန်သော ငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့သည် အထင်အရှား နေထိုင်၍ ရှိပေကုန်၏။ ငါ၏နိုင်ငံဟော် အတွင်း၌ ထိုသို့သော သဘောရှိကုန်သော သဌေးကြီးတို့သည် တဦး တယောက်မျှ မရှိချေ။ ငါသည် ယောက်ဖတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ထံသို့ သွားပြီးသည်ကလ ထိုသို့သဘောရှိသော ကောင်းမှုဘုန်းကံရှိ သော သဌေးကြီးတဦးကို တောင်းယူခေါ်ဆောင်အံ့” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ထိုသို့ ကြံဆင်ခြင်ပြီးမှ ကောသလမင်းကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏အထံသို့ သွားရောက်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက ပဋိသန္ဓေရာစသည် မလွတ်၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို တဝတည်း ပြည့်စုံစေပြီးမှ “အသင်မင်းကြီးသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြွလာတော် မူပါ သနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အသင် ယောက်ဖတော်၏ တိုင်းပြည် နိုင်ငံ၏ အတွင်း၌ ပြည့်ဘင်းကြွယ်ဝ ပေါများလှသော စည်းစိမ်ရှင် ဖြစ်ကုန် သော ဘုန်းကံရှိကုန်သော ငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့သည် အထင် အရှားနေ၍ ရှိကုန်၏။ ထိုငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့မှတဦးတယောက် မျှသော သဌေးကြီးကို ပြောဆိုတောင်းယူပြီးသည်ကလ သွားအံ့” ဟု အကျွန်ုပ် လာခဲ့ပေသည်။ “ထို ငါးဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့တွင် တဦး တယောက် ရွေးကောက်၍ ထည့်ပေးလိုက်ပါကုန်လော့” ဟု ဆို၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကလည်း “ထိုသဌေးကြီးတို့သည် ကြီးကျယ်ပြန့်ပြော များမြတ်သော ကောင်းမှုဘုန်းကံရှိသော သူတို့ဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့သည်

လှုပ်ရှား ပြောင်းရွှေ့ စေခြင်းငှာ မောင်းနှင်ပါ” ဟု ဆိုလျှင် “ငါသည် တဦးတယောက်သော သဌေးကိုမျှ မရသည်ရှိသော် စံတော်မူရာပြင်သော သဘတ္တိပြည်သို့ မပြန်တော့ဘဲ” ဟု ကောသလမင်းကြီးက ဆို၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသရာဇမင်းကြီးသည် အမတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်တော်မူ၍-

“ငောတိက စသော သဌေးကြီးတို့အား ရွှေပြောင်း တုန်လှုပ် စေခြင်းမည်သည် မဟာပထဝီဗြေကြီးကို ရွှေပြောင်းတုန်လှုပ်စေ ရသည်နှင့် တူ၏။ မေဏ္ဍာသဌေးကြီး၏ သားမြစ်သော ဓနုဇ္ဈသဌေးနှင့်တိုင်ပင်၍ သင်္ဃမင်းကြီးအား : စကားတုံ့ပေးပါအံ့” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသဌေးကို ခေါ်စေ၍ “အမောင် ကောသလမင်းကြီးသည် ‘ဥစ္စာရှင် သဌေးတယောက်ကို ခေါ်ယူ လို၏’ ဟု ပြောသု၏။ သင်သည် ထိုကောသလမင်းကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားပါလော့” ဟု ပြောဆို၏။ ဓနုဇ္ဈသဌေးသည် ‘အရှင် မင်းမြတ်-အရှင်မင်းမြတ်တို့ စေလွှတ်သည်ရှိသော် လိုက်သွားပါ အံ့’ ဟု သံဝေဂဦးတင်လေ၏။ ဗိမ္ဗိသရာဇမင်းကြီးသည် “အမောင် ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ လမ်းစာရှိကွာပြုလုပ်၍ သွားပါလော့” ဟု ပြောဆို ၏။ ဓနုဇ္ဈသဌေးသည် မိမိပြုလုပ်သင့် ပြုလုပ်ထိုက်သော ပြုလုပ်မှုအားကို ပြုလုပ်လေ၏။

ဗိမ္ဗိသရာဇမင်းကြီးသည် ကောသလမင်းကြီးအား ပူဇော် သက္ကာရာပျားစွာပြုပြီးလျှင် “ ို ဓနုဇ္ဈသဌေးကို ခေါ်ယူသွား ပါလော့” ဟု ပြော ဆိုလေ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ထို ဓနုဇ္ဈသဌေးကိုခေါ်ယူခဲ့ပြီး အလုံးစုံသောအမတ်ငှာနှင့်တိုင် တညှိ ပျနေ၍ သွားသည်ရှိသော် တခုသော ချမ်းသာသော အရပ်သို့ ရောက်၍ နားနေလေ၏။ ထိုအခါ ဓနုဇ္ဈသဌေးသည် “ဤအရပ် ကား အဘယ်မင်း၏ နိုင်ငံစောင့်ပါနည်း” ဟု သံတော်ဦးတင် လေ၏။ “သဌေး... နိုင်ငံစောင့်တော်ပေတည်း” ဟု ကောသလ မင်းကြီးက ပြောဆိုသည်ရှိသော်- “သဘတ္တိမြို့ထားသည် ဤ နေရာမှ အဘယ်မျှဝေးပါသနည်း” ဟု သံတော်ဦး တင်လေ၏။

“သာဝတ္ထိမြို့တော်သည် ဤနေရာမှ ၇-ယူဇနာ ဝေး၏” ဟု ကောသလမင်းကြီးက မိန့်၏။ “အရှင်မင်းမြတ်၊ မြို့တွင်းသည် ကား ကျဉ်းမြောင်းလှပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ အခြွေအရံသည် များပြားလှပါ၏။ အရှင်မင်းမြတ် အကယ်၍ နှစ်သက်တော်မူပါမူ ဤအရပ်၌ပင် နေထိုင်လိုပါသည်” ဟု ဓနုဉ္ဇယသဌေးက သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၍ ထိုအရပ်၌ပင် မြို့ကို ဖန်ဆင်း တည်ထောင်ပေးပြီး သာဝတ္ထိမြို့တော်သို့ ထွက်ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုအရပ်၌ ကိုယ်တိုင် နေရာအုပ်ကို ယူသောကြောင့် သာကေတမြို့ဟု မြို့အမည် မှည့်ခေါ်လေသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ကော်၌လည်း မိဂါရ သဌေး၏ သားဖြစ်သော ပုဏ္ဏဝခုန သတ္တိသားသည် အရွယ်ရောက်လေ၏။ ထိုပုဏ္ဏဝခုန သတ္တိသားကို မိဘတို့က- “ချစ်သား သင် နှစ်သက်သဘောကျသော သူငယ်မ တယောက်ကို ခေါ်ယူပါ” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ “အကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်မပြုလိုပါ” ဟု ပုဏ္ဏဝခုနသတ္တိသားက ပြောဆိုသည်ရှိသော်- “ချစ်သား... ဤသို့မပြုလုပ်ပါနှင့်၊ သားသား မရှိလျှင် အမျိုးအနွယ်သည် ကြာရှည်စွာ မတည်ပါ” ဟု မိဘတို့က ပြောဆိုလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏဝခုနသတ္တိသားသည် အတပ်ထပ် အဖန်ဖန် တောင်းပန် တိုက်တွန်းသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏဝခုနသတ္တိသားက ထိုသို့တပြီးကား မိခင်ဖခင်တို့ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သတ္တိသမီးကို ရသည်ရှိသော် အသင်တို့ ပြောကြားသော စကားကို မှတ်သား လိုက်နာခြင်းကို ပြုပါတော့အံ့”- ဟု ဝန်ခံ၏။

မိန်းမတို့ ကောင်းခြင်းလက္ခဏာ ၅-ပါး

“ချစ်သား ငါးပါးကုန်သော ကောင်းခြင်းတို့ဟူသည် အဘယ်သည်ဆိုနည်း” ဟု မေးသဖြင့်-

သော နေ့၌ သာဓကတမ္ဗိသ္မိ အစဉ်အတိုင်း ဆောက်လုပ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ “ယခုနေ့ ငါတို့၏အမှုကံစွသည် မှားပြားခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့” ဟု ကြံဆင်ခြင်ကြကုန်၏။ ထိုသာဓကတမ္ဗိ၌ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း တနှစ်ကို တကြိမ် တကြိမ် “ဝိဝဋ္ဌနက္ခတ်ပွဲ” မည်သည်ဖြစ်ပေသတတ်။ ထိုနက္ခတ်ပွဲ ကြိမ်သော အခါ အပပြင်ဘက်သို့ ပထွက်ကုန်သော အမျိုးသမီးတို့သည် အခြံအရံနှင့် တကွ နေအိပ်မှထွက်၍ ခုထားစသည်တို့ဖြင့် မပုံးမကွယ် ထင်တယ်စံပယ် ဘောကိုယ်ရှိသဖြင့် ခြေရင်သလျှင် မြက်ကမ်းဆိပ်သို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုနေ့၌ မင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူကြွယ်အစရှိသည်တို့၏ သားကိုသည်လည်း “မိမိနှင့် တူမျှသော အမျိုးအနွယ်ရှိသော အမျိုးသမီးတို့ကို စိတ်ရွေးချယ် ကြည့်ရှု တွေ့မြင်သောကာလ ပန်းကုံးဖြင့် ပစ်ချရွေးကောက် ကုန်အံ့” ဟု ထိုသို့ သော ခရီးကိုယှဉ် စောင့်စား ငံတည်၍နေကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း မြက်ကမ်း၌ တခုသောငရုပ်သို့ ဝင်ရောက်၍ တည်းခို နေထိုင်ကြကုန်၏။

သဌေးသမီးဝိသုဒ္ဓါ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ထွက်ခြင်း

ထိုကား ဝိသုဒ္ဓါသဌေးသမီးသည် တဆယ့်ငါးနှစ်၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံကုန်သော ဝန်းသားတို့ကို ဝတ်ဆင် ပြီးသော် ငါးရာကုန်သော သတ္တိသမီးငယ်တို့ကို ခြံရံလျက် မြက်ဆိပ်သို့ သွား၍ ချေချီးစားဟု သက်ဆင်း၍ လာခဲ့သဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ တည်းခိုနေထိုင် ထူပြစ်သော ထိုငရုပ်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ကြီးစွာသော မိုး ကြိုးသည် ထ၍ရွာ၏။ ဝိသုဒ္ဓါသဌေးသမီး၏ အခြံအရံ ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော သတ္တိသမီးတို့သည် လျက်စွာပြေးသွားကြ၍ ကည်းခိုရာ ငရုပ်သို့ ဝင်ကြကုန်၏။ နောက်ညပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝေး၍လာသော သတ္တိ သမီးတို့၏ ဘတွင်း၌ ကြောက်ရွံ့၍ ခိုအောင်း ငါးသော ခေတ်းခြင်း နှင့် ပြုလုပ်သော ဘက္ခိတို့၏ ခြံရံအောက်၌ ဝင်၍ ကုန်၏။ ဝိသုဒ္ဓါ သည်ကား မိုးကြိုးသည်လျှင် ခွာလာသော သည်း လက်ဖြင့်စွဲ ပြေး သွားခြင်းကို မပြုပေ။ ဤကား ဘုရားရှင်၏ နာလျှင် သွားပြီး သည်ကာလ သို့မည်ပင်၏။ ဘဝသို့မည်ပင်၏။ ဤသို့သော မိုးစုတ် ကုန်၏။ သွားသော ထိုဝိသုဒ္ဓါသဌေးသမီး၏ နာလျှင်သော ကောင်း

ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်တို့ကို မြင်၍ သွားတို့ကို ကြည့်ရှုလိုသောကြောင့် “ဤငါတို့သမီးငယ်သည်ကား ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းသောသဘော ရှိဟန်ရှိချေ သည်။ ထိုသတို့သမီး၏ ခင်ပွန်းအရှင်ချစ်လင်မုားသည် ပအုန်းရေကိုမျှ လည်း ရေလွယ်မည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်တကား”ဟု အချင်းချင်း ပြောဆို ကြကုန်၏။

သဌေးသမီး ဝိသာခါ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် စကားအချေအတင် ပြောဆိုခြင်း ထိုအခါ ဝိသာခါက ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို “အသင်တို့သည် အဘယ်ကို ပြော ဆိုကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ချစ်သမီး အသင်ကို ပြောဆိုကုန်သည်” ဟု ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆို၏။ ထိုဝိသာခါ၏ အသံသည်ကား သာယာ၏။ ကြေးခွက်ကို ခေါက်နှက်သောအခါ ထွက်လာသော ကြေးဟိသံနှင့် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

မဓုရော ကိရ တဿာ သဒ္ဓေါ၊ ကံသထာလသရော ဝိယ
နိစ္ဆရတိ—
ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။ “တဿာ၊ ထိုဝိသာခါ သတို့ မီး၏။ သဒ္ဓေါ၊ အသံသည်။ မဓုရော၊ သာယာ၏။ ကံသထာလသရော ဝိယ၊ ကြေးခွက်သံကဲ့သို့။ နိစ္ဆရတိ ကိရ၊ ထွက်သတတ်” ။ ဤကားအနက်။

ထိုသို့ သာယာ ကောင်းမြတ်လှသောအသံဖြင့် တဖန်ထပ်မံ၍ “အသင် တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြောဆိုကြပါ ကုန်သနည်း” ဟု မေး ၏။ “ချစ်သမီး အသင်၏အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် အလုံးစုံ သော တန်းဆာတို့ ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက်သာ လာကုန်သည်ရှိသော် သည်းစွာသော မိုးကြိုးရွာလာသောကြောင့် အဝတ်တန်းဆာတို့ကို မိုး မစွတ်စေမူ၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာရာဖြင့် ဇရပ်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်၏။ အသင်တို့ကား ဘက်စားမှုကား ဤမျှလောက်သော အရပ်သို့ လျင်မြန်စွာ လာခြင်း မရှိ၊ အဝတ်တန်းဆာတို့ကို မိုးစွတ်စေသဖြင့်သာလျှင် လာသည် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ပြောဆိုကြကုန်သတည်း” ဟု ပုဏ္ဏားတို့ က ပြောဆိုကြလျှင်—

“ဇင်္ဃတို့ ဤသို့သော စကားကို မပြောကြား မဆိုကြပါ ကုန်လင့်။ ကျွန်တော်မသည် ထိုမိန်းမတို့ထက် ကြီးသောသူန်အား လျင်မြန်သော စွမ်းပကား ခိုပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်း ပြစ်အင်ကို ထင်မြင် သိရှိပါသောကြောင့် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် မပြေးမလွှား နှေးသောသွားလာခြင်း ပြစ်ပါသည်” -

ဟု ပြောလျှင် “ချစ်သမီး အကြောင်းအဘယ်သို့ ခိုပါသနည်း” ဟု မေးလည်ကား -

ဇင်္ဃတို့ လောက၌ လေးဦးကုန်သော သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားသဖြင့် ထင်တယ်ခြင်း မပြစ်ကြပါ။ ဤလည်း အကြောင်း တပါး ပြစ်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ပါး၎င်း အကြောင်းတပါး ခိုပါသေး သည်။ ဤသို့သော အကြောင်းတို့ကို ကောင်းစွာ သိရှိသော ကြောင့် လျင်မြန်စွာ မသွားပါ နှေးသောသွားခြင်း ပြစ်ပါသည် -

ဟု ဝိသာခါက ဆိုလျှင် “ချစ်သမီး လေးဦးကုန်သော သူတို့သည် လျင်မြန်စွာ သွားလာခြင်းဖြင့် မထင်တယ်ဟု ဆိုသည်မှာ ထိုလေးဦးသော သူတို့သည် အဘယ်သူတို့ပါနည်း” ဟု မေးလျှင် -

ပြေးသွား၍ မတင့်တယ်သူ လေးဦး

- ၁။ “ဇင်္ဃတို့၊ ဖာရိသိက် သွန်းအပ်ပြီးသောမင်းသည် အလုံးစုံသော မင်းပြုဘက် တန်းဆင့်နှင့် ဆင်ယင်ဝတ်စား ပြီးသောအခါ ဓါး စောင်းစောင့် ဦးကျွတ် ခြင်းကို ပြု၍ မင်းရင်ပြင်၌ လျင်မြန်စွာ သွားလာသည်ရှိသော် မကင့်တယ်ပါ။ ဤမင်းသည်ကား သူဆင်းရဲ သာကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ သွားကိသည်ဟု စင်စစ် ကဲ့ရဲ့၍ ချီခြင်းကို ခံရပါသည်။ ပြည်ပြည်၊ ကာသာ သွားလာသော်သာလျှင် တင့် တယ် ဂံပယ်ခြင်းကို ရပါသည်။
- ၂။ ပြည့်စုံမင်းကြီးသည် သုံးဆောင်စီးနင်း ကော်မှုအပ်သော မင်္ဂလာ ဆင်ထောင်သည် တန်းဆင့်ဆင်ယင်လျက် လျင်မြန်စွာ သွားသည်

ရှိသော် မတင့်တယ်ပါ။ ဆင်ယာဉ်တို့၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် သွားသော်သာလျှင် တင့်တယ်ပါသည်။

၃။ ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်သည်လည်း လျင်မြန်စွာ သွားသည် ရှိသော် မတင့်တယ်ပါ။ ဤရဟန်းသည်ကား လူကဲ့သို့ပင် လျင်စွာ ပြေးသွားဘိသည်ဟု သက်သက်ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်းကိုသာ ခံရပါသည်။ ပကတိငြိမ်သက်စွာ သွားခြင်းဖြင့်သာ တင့်တယ်ကောင်းမြတ် ပါသည်။

၄။ မိန်းမမည်သည် လျင်မြန်စွာ သွားသည်ရှိသော် မတင့်တယ်ပါ။ ဤမိန်းမကား ယောက်ျားကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည် ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်းကိုသာ ခံရပါသည်။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ သွား လာခြင်းဖြင့်သာ တင့်တယ်ပါသည်။

“ဖခင်တို့ ဤလေးဦးသောသူတို့သည် လျင်မြန်သော သွားလာခြင်းတို့ ဖြင့် မတင့်တယ် မလျောက်ပတ်သော သူတို့ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဆိုလျှင် “ချစ်သမီး၊ အသင်က သန့်ပြင်အကြောင်းတပါးလည်း ရှိပါသည်ဟု ပြောသည်မှာ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း”ဟု မေးမြန်းသဖြင့်-

“ဖခင်တို့၊ အမိ အဘတို့မည်သည်ကား မိမိသမီးကို အင်္ဂါ ကြီးငယ်၊ အသွယ်သွယ် အဝဝဘို့ကို လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ် ရှိသည်၏အဖြစ်၌ တည်စေလျက် မွေးမြူကုန်၏။ ငါတို့သတို့သမီး ကို မိဘတို့မွေးမြူရခြင်းသည်ကား ရောင်းစားခြင်းငှာ ဝယ်ယူ၍ ထားအပ်သော ဘဏ္ဍာနှင့်အလားတူသည်ဖြစ်၍ အရှင်လင်၏ အိမ်သို့ ပို့ခြင်းငှာ မွေးမြူအပ်ကုန်၏။ လျင်မြန်စွာ သွားလာသည် ရှိသော် အဝတ်ပုဆိုးစွန်း၌ ငင်ချိတ်နင်းနယ်မိသည် ဖြစ်၍ လည်း ကောင်း၊ မြေကြီး၌ ချိတ်ချော်သည် ဖြစ်၍လည်းကောင်း အကယ် ၍ လဲခဲ့သည်ရှိသော် လက်ခြေအင်္ဂါ ကျိုးပျက်သောအခါ၌ အမျိုးမိဘတို့၏စိတ်နှလုံးပူပန်ညှိုးငယ်ခြင်း တာဝန်သာဖြစ်ခဲ့ရာ၏။ ထိုအခါ၌ ဤအဝတ်တန်းဆာတို့ကို မိုးစွတ်သဖြင့်လည်း တစုံတရာ

ပျက်စီးဖို့ထု မရှိ၊ မချွတ် ခြောက်သွေ့လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းကို သိမြင်သောကြောင့်လည်း လျင်မြန်စွာ သွားလာခြင်းကို မပြုပါသည်” -

ဟု ပြော၏။

ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ဝိသဘာဝတို့သမီး စကားဆိုသောကာလ၌ သွား၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်ရ၍ “ဤသို့သောကောရိသော သွား၏ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသဘောကောရိသော သင်္ကသမီးကို ငါတို့သည် တရံဘခါမျှ မတွေ့မထင်မမြင်ပူးချေ” ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုပြီးမှ ထိုဝိသဘာဝအား ကောင်းချီး ပေးပြီးလျှင် “ချစ်သမီး ဤရွှေပန်းခိုင်သည် အသင့်အားသာလျှင် သင့်လျော်၏” ဟု ပြောဆို၍ မိမိတို့ ဆောင်ယူလာသော ရွှေပန်းခိုင်ကို ဝိသဘာဝတို့သမီးအား ပန်ဆင်ရန် အပ်နှံဆောင်နှင်းကုန်၏။

အဖိုးငွေတသိန်းတန် ရွှေပန်းခိုင်ကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ခြင်း

ထိုအခါဝိသဘာဝက ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို “ပခင်တို့-ပခင်တို့သည် ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာမှ လာခဲ့ကြ ပုန်ပါသနည်း” ဟု မေးသဖြင့် “ချစ်သမီး၊ ငါတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ လာခဲ့ပါကုန်သည်” ဟု ဆိုလျှင် “ပခင်တို့ သဌေးမျိုးသည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်း” ဟု မေးပြန်သောကာလ၊ ချစ်သမီး “မိဂါရာသဌေး” မည်ပါသည်ဟု ပြောလျှင် အရှင်သဌေး၏သားသည် အဘယ်အမည်ရှိပါသနည်းဟု မေးသဖြင့် ချစ်သမီး “ပုဂ္ဂဝဇ္ဇန” သတို့သား မည်ပါသည်ဟု ပြော၏။ ဝိသဘာဝတို့သမီးသည်လည်း “ငါတို့နှင့်တူမျှသော ဇာတ်ရှုံသော အမျိုးဖြစ်သော” ဟု ရွှေပန်းခိုင်ကို သိမ်းပိုက်ခံယူ ပန်ဆင်ပြီးသောကာလ “အကျွန်ုပ်တို့အား ခုထူးကို လေ့လာလိုက်ပါလော” ဟု ပခင် ဖြစ်သော ဓနုဗ္ဗသဌေးကြီးအား သတင်းစကား မှာကြားလေ့လာလိုက်၏။ ထိုစကား မှန်၏။ ဝိသဘာဝသည် လာသောကာလက ခြေပြင်သာလျှင် အကယ်၍ လာအပ်၏။ ယင်းသို့ခြေပြင်သာလျှင် လာအပ်သော်လည်း ရွှေပန်းခိုင်ကိုခံယူပန်ဆင်သော ကာလမှစ၍ ထိုသို့သော ခြေပြင် သွားခြင်းငှာ နှိုးဆော်သောအခွင့် ခင်ပွန်းလင်ရှိကုန်သော သတို့သမီးတို့သည်

ရထားစသည်တို့ကိုစီးနင်းလျက် သွားကြကုန်၏။ ဤမှတစ်ပါးသော မိန့် မတို့
သည် ပကတိသော ယာဉ်သို့မူလည်း တက်စီးကုန်၏။ ထီးကိုလည်းကောင်း၊
ထန်းရွက်ယပ်ကိုလည်းကောင်း အထက်၌ မိုးကြက်ဖြူ ဆောင်သည်ကို
ပြုကြကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ပင် မစွမ်းနိုင်သော သတို့သမီးတို့မှာ ဝတ်ရုံ
အပ်သော အဝတ်ပုဆိုး၏ အစွန်းကိုပင့်၍ ပခုံး၌ ပစ်ချတင်ထားရကုန်သည်
သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသတို့သမီးသည် ဖခင်အထံသို့ ရထား
လွှတ်ရန်ကို စေလိုက်လေသတည်း။

ထိုဝိသာခါ၏ ဖခင်ဖြစ်သော နေဉ္ဇယသဌေးသည် သမီးမှာကြား
လိုက်သော သတင်းစကားဖြင့် ငါးရာသောရထားတို့ကို ပို့လွှတ်စေ၏။
ဝိသာခါသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ရထားထက်သို့ တက်စီး၍ သွား၏။ ပုဏ္ဏား
တို့သည်လည်း အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွားကုန်၏။ အိမ်သို့ကျရောက်
သောကာလ ဧည့်သည်အာဂန္တုတို့ဝတ်ကို မချွတ်မယွင်း ခင်းကျင်းပြုပြင်၍
ပေးပြီးမှ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို နေဉ္ဇယသဌေးက “ဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ကြပါ
သနည်း” ဟု မေး၏။ “သဌေးကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ
လာခဲ့ကြကုန်ပါသည်” ဟု ပြောလျှင် “အသင်တို့၏ သဌေးသည် အဘယ်
အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေးသဖြင့် “မိဂါရသဌေး” မည်ပါသည်ဟု ပြော၏။
“အသင်တို့၏ သဌေးသားသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင်
“ပုဏ္ဏဝဇန” သတို့သား မည်ပါသည်ဟု ပြော၏။ “အသင်တို့သဌေးအား
ပစ္စည်းဥစ္စာ အဘယ်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝပါသနည်း” ဟု မေးပြန်လျှင်
“အရှင်သဌေးမင်း ကုဋေလေးဆယ်မျှသော ဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပါ
သည်” ဟု ပြောကြားသောကာလ နေဉ္ဇယ သဌေးကြီးက-

“ဤကုဋေလေးဆယ်မျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာသည်ကား ငါတို့၏
ဥစ္စာကို ထောက်ဆချင့်တက် စာနာသည်ရှိသော် တခြင်ရွေးမျှ
လောက်သော အဖိုးထိုက်ချေသည်။ သို့သော်လည်း ငါ၏သမီး
သည် အစောင့်အရှောက် ရယူသောကာလမှစ၍ တပါးသော
အကြောင်းဖြင့် ချွတ်လွဲပြောဆို သွေလွန်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး
ရှိတော့အံ့နည်း”

ဟု ဝန်ခံ၏။ ဓနုဿသဌေးကြီးသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ကြီးစွာသော ပူဇာ သက္ကာရကိုပြု၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး နေစေပြီးသော် ပြန်လွှတ်ပေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ “ငါတို့လေ့လာရာပေ စေအပ်သောသတို့သမီးကိုရပါ၏လော” ဟု ပေးလျှင် “ရပါ၏” ဟု ပြောသဖြင့် “အဘယ်သု၏ သမီးနည်း” ဟု ပေးပြန်လျှင် “ ဓနုဿသဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်ပါသည်” ဟု ပြော၏။ မိဂါရသဌေးလည်း “ ကြီးကျယ်ပြည့်မြတ်သော အမျိုးသမီးကို ငါတို့သည် ရအပ်ကုန်၏။ အဆောတလျှင် ရှောင်ဟခင် လျှင်ပြန်စွာ ဆောင်ယူခြင်းငှာ အပ်၏” ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်၍ ထိုအရပ်သို့ သွားခြင်း ဟု သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ ဘုရင်ပသေနဒီ ကောသလမင်းအား ကြားလျှောက်၏။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးက—

ကြီးကျယ်ပြည့်ပြော များမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိသော ဤသဌေးကြီးကို ငါသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ အထံမှ တောင်းဆို ဆောင်ယူပြီးသည် ကာလ သာဓကတမ္ပိန္န နေစေအပ်၏။ ထိုသဌေးကြီးကို ကောင်းစွာ ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ခြင်းငှာ အပ်၏။ ငါသည်လည်း ထိုပုဏ္ဏားတို့ကိုကံအံ့—

ဟု ငိန့်ခက်မူ၏။ မိဂါရ သဌေးသည် “အရှင်မင်းမြတ် ကောင်းလှပါပြီ” ဟု ဝန်ခံပြောဆို၍ ဓနုဿ သဌေးကြီး၏ အထံသို့ သတင်းစကား မှုတ်ကြား ပေးပို့လိုက်၏။

“ ငါသည် လာသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်ကြီးမှ ဘုရင်မင်း မြတ်သည်လည်း ဤလာတော်မူပါလတ္တံ့။ မင်းကြီး၏ စစ်သည်တို့ ပါသည် အလွန်တရာများပြား၏။ ဤမျှလောက်သော လူနာပေါင်း အား မကောင်းပုန် ကျွေးပေး ပေးကမ်းနှစ်ခြိုက် ပြုထိုက်သင့်သော အမှုကို အလေအလုံးစုံကို အကုန်ပြုခြင်းငှာ ဝမ်းဆောင် နိုင်ပါလတ္တံ့။ ကောင်းပုန်းနိုင်ပေမည်ရှိပါသည်လော” —

ဟု သတင်းစကား မှုတ်ကြား ပေးပို့လိုက်၏။

နေညွှယ် သဌေးကြီးက “တကျိပ်ကုန်သော မင်းတို့သည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အခြံအရံများစွာတို့နှင့်တကွ လာလှိုသော်လည်း လာစေ၊ ငါ့အား အနည်းငယ်မျှ ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်း မရှိ”—

ဟု သတင်းစကားကို ပြန်ကြားပို့လိုက်၏။

ဝိသာခါ၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲ

မိဂါရသဌေးကြီးသည် ကြီးစွာသောအခြံအရံဖြင့် မြို့၌ အိမ်စောင့်မျှ လောက်ကိုထား၍ ကြွင်းသောလူအပေါင်းကို ခေါ်ယူ၍သွားပြီးသော် ယူ-ဇနာခွဲမျှသောအရပ်၌ နေ၍ မိမိတို့လာသောသတင်းစကားကို စေလွှတ်၏။ နေညွှယ်သဌေးသည် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကိုပို့စေပြီးလျှင်သမီးငယ်ဝိသာခါကို ခေါ်၍ အတူတကွ တိုင်ပင်၏။ “ချစ်သမီး၊ အသင်၏ ယောက္ခမဖြစ်သော မိဂါရသဌေးသည် သာဝတ္ထိပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ကောသလမင်းမြတ်နှင့် အတူတကွလာ၏။ ထိုသဌေးကို အဘယ်သို့သောအိမ်ကို သုတ်သင်ပြုစု၍ နေထိုင်စေမည်နည်း။ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ အိမ်ရှေ့မင်း စသည်တို့အား အဘယ်သို့ ပြုစုလုပ်ကျွေး အံ့နည်း” ဟု တိုင်ပင်မေးမြန်း၏။ ပညာရှိသော သဌေးသမီးသည် ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ကောင့်တပန်ဆင်အပ် သောဆုပောင်းရှိသဖြင့် ဝရဒိန်ပမာ ထက်စွာသော ဉာဏ်ပညာရှိသည်ဖြစ် ၍ “ဖခင်၊ အကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမဖြစ်သော သဌေးကြီးကို ဤအမည်ရှိ သော အိမ်ကိုသုတ်သင်ပြုစုထားပါအံ့၊ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား ဤအမည်ရှိ သောအိမ်ကို၊ အိမ်ရှေ့မင်းအား ဤအမည်ရှိသောအိမ်ကို ပြုစုသုတ်သင်၍ ထားပါအံ့” ဟု ပြောဆိုစီမံ၍ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် “ဤမျှ လောက်သောအသင်တို့သည် မင်းကြီး၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စပူသမျှကို တစမကျန် ပြုစုရွက်ဆောင်ကြကုန်လော့၊ ဤမျှလောက်သော အသင်တို့သည် အိမ်ရှေ့ မင်းစသည်တို့အား ပြုစုကြကုန်လော့၊ အသင်တို့က ဆင် မြင်းစသည်တို့ကို ပြုစုသုတ်သင်ကြကုန်လော့။ ဆင် မြင်းထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်သော သူတို့သည်လည်း မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပသည်ကို ကြည့်ရှုလိုကြ ကုန်လတ္တံ့” ဟု ပြောဆိုစီမံ၍ အမိန့်ပေး၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်း

ကြောင့် ကြံကဲ့သို့ စိမ့်အားထုတ်၍ ထားသနည်းဟူမူကား “ငါတို့သည် ဝိသာခါသဌေးသမီး၏ ဝန်လာပြုရာအရပ်သို့ သွားရောက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို မှ ကြည့်ခွင့်မရ၊ ဆင်မြင်းစသည်တို့ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်း၍ နေရာထည်ပြန်သောကြောင့် ချမ်းသာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုခြင်းကို မရ ကုန်ဟု အချို့ကုန်သောသုတို့သည် ပြောဆို ပြစ်တင်ခွင့်ကို မရပါစေ သတည်း”ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပြုစုစီမံပြီးသည်ကားလ ထားပေသတည်း။

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ဝိသာခါသတို့သမီး၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဓနုဃသဌေး ကြီးသည်ငါးရာကုန်သောရွှေငွေ၊ ထိပ်သည်တို့ကိုခေါ်ဝေါ်စေ၍ “ငါ၏သမီး ဆင် ယင်ဖိုရာ ဟူ၍ ကာတန်းသမည်သည်ကိုပြုကြကုန်လော့”ဟု နှိမြန်းသော ရွှေစင်နီကွတထောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုရွှေစင်အားထိုက်လျှော်လျှောက် ပတ်သော ငွေ ပဉ္စာမြား ပုလဲ သန္တာ ဝရဇီနီအမရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ပေးစေ၏။ ပထမနီ ကောသလမင်းကြီးသည် သာကေတပြည်သို့ ရောက် ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်မြောက် ကျရောက်သောကာလ ဓနုဃသဌေးကြီး၏ ထံသို့ တမန်စေလွှတ် ပြောကြားသည်မှာ “သဌေးကြီး၊ ငါတို့၏ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့သည် များ၏။ အသင်သည် တာရှည်လေးမြင့်စွာ လုပ်ကျွေးပြုစု ပေးပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။ ဤယခုအခါ သတို့သမီးငယ်ကို ထိမ်းမြား လက်ထပ် တည့် ဖပ်ဆောင် နှင်းသောအားဖြင့် သွားအပ်သောအခါကာလ ကို သိစေလော့”ဟု သဘင်းစကားကို ကြား၍ “အရှင်မင်းမြတ်၊ ယခုအခါ သည်ကား ဝေဠုညွန့်စီး လင်းဆိုး၌ကား သီးပြမ်းဆိုးလှသော မိုးလ အခါ ဖြစ်ပါသည်။ လှသိုလည်ပြန်ကြဘော်မူခြင်းငှာ မသင့်ပါသေး။ အရှင် မင်းမြတ်၏ စစ်သည် ဗိုလ်ထုကို ကြည့်ရှုပြုစု ဇီဝင်ကျွေးပေး ပေးကမ်း ချီးမြှင့်သောအရာ၌ အကျန်ပိတဆန်သာ ဖြစ်ပါစေ။ သွားရန်သင့်မြောက် အချိန်ရောက်က အကျွန်ုပ် လျှောက်တင်ပါအံ့။ ထိုအခါကာလမှ ကြွတော် မူပါ”ဟု ပြန်၍ လျှောက်ကြားလိုက်၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘာဝကတို့အလုံးစုံသည်အမြဲမပြတ်နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ မင်းကြီးကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော လူမျိုးအပေါင်းတို့အား ပန်းနံ့သာ အဝတ်အသုံးအဆောင် စသည်တို့ကို ဆင်ယင်ဝတ်စား သုံး

ဆောင်လျက်သာ လှည့်လည်ပျော်ပါးကုန်၏။ ထိုလူများအပေါင်းတို့သည် “သဌေးကြီးသည် ငါတို့အားသာလျှင် ကြီးစွာပူဇော် ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုလေတိသည်” ဟု ကြံစည်အောက်မေ့ မှတ်ထင်ကြရကုန်၏။ ဤသို့ သောနည်းဖြင့် သုံးလတို့ကို လွန်မြောက်ပါသော်လည်း မဟလ္လတာ တန်ဆာသည် မပြီးဆုံးလေ။ ထိုထိုသို့သော အမှုကို ပြုစုရှက်ဆောင်ကုန် သော သူတို့သည် လာ၍ “သဌေးကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့အား တပါးမရှိသော အရာမည်သည် မရှိပါ။ စစ်သည်အပေါင်းအား ကျွေးမွေးရန်အလို့ငှာ ချက်ပြုတ်သောအရာမှာသာ ထင်းကိစ္စဖြင့် မလောက်မမျှပါကုန်” ဟု ပြော လျှင်၊ သဌေးကြီးက “အမောင်တို့ သွားကြချေ။ ဤမြို့၏အတွင်း၌ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်ကုန်သော ဆင်တင်းကုပ် စသည်တို့ကို လည်း ကောင်း၊ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်ပျက်သော အိမ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖျက် ဆီး ဆောင်ယူ၍ ချက်ပြုတ်ကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ဤသို့သဌေးကြီးဆိုတိုင်း ချက်ပြုတ်ကုန်သည်ရှိသော် လခွဲကို လွန်မြောက်လေ၏။ ထိုနောက်တဖန် ထင်းမလောက်ပြန်ပါဟု ပြောကြားကြပြန်လျှင် “ဤမြို့၏အတွင်း၌ ထင်း တို့ကို ရနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။ ပုဆိုးဘဏ္ဍာ ကျိကျတိုက်တို့ကို ဖွင့်လှစ်စေ၍ ကြမ်းတမ်းသော ပုဆိုးတို့ကို ဖြစ်ကျပ်ပြီးသည်ကလ ဆီအိုးစရီးတို့၌ ထည့်၍ ဆီဖြင့်စိုစွတ်စေပြီးသောအခါ ထိုပုဆိုးတို့ဖြင့် ချက်ပြုတ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ အမှုရှက်ဆောင်သောသူတို့လည်း ထိုသို့ ပြောဆိုတိုင်းကို ပြုသဖြင့် လေးလတို့ကို လွန်မြောက်လေကုန်၏။ ပြုပြင်စီမံသော မဟလ္လတာတန်းဆာသည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက် လေ၏။

အဖိုးငွေ ကိုးကုဋေထိုက်သော

မဟလ္လတာတန်းဆာ စီရင်ပြုလုပ်ခြင်းအကြောင်း

ထိုမဟလ္လတာတန်းဆာ၌ ဝရဇိန်လေးကွမ်းစား၊ ပုလဲတဆယ့်တကွမ်းစား၊ သန္တာ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကွမ်းစား၊ ပတ္တမြားရတနာ သုံးဆယ့်သုံးကွမ်းစားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တပါးကုန်သော ရတနာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုပြင် စီရင်ချယ်လှယ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ပြီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ပိုးချည်ဝါချည် တို့ဖြင့်

မရောယှက် သက်သက်သော ခွေချည်ငွေချည်တို့ဖြင့်သာ ချည်ကိစ္စကို ပြီးစေကုန်၏။ ထိုမဟာလ္လတဘုရားထံသို့ ဦးခေါင်းထိပ်မှ စုပ်၍ ချလိုက် သည်ရှိသော် ခြေဖမိုးတိုင်အောင် ပုံးခို၏။ ထိုထိုသို့သော နေရာ၌ အကွင်း အချို့တို့ကို ရှည်၍ပြုအပ်ကုန်၏။ ခွေဖြင့်ပြီးသော အပုအဆစ်၊ အကြစ်ကို ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍ ငွေဖြင့်ပြီးသော အကွင်းအချို့ကို ဦးခေါင်းထိပ်၌ တချို့၊ နားနှစ်ဖက်တို့၌ နှစ်ချို့၊ လည်ချောင်းရေခို၍၌ တချို့၊ နှစ်ဖက်သော ခုးဆစ်နေရာတို့၌ နှစ်ချို့၊ နှစ်ဖက်သော တတောင်၊ နှစ်ဖက်သော ပေါင် တို့၌ နှစ်ချို့၊ ခါးခောင်းနှစ်ဖက်တို့၌ နှစ်ချို့အားဖြင့် တဆယ်နှစ်ချို့ကုန်သော လက်စွပ်ကွင်းသဏ္ဌာန် အချို့ရောင်ညီ အကွင်းအချို့တို့ကို တည်တည် ညွတ်ကျွေး ယဉ်ကျေးအောင် ပြုလုပ်အပ်ကုန်၏။ ထိုမဟာလ္လတဘုရားထံသို့ တခုသော ဥဒေါင်းရှပ်ကိုလည်း ပြုအပ်ကုန်၏။ ထိုဥဒေါင်းရှပ်၏လက်ယာ တောင်ရွက် ဟူးပိ.ရာ၊ လက်ဝဲတောင်ရွက်ဟူး ခါးရာကိုသည် မီးလျှံပမာ နီမြန်းသော ကရောင်သို့သောခွေဖြင့် ပြီးကုန်၏။ နှစ်ဖက်သည် သန္တာဖြင့် ပြီး၏။ ချွန်တို့သည်ကံ၊ မြီးဆံ ဤသုံးပါးတို့သည်ကား ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးကုန်၏။ ဤသုံးပါး၏အဖိုး မြင်းခေါင်းစသော အင်္ဂါတို့သည်ကား ငွေပင်ဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ထိုဥဒေါင်းရှပ်သည် ဝိသာခါသဌေးသမီး၏ထိပ်ထက် အလယ်၌ တောင်ပေါ် တောင်ယုတ်သက် ကျေးသတ်ဝိဇ္ဇာ၊ ကောင်းမွန်စွာ ကအပ်သော ဥဒေါင်းရှပ်တို့ ပါရှိ၏။ အသက်သုံးဆယ်သော ဤသမီးသည် ဘုန်းသမ္ဘာကံစံခံပြီးသောသို့ထူးမြတ်သော နတ်၊ ခြင်္သေ့သော တို့ ပါအကဲ့သို့ လည်းပင်တည်း။ အင်္ဂါကြီးဖြင့် ကောင်းစွာမြှင့်တင်သော တို့ ပါအကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဤသမီး၏ပေါင်း ညွတ်ပြောင်းသော ဤသမီးသည်ကဲ့သို့ သော အကံသည် ပြီး၏။ အိုးကို ခေါင်း ဝိဇ္ဇာသော ဤ ဥဒေါင်း ရှပ်ယုတ် ပတ္တမြားဖြင့်ကို ခေါင်းထိပ် ဝိဇ္ဇာသော ဤ ဥဒေါင်း ရှပ်ယုတ် ကိုးကျသောအဖိုးထိုက်ကုန်၏။ လက်

သင်္ကန်းလျှာခြင်းက ချီး

အဆယ်ကဲ့သို့သော အကျိုးဆက်ကနိသံသဖြင့် ဝိသာခါသဌေးသမီး စား၊ ဤမဟာလ္လတဘုရားထံသို့ ခင်မြန်းသုံး

ကား သဌေးသမီးဝိသာခါသည် ရှေးအခါကာလ၌ ကဿပဘုရား မှင့်တော်မူသော အခါကာလ၌ နှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော သံဃာ တော်အရှင်မြတ်တို့အား သင်္ကန်းအလို့ငှာ ပုဆိုးတို့ကိုပေးလှူဆက်ကပ်၍ ချည်အပ်ဆိုးရည်တို့ကိုလည်း မိမိ၏ဥစ္စာဖြင့်သာ ကောင်းစွာပူဇော်လှူဒါန်းပေသတတ်။ ထိုသင်္ကန်းအလှူဒါန၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ဤမဟလ္လတာ တန်းဆာထူးမြတ်ကို ဆင်ယင်ခြင်းငှာ ရအပ်ပေသတည်း။ ထိုစကား မှန်၏။ မာတုဂါမတို့အား အဝတ်သင်္ကန်းအလှူကို ကြည်ဖြူရှင်လန်း လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း အလှူဒါနသည် မဟလ္လတာတန်းဆာကို ဆင်ယင်သုံး ဆောင်ရသဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရပေ၏။ ဒါယကာယောကျ်ား တို့အား တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသောသပိတ်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းသုံးဆောင်ရသဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌—

“ဣတ္ထိနံ ဟိ စိဝရဒါနံ မဟလ္လတာ ပဿာဓနေန မတ္ထကံ ပပေါတိ၊ ပုရိသာနံ ဣဒ္ဓိမယပတ္တစိဝရလာဘေန” —
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ ။ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် ထင်ရှားကေန့် မှန်လှပေ၏။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ဝါ၊ တို့၏။ စိဝရဒါနံ၊ အဝတ်သင်္ကန်း လှူဒါန်းခြင်းဒါနသည်။ မဟလ္လတာပဿာဓနေန၊ မဟလ္လတာတန်းဆာကို ဆင်မြန်းသုံးဆောင်ရသဖြင့်။ မတ္ထကံ၊ အပြီးအဆုံး အထွတ်အထိပ်သို့။ ပပေါတိ၊ ရောက်ရလေ၏။ ပုရိသာနံ၊ ယောကျ်ားတို့အား။ ဝါ၊ တို့၏။ စိဝရဒါနံ၊ သည်။ ဣဒ္ဓိမယပတ္တစိဝရလာဘေန၊ တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကို ရသဖြင့်။ မတ္ထကံ၊ သို့။ ပပေါတိ၊ ၏။ ။ဤကားအနက်။

သမီးဝိသာခါအား ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတို့ကို ခွဲဝပေးခြင်း

ထိုသို့သောပစ္စည်းအရာဖြင့် သဌေးကြီးသည် လေးလံတို့ဖြင့် သမီးငယ် ဝတ်ဆင်ရန် တန်းဆာကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ပြီးမှ ထိုသမီးငယ်အား ပေးကမ်းချီးမြှင့်ဖွယ် ပစ္စည်းအစုတို့ကို ကြည့်ရှုဆောင်ရွက် လိုသည်ဖြစ်၍ အသပြာဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေခွက်ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊

ငွေခွက်ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 အလုံးခွက်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍိတတိုင်းမှ ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ ပိုးချည်းဆိုးဝံ့ဖြင့် ပြည့်
 သော လှည်းငါးရာတို့ကိုလည်းကောင်း ထောပတ်ဖြင့်ပြည့်သော လှည်း
 ငါးရာဆီဖြင့်ပြည့်သော လှည်းငါးရာ၊ သလေးဆန်ဖြင့်ပြည့်သော လှည်း
 ငါးရာ၊ တန်သွား ထွန်တံစသော အဆောက်အအုံတို့ဖြင့်ပြည့်သော လှည်း
 ငါးရာအားဖြင့် ဤမျှားစွာကုန်သော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို
 ပေးကမ်း ဆောင်နင်းလိုက်၏။

ဓနဥယျာဓိသဋ္ဌေးကြီးသည် ဤမျှသောကံသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ဖြင့်
 နောင်သို့ ချီးမြှင့်ပေးကမ်းလိုက်ခြင်းသည် ငါ၏သမီးသည် ထောက်ရာ
 ဒေသရပ်၌ နှစ် “ဤအမည်ရှိသောဥစ္စာဖြင့် ငါ့မှာအလိုရှိပါသောထောသည်”
 ဟု ကြံစည်တောင့်တပူပန်ရသဖြင့် သူတပါး၏အိမ်ရံသို့ မွေးငှါးရန်
 မပေးလွှတ်ရပါစေသတည်းဟု နှလုံးသွင်းပြီးသည်ကာလ ဆောင်နင်း
 ပေးအပ်လိုက်ပေတည်း။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း တခုတခုသော ရထား၌
 အလုံးစုံကုန်သော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်ကုန်သော သုံး
 ယောက် သုံးယောက်ကုန်သောအမျိုးကျွန်မတို့ကို တင်ထားလျက် ငါးရာ
 ကုန်သော ရထားတို့ကို ပေးလိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီး ကျွန်တဆောင်ငါး
 ရာတို့ကို ပေးအပ်လိုက်ခြင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီး ကျွန်မတို့သည် ငါ၏သမီး
 သွားလာလှည့်ပတ်သောအခါ တမင်းတောနှင့် ချိုချင်အာဟာရ သုံး
 စောင် စားသောက်သောအခါ တန်းဆာဆင်ယင်သောအခါတို့၌ အခြွေ
 အရံအလုပ်အကျွေး ဖြစ်ပါစိမ့်သောငှာ ပေးထည့်လိုက်ပေသတည်း။

ထိုနောက် သဋ္ဌေးကြီးသည် ငါ၏သမီးအား နှားတို့ကို ပေးလိုက်အံ့ဟု
 ကြံ၍ အလုပ်အကျွေး ယောက်ျားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အချင်းငှါ သွားတဲ့
 ကြွေချေကုန်။ ခြံ၌တံငါးငယ်တို့ကို ပွဲနဲ့ပြီးသည့်ကာလ ခိုးဂါဝုတ်၍သော
 အရပ်၌နတ်၌ သုံးခုကုန်သော စည်ကြီးတို့ကိုယူ၍ တည်ကြကုန်လော့၊
 ထပြန်အကျယ်အားဖြင့် တဥယျာဓိသဋ္ဌေးသော အရပ်၌ နှစ်ဘက်သောနံပါး
 တို့၌ တည်ကြကုန်လော့။ ထိုစဉ်မှ ကြွင်းကျန်ရှိသော အရပ်၌ တည်
 ရှိကုန်သော နှားတို့ကို လိုက်သွားအံ့သောအခွင့်ကို မပေးပဲ ဤအရပ်၌

တည်ရှိကုန်သော နွားတို့ကို ထွက်ပြေးလိုက်သွားရန် စည်ဖြင့်အမှတ်ကို ပေးကြကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။

ကျွန်အမှုလုပ် ယောက်ျားတို့လည်း ထိုသဌေးကြီး ပြောကြားသော စကားအတိုင်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုနွားအပေါင်းတို့သည် ခြံမှထွက်၍ တဂါဝုတ်မျှသောအရပ်သို့ ရောက်သောကာလ၌ စည်အမှတ်ကိုပြုကြကုန်၏။ တဖန်ယူဇနာခွဲသို့ ရောက်သောကာလ၌ စည်အမှတ်ကို ပြုကြကုန်၏။ တဖန်သုံးဂါဝုတ် ပမာဏရှိသောအရပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ခုန်အားစွမ်းပကားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သောယောက်ျားတို့သည် ခြံတံခါးကို ပိတ်ထားလျက် ကြွင်းကျန်သော နွားတို့သည် မသွားမထွက်ရအောင် တားမြစ်ပိတ်ပင်ကုန်၏။ ဤသို့သောအမှတ်သည် အခြင်းအရာဖြင့် ပေးအပ်သောနွားတို့သည် အလျားအားဖြင့် သုံးဂါဝုတ်၊ အပြန့်အကျယ် အားဖြင့် တဥသဘရှိသော အရပ်၌ အချင်းချင်းကျောချင်းစပ်ထိကာ တည်ကုန်၏။

နွားအပေါင်းတို့သည် ခြံကိုခုန်ထွက်၍ လိုက်ကြခြင်း

သဌေးကြီးသည် ငါ၏သမီးအား ဤမျှသောနွားတို့ဖြင့် တော်သင့်လောက်ပေပြီ၊ ခြံတံခါးကို ပိတ်ထားစေလော့ဟု စေခိုင်းဂိတ်ထားစေ၏။ ထိုသို့ ပိတ်ထားတားမြစ်စေသော်လည်း ဝိသာခါသဌေးသမီးကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ခုန်အားကြီးကုန်သော နွားလားတို့သည် လည်းကောင်း၊ နွားမတို့သည်လည်းကောင်း ခုန်ထွက်ကုန်၏။ လူတို့သည် ဟန်တားပိတ်ပင်စဉ်ပင်လျှင် ခြောက်သောင်းကုန်သော နွားလားတို့သည် လည်းကောင်း၊ ခြောက်သောင်းကုန်သော နွားမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ခြောက်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော နွားပိုက်တို့သည် လည်းကောင်း ခုန်ထွက်ပြေးသွား၍ လိုက်ကုန်သဖြင့် တဥသဘ မျှပင် ရှိလေကုန်သတည်း။ ထိုတဥသဘမျှလောက်သော နွားတို့သည် တားမြစ်ပိတ်ပင်စဉ် ခုန်ထွက်၍ လိုက်ခြင်းသည်ကား ဝိသာခါသဌေးသမီးအား ဂျေးကောင်းမှု အကျိုးဆက်ပေတည်း။

ထိုဝိသုဒ္ဓါသဌေးသမီးသည် ကမ္ဘာပ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော် မြက်သည် လူတုတ်ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါကာလ၌ ကိကိ မင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တို့တွင် သီမငယ်အဆွေးဆုံး သံဃဒါသီ မည်သော မင်းသမီးဖြစ်၍ နှစ်သောင်းမျှလောက်ကုန်သော သံဃာတော် မြတ်တို့အား ငါးပါးကုန်စေကာ နှားနို့ အရသာတို့ကို ပေးလှူဆက်ကပ် သည်ရှိ သော် မကုန်စေလည်းကောင်း၊ သိတင်းငယ်တို့၏ လည်းကောင်း၊ သာမကေတို့၏လည်းကောင်း သပိတ်ကိုပိတ်ထား၍ တန်ပြီဟု တားမြစ် ပိတ်ပင်ကုန်သော်လည်း-

“ဤအရသာသည်ကား ကောင်းမြတ် ချိုမြိန်လှပါသည်။ ဤ အရသာသည်ကား နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်ရှိပါသည်။ အလှူခံတော် မူပါဦး။ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပါဦး”-

ဟု ထပ်ကာ ထပ်ကာ လှူဒါန်းပေးကမ်း အပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ဤသို့ လှူဒါန်းပေးကမ်းအပ်သော ထိုကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ပြင့် ဖျက်ဆီးတားဟန့် ကန့်ကွက်ပိတ်ပင်ပါသော်လည်း နှားအပေါင်းတို့သည် ခုန်ထွက်ပြေးလိုက်ကုန်သည်သာ ဖြစ်ပေကုန်၏။

ဤမျှလောက်သော အစွန်းရောက်ရာ ရတနာတို့ကို ပေးအပ်မသောနှင့် သောကာလ ဓနုဉ္ဇယသဌေးဦးအား သဌေးကတော်ဖြစ်သော သုမန ဒေဝီက “အရှင်သဌေးမင်း၊ အရှင်တို့သည် ကျွန်တော်မ သမီးငယ်အား ပေးကမ်းဖွယ်အရာ စွန့်ပေးထား၍ ကျွန်တို့ကို ပြုစု စိမ့်အပ်ကုန်၏။ အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်သောင်လုပ်ကျွေးအံ့သော ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမတို့ကို မစီရင် မသောင့်နှင့် မပေးအပ်ခြင်းသည် အကြောင်းမည်သို့ ရှိပါသနည်း” ဟု ဆို၏။

“ရှင်မ၊ ငါ၏သမီးကို မေတ္တာသက်ဝင် မေတ္တာသက်ဝင် မချစ်သောသူတို့ကို သိလိုမည်အကြံပေးသော ဤအမှုကို တခုမျှကို မစီရင် မသောင့်နှင့်ပဲ ပယ်ရှား၍ ယာယီပေ သည်။ လိုက်သွားလိုသောသူ သဘောမမျှသောသူကို လိုက်သွား

ရမည်ဟူ၍ ငါကနှိပ်စက်ဖိစီး တိုက်တွန်းစေခိုင်းခြင်းငှာ အလီမရှိ
ချေ။ ငါ၏သမီးသည် သွားရန်အလို့ငှာ ယာဉ်ထက်သို့ တက်စီး
ကျရောက် ထွက်သွားသောကာလမှသာလျှင် ငါ၏သမီးနှင့် အတူ
တကွ လိုက်သွားလိုကြကုန်သော သူတို့သည် လိုက်သွားကြစေ
ကုန်သတည်း။ သဘောမနှစ်ခြိုက် မသွားမလိုက်လိုသော သူတို့
သည် မသွားမလိုက်စေသတည်း”-

ဟု ပြောဆိုစီရင် ဆောင်နှင်းတော့အံ့ဟု ဆို၏။

သမီးဝိသာခါအား ဆုံးမလိုက်သော သြဝါဒစကား ဆယ်ခွန်း

ထိုနောက်မှ ဓနုဇ္ဈယသဌေးကြီးသည် နက်ဖြန်မိုးသောက် လင်းငင်
ရောက်က ချီးမြှောက်ဖြင့်ပြီး ငါ၏သမီးသည် ခရီးဝေးကွာ လင့်ရွာ
လင့်အိမ်သို့ အချိန်သင့်ငြား၊ သွားပေတော့လတ္တံ့ ဟု တိုက်ခန်းတိုင်းသို့
ဝင်၍ ထိုင်နေပြီးသော် သမီးဝိသာခါကို အနီး၌ထိုင်နေစေ၍ “ခင်ခင်သမီး
ခင်ပွန်းအရှင်လင်၏ အမျိုးအိမ်၌နေသော သူမည်သည့်ကား ဤသို့သော
အကျင့်အာစာကို သင့်လျော်လျှောက်ပတ်စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာအင်၏”
ဟု အဆုံးအမသြဝါဒကို ပေး၏။ ပုဏ္ဏဝစုနုလုလင်၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဝိဂါရ
သဌေးသည်လည်း အခြားမဲ့ဖြစ်သော တိုက်ခန်းတခု၌နေလျက် ဓနုဇ္ဈယ
သဌေး၏သြဝါဒကို ကြားနာ၍နေ၏။ ဓနုဇ္ဈယသဌေးကြီးသည် သမီးဖြစ်
သော ဝိသာခါကို-

အမ္မ သသုရကုလေ ဝသန္တိယာ နာမ-

အန္တောအဂ္ဂိ ဗဟိ န နိဟရိတဗ္ဗော၊

ဗဟိအဂ္ဂိ ဘန္တော န ပဝေသေတဗ္ဗော၊

ဒဒန္တဿေဝ ဒါတဗ္ဗံ၊

အဒဒန္တဿ န ဒါတဗ္ဗံ၊

ဒဒန္တဿာပိ အဒဒန္တဿာပိ ဒါတဗ္ဗံ၊

သုခံ နိဿိတဗ္ဗံ၊

သင် ကြံတော့၊

သုခံ နိပဇ္ဇတဗ္ဗံ၊

အကို ပင်စိုတင်ဗွာ၊

അക്തോദേവതാ ധർമ്മം -

ဟူသောပါဠိဖြင့် အဆုံးအမပြုဝါဒကို ပေးပေ၏။ ထိုပါဠိ၏-

အနက်ကား။ ။အဗ္ဗ၊ အဗ္ဗယ်ကျိုး လွန်မကြီးသေးစသော ချစ်သမီး
ဝိသာခါ။ သသုရကုလေ၊ ခင်ပွန်းအဖွဲ့ ချစ်လင်မယျော့စွာ ယောက္ခမ
တို့၏ အမျိုးစပ်၌။ ဝသန္တိယာနာမ၊ နေရသော။ ချီး ချေးမမည်သည်
ကား။ အန္တော အဂ္ဂိ၊ အတွင်းပိုင်းကို။ ဗဟိ၊ အပြင်ဘက်သို့။ န နိဟရိ-
တဗ္ဗော၊ မထုတ်အပ်။ ဗဟိအဂ္ဂိ၊ အပြင်ဘက်ဖြစ်သော ပိုင်းကို။ အန္တော၊
အတွင်း သို့။ န ပဝေသေတဗ္ဗော၊ မသွင်းအပ်။ အန္တော၊ ပေးကမ်းသော
သူအား သာလျှင်။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးကမ်းအပ်၏။ အန္တော၊ မပေးကမ်းသော
သူအား။ န ဒါတဗ္ဗံ၊ မပေးမကမ်းအပ်။ အန္တော၊ ပေးကမ်းသောသူ
အား လည်းကောင်း။ အန္တော၊ မပေး မကမ်းသော သူအား
လည်းကောင်း။ ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးကမ်းအပ်၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ နိသီဒိတဗ္ဗံ၊
ထိုင်နေအပ်၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဘုဒ္ဓိတဗ္ဗံ၊ စားအပ်၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာ
စွာ။ နိပဇ္ဇိတဗ္ဗံ၊ အိပ်အပ်၏။ အဂ္ဂိ၊ ပိုင်းကို။ ပရိဝေဒိတဗ္ဗော၊ လုပ်ကျွေး
အပ်၏။ အန္တော၊ အိပ်တွင်းနတ်ကို။ နမသိတဗ္ဗော၊ ရိုသေညွတ်
လျှိုး ရိုသီးအပ်၏။ ဤကားအနက်။

തദ്വിധാധികാരം:-

ချစ်ခင်လှစွာသော အမိအဘတို့နှင့် အတူတကွ မနေရပေ၍ ယောကျ်ား
 ထိပ်သို့ လိုက်သွားရာတွင် သော ချင့်ချိန်တိုင်းတွင် နေတတ်သော
 အဥယျာဓိကျဆောက် မကြီးပြောကံသေးသော ချစ်သမီးဝိသုဒ္ဓါ နှင့်ပွန်း
 ထောင့် ချစ်လင်ခေါ်ပြောကံ ယောကျ်ားတို့၏နေအိမ်သို့ လိုက်ပါနေထိုင်
 ရသော အမျိုးမျိုးပတ်ပတ်သည့်သန့်သန့်ကား—

- ၁။ အတွင်းမီးကို အပပြင်ဘက်သို့ မထုတ်ဆောင်အပ်၊
- ၂။ အပပြင်ဘက် ဖြစ်သောမီးကို အတွင်းသို့ မသွင်းအပ်၊
- ၃။ ပေးကမ်းသော သူအားသာလျှင် ပေးကမ်းအပ်၏၊
- ၄။ မပေးမကမ်းသောသူအား မပေးမကမ်းအပ်၊
- ၅။ ပေးကမ်းသော သူအား လည်းကောင်း၊ မပေး
မကမ်းသောသူအားလည်းကောင်း ပေးကမ်းအပ်၏၊
- ၆။ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်အပ်၏၊
- ၇။ ချမ်းသာစွာ စားသောက်အပ်၏၊
- ၈။ ချမ်းသာစွာအိပ်အပ်၏၊
- ၉။ မီးကိုလုပ်ကျွေးအပ်၏၊
- ၁၀။ အိမ်တွင်းနတ်ကို ရိုသေညွတ်လျှိုးအပ်၏—

ဟု ဤဆယ်ပါးသော အဆုံးအမဩဝါဒကို ပေး၍တဖန်မိုးသောက်ထောက်
သောနေ့၌ အလုံးစုံကုန်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို စည်းဝေးစေ၍
မင်းကြီး စစ်သည် ဗိုလ်ပါ ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ အသီးသီးသော
အသုံးအဆောင် မြားမြောင်သော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ဥစ္စာရှိကုန်သော
ရှစ်ယောက်ကုန်သော သဌေးကြီးတို့ကို ခေါ်ယူပြီးသည်ကားလ မိမိ၏
ကိုယ်စား အရာဌာန၌ ထားလျက်— “ရောက်ရာဒေသ၊ ရပ်ဌာန၌ ငါ၏
သမီးအား အပြစ်ဒေါသ ဆုံးမဖွယ်သောအပြစ်သည် အကယ်၍ဖြစ်ခဲ့
အံ့။ အသင်တို့သည် ကြည့်ရှုပြုပြင် သုတ်သင်ဆုံးမ ပါကုန်လော့”
“ဟု ဆောင်နှင်းအပ်၌ ပြောဆိုပြီးသော် အဖိုးကိုးကုဋေထိုက်သော
မဟာလွှတ်တန်းဆာဖြင့် သမီးကိုဝတ်ဆင်စေ၍ ရေချိုးကသယ်မှုနှင့် အဖိုး
အလှိုငှာ ငါးဆယ်လေးကုဋေသော ဥစ္စာကိုပေးအပ်၍ ယာဉ်ထက်သို့
တင်စေပြီးလျှင် သာကေတမြို့၏ အနီးဖြစ်ကုန်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း၌
အနုပုဗ္ဗမြို့မှ ပမာဏကြီးကျယ် ပြန့်ပြော စည်ကားကုန်သော မိမိ၏
ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ရွာကြီးတစ်ဆယ့်လေးရွာတို့၌ ငါ၏အမီးနှင့်အတူတကွ

သွားလိုလိုက်လိုးသာ သူတို့သည် သွားစေလိုက်စေ ကုန်သတည်း-ဟူသော
ညွှန်ကို လည်စေကုန်၏။

ရွာကြီးတဆယ်လေးရွာ လူများအားလုံးငိုက်ကြခြင်း

ထိုစဉ်လည်သောအသံကို ကြားကုန်သော လူများအပေါင်းတို့သည်
အရှင်မ ဝိသာခါသည် သွားသောအခါ၌ ဤအပေဝန်နေသဖြင့် ငါတို့
အား အဘယ်အကျိုးရှိတော့ အံ့နည်းဟု ရွာကြီး တဆယ်လေးရွာ၌
တဝံ့တယောက်မျှသော သူသည် မကြိုက်မနပ်မုတ် ထွက်ကြကုန်၏။
နေဥယသဌေးကြီးသည် ပသေဒ္ဒါကောလလမင်းအား လည်းကောင်း၊
မိဂါရသဌေးကြီးအားလည်းကောင်း ပုဇော်သက္ကတဓကိပို၍ အနည်းငယ်
အစဉ်လိုက်ပို့ပြီးသော် လမ်းလုံးသို့ကျလျှင် ထိုသူတို့နှင့်အတူတကွ မိမိ၏
သမီးဝိသာခါကို ထည့်၍လွှတ်လိုက်၏။

မိဂါရသဌေးဆရာ အလုံးငုံသောသုတ္တံ၏ နောက်မှ တခုသော ယာဉ်၌
စီးနေလျက် သွားမည်ရှိသော် များစွာသော လူထုအပေါင်းကိုမြင်၍
“ထိုသူတို့သည် အဘယ်သို့အားအာရုံသော သုတ္တံပေနည်း” ဟု
မေး၏။ “ပုဇော်သဌေးမင်း အမည်ခေါ်၏ အမှုလုပ် ပြစ်ကုန်သော
ကျွန်မိန်းမ ကျွန်းပေါ်အရှင်မ” ဟု ခြံလျှင် “ဤမူလောက်
သောသူတို့ကို အဘယ်သူသည် ပေးကျွေးနိုင်ပါက ဟံ့နည်း။ ထိုသူတို့ကို
ရိုက်နှက်နှုတ်ခတ်၍ ထွက်ပြေးစေနိုင်လော့” ဟု ခြံလျှင် ဝိသာခါက
တားမြစ်ပုတ်ခံရအံ့သောသုတ္တံကို “အသင်တို့အားလုံးသည် အကြံကုန်
လော့ မကားဌာ၍ ကုန်လင့်၊ ဤ အစွာသော အပေါင်းသည်သာ
လျှင် များစွာသော လူထုအပေါင်းအား ပေးကျွေး၍ ချီရင်
အဘယသုသည့် ပေးကျွေး လေ့ရှိခြင်းကို မြင်ပါက” ဟု ခြံလျှင်

ဤသို့ ဝိသာခါသည် ကာလဝါတ ကာ
မိဂါရသဌေးက - ‘ခင်လမ်းပေါ်က’
ပြင် အလိုရှိ၍ ဤမူလောက် ခြံလျှင်

နည်း”ဟု ဆို၍ ခဲ၊ အုတ်၊ ကျောက်၊ တုတ် ဒဏ် စသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်ထွက်ပြေးစေပြီးမှ အတန်ငယ်မျှသောသူတို့သည် ကြွင်းကျန်ကုန် သည်ရှိသော် ငါတို့အား ဤမျှလောက်ကုန်သောလူတို့ဖြင့် တော်လျော်သင့် မှလောက်ပေပြီဟု ထိုမျှလောက်သောလူတို့ကိုယူ၍ သွားလေ၏။ ထိုနောက် သာဝတ္ထိပြည် မြို့တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဝိသာခါသဌေးသမီးသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ဖုံးကွယ် လုံခြုံသောယာဉ်၌ တက်စီး နေထိုင်ပြီး သည်ကာလ မြို့သို့ ဝင်ရအံ့လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထား၌ စီးနင်း၍ လည်း မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရအံ့ လောဟု ကြံဆင်ခြင်၏။

ထိုနောက်တဖန် ကြံဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ဖုံးကွယ်လုံခြုံသော ယာဉ်၌ စီးနင်းပြီးသည်ကာလ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် မဟလ္လတာ တန်းဆာ ၏ ဂုဏ်ထူးဝိသေသသည် မထင်ရှားသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဝိသာခါ သည် အလုံးစုံသောမြို့အား မိမိ၏ ကိုယ်ကိုပြုလျက် ရထားထက်၌ စီးနင်း ပြီးသည်ကာလ မြို့သို့ဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေလေ့ရှိကုန်သော ပြည်သူ ပြည်သား ယောက်ျား၊ မိန်းမ အပေါင်းတို့သည် သဌေးသမီး ဝိသာခါ၏ အံ့ဖွယ်မခန်း၊ ထူးဆန်းရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင် ၍ “ဤသတို့သမီးသည် ဝိသာခါအမည်ရှိပေသတတ်၊ ဤသို့ သဘောရှိ သော စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ထိုဝိသာခါသတို့သမီးအားသာလျှင် တင့် တယ်လျောက်ပတ်ပေ၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့ လူအပေါင်းတို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုစဉ် ကြီးကျယ်စွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်း ဖြင့် မိဂါရသဌေး၏အိမ်သို့ ဝင်လေ၏။

ထိုဝိသာခါ၏ မိဂါရသဌေး၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ သာဝတ္ထိပြည် ၌ နေလေ့ရှိကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့သည် နေဉ္စယသဌေးကြီး သည် မိမိ၏မြို့သို့ လိုက်ပါရောက်သွားကုန်သောငါတို့အား အကြီး တကျယ် ပြတ်နိုးနှစ်သက်ဖွယ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပူးပေသည်ဟု အစွမ်းသတ္တိ ရှိသည်အလျောက် ချီးမြှောက် ပူဇော်လိုသောကြောင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ပို့ဆောင်စေလွှတ်ကြကုန်၏။

ဝိသာခါသည် စေလွှတ်ပို့တာတိုင်းသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ထို

မြို့၌သာလျှင် အချင်းချင်းပြစ်ကုန်သော အချိုးထို၌ရောက်လာတိုင်းသော လက်ဆောင်ပစ္စာကာရတို့ကို လဲလှယ်လျက် “ဤပစ္စည်း ဥစ္စာကို ငါ၏ မိခင်အားပေးကမ်းကြပါကုန်လော့၊ ဤပစ္စည်း ဥစ္စာကို ငါ၏ဘခင်အား ပေးကမ်းကြပါကုန်လော့၊ ဤပစ္စည်းဥစ္စာကို ငါ၏မောင်ကြီးအား ပေးကမ်းကြပါကုန်လော့၊ ဤပစ္စည်း ဥစ္စာကို ငါ၏အမအား ပေးကမ်းကြပါကုန်လော့” ဟု ထိုသူတို့၏အရွယ်အား လျောက်လတ်စွာ ချစ်ဖွယ်သော စကားကိုဆို၍ လက်ဆောင်ပစ္စာကာရကို တန်ဖိုးပြန်ပို့ဝေ၏။

ထလုံးစုံသော သာဝတ္ထိပြည်၌ နေလေ့ရှိသော လူအပေါင်းအား ဆွေမျိုး ဉာတိကဲ့သို့ ပြုပေ၏။

စာဇာနည်ပြင်းမ သားပွားခြင်း

ထိုနောက် ဝိသာခါသဌေးဗမီး အိမ်သို့ရောက်သော ထိုည၌ပင်လျှင် စာဇာနည်ပြင်းငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော ပြင်းမသညဲ ကိုယ်ဝန်မှ ထပြောက် ပွားမြင်လေ၏။ ဝိသာခါသညဲ ကျွန်မတို့နှင့်တကွ မီးရှူးမီးတိုင်တို့ကို ယူစေပြီးသည်ကားလ ထိုပြင်းမရှိရာ ပြင်းစောင်းသို့ သွားရောက်၍ ပြင်းမကို ရေနွေးဖြင့် ပွတ်ဆပ်ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးလျှင် ဆံဖြင့်လိမ်း ကျံစေ၍ ပီပိတ်နေရာ အရပ်သို့သာလျှင် သွား၏။

မိဂါရသဌေးသည် ပီပိတ်သားအား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြုသည်ရှိသော် မနီးမဝေးသော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး ထော်မှုသော ဗြဟ္မစွာဘုရားကို နှလုံးဆွမ်းရွှေ၊ ရွှေ သတိမပူ ပြင်ရှည်စွာ သော နေ့ည၌ပတ်လုံး အဝတ်မဝတ်သော အလေ့က တကွတန်းတို့၌ ရည်ညွှန်းဆောက်တည် ချစ်ကြည်ပြတ်နိုးခြင်းဖြင့် နှိုးဆော်ပုံထောက် အောက်ပေ ဆင်ခြင်မိသည် ပြင်၍ “ငါတို့သည် အရှင်ကောင်းတို့အား လည်း ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်ဆဲ” ဟူ၍ တနေ့သောနေ့၌ တရာမက များပြားလှကုန်သော ထိုးသစ်တို့၌ ရေပထောသော နို့ထမင်းကို ချက်စေ၍

ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော အဝတ်မဝတ်သော အစေလကတက္ကတုန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်စေပြီးသော် အိမ်တွင်းသို့ သွင်းစေပြီး၍ ငါ၏ချွေးမသည် ရဟန္တာ တို့ကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းငှါလာပါစေသတည်းဟု ဝိသာခါအား သတင်းစကား ပြောကြားပေးပို့ရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

တက္ကတုန်းတို့က ဝိသာခါအား နှင်ထုတ်ပြစ်ရန် ပြောခြင်း

သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်ပြီးသောဝိသာခါသည် ရဟန္တာဟူသော စကားကိုကြား၍ ရှင်လန်းနှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်ရကား ထိုသူတို့ ၏ ဆွမ်းကျွေးရာအရပ်သို့ လျင်မြန်စွာလာရောက်၍ ထိုအစေလကတက္က- တုန်းတို့ကို ကြည့်ရှုထင်ထင်မြင်တဲ့လျှင် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော ရှက် ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ဟိရိ ဩတ္တပ္ပဗ္ဗကင်းကုန်သော သူတို့သည် ရဟန္တာ မည်သည် မဖြစ်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့်ငါ၏ယောက္ခမသည် ငါ့ကို ခေါ် သနည်း။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ရှိလေစွ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ရှိလေစွ”ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ၍ မိမိ၏နေရာ တိုက်ခန်းသို့ သွားလေ၏။

အလုံးစုံသောအစေလကတက္ကတုန်းတို့သည် ထိုဝိသာခါကိုမြင်၍တပြိုင် နက်တည်းသာလျှင် သဌေးကြီးကို ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချပြီးသည်ကလ၊ “ဒါယကာ သဌေးကြီး အဆင်အားတပါးသောအမျိုးကောင်းသမီးကို မရနိုင်ပါ သလော၊ ရဟန်းဂေါတမ၏တပည့်မဖြစ်သော အလွန်ယုတ်မာသော သူ ယုတ်မာကို အဘယ့်ကြောင့် ဤအိမ်သို့ ခေါ်ယူသွင်းထားပေသနည်း။ လျင်စွာဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်စေလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

မိဂါရသဌေးကြီးသည် အရှင်တို့၏ စကားမျှဖြင့်သာလျှင် ကြီးကျယ် ပြန့်ပြော များမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိသော အမျိုးသမီးကို နှင် ထုတ်ခြင်းငှာ မသင့်လျော်မလျောက်ပတ်ဟူ၍ ကြံပြီးသည်ကလ-

“အရှင်ဘုရားတို့... အသက်အရွယ် နုနယ်ပျိုပျစ်သော သူတို့မည်သည် ကား သိသည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ မသိသည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း ပြုသော်လည်း ပြုတတ်ပါသည်။ ပြောဆိုသော်လည်း ပြောဆိုတတ်ပါသည်။ အရှင်တို့သည် တိတ်တဆိတ် သည်းခံခြင်း ဖြစ်တော်မူကုန်လော့” ဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြား၍ ထို တက္ကတွန်းတို့အား လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ဖြတ်သောသူတို့အား ထိုက်သောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် ရွှေခွက်၌ အနည်းငယ်မျှသာ ချော့သော ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော နို့ထမင်းအဖျော်ကို သုံးဆောင် စားသောက်၍ နေ၏။

ရဟန်းတော်တပါး ဆွမ်းခံရန် ကြွလာခြင်း

ထိုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်လေ့ရှိသော တဦးသောမထေရ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်လျက် ထိုမိဂါရသဌေး၏အိမ်သို့ ကျရောက်သောကာလ အိမ်သို့ဝင်၍ ရပ်ခံ၏။ ဝိသာခါသည်လည်း ယောက္ခမဖြစ်သော မိဂါရသဌေးကို ယပ်ခတ်လျက် ထိုင်နေရာမှ ဆွမ်းရပ်ခံသော ရဟန်းကိုမြင်၍ “ငါ၏ယောက္ခမအား ပြောကြားခြင်းငှာ မသင့်လျော်ချေ။ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ထိုသဌေးကြီးသည် မထေရ်ကို မြင်ရာ၏။ ဤသို့ မထေရ်ကို မြင်လောက်သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုမှသာ သင့်လျော်လျှောက်ပတ် ပေလိမ့်မည်” ဟု ကြံ၍ အနည်းငယ် ဖဲဆွားပြီးသည်ကာလ တပါးသော အရပ်၌ တည်နေ၏။

ထိုမိဂါရသဌေးသည်ကား မိုက်မဲတွေ့သေသည်၏အပြစ်ကြောင့် မထေရ်ကို မြင်ပါလျက်လည်း မမြင်ဘိသကဲ့သို့ပြု၍ အောက်သို့သာလျှင် ပျက်နှာချမှတ်၍ စားနေသလျှင်ကတည်း။ ဝိသာခါသည် မထေရ်ကို မြင်ပါလျက် သော်လည်း ငါ၏ယောက္ခမသည် ကောင်းမှုကိုမပြုလေဟု ဆိတ်- “အရှင်ဘုရား၊ ကုန်တော့ပါသေး၏ဘုရား၊ တပည့်တော်မဟုတ်သော ယောက္ခမသည် အဟောင်းကိုသာ စားသောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်ဆို၏။

ထိုမိဂါရသဌေးသည် နိဗ္ဗာန်တက္ကတန်းတို့က ပြောဆိုသောကာလ၌ သည်းခံလျက်နေခဲ့ရာ အဟောင်းကိုသာ စားသောက်ပါသည် ဆိုသော ဆာဗ္ဗသလျှင် လက်ကိုပယ်၍ - “ဤ နို့ထမင်းကို ဆောင်ယူကြကုန်လော့။ ဤသုယုတ်မကို ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်ကြကုန်လော့။ ဤသုယုတ်မသည် ဤသို့သဘောရှိသော မင်္ဂလာကို ပြုသောကာလ၌ ငါ့အား မစင်ကို စားသောက်သည်အဖြစ်ကို ပြုလေသည်” ဟု ဆို၏။

သဌေးကြီးရှစ်ဦးအား တိုင်ကြားပြောဆိုခြင်း

ထိုအခိုက် အနီးအပါးအိမ်၌ တည်ရှိကုန်သော အလုံးစုံသော ကျွန်အမှုလုပ် စသည်တို့သည် ဝိသာခါ၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် သာလျှင်တည်း။ အဘယ်သူသည် ထိုဝိသာခါကို လက်၌လည်းကောင်း၊ ခြေ၌လည်းကောင်း ကိုင်ဆွဲယူငင်ဝံ့အံ့နည်း။ အယုတ်အားဖြင့် နှုတ်စကား ဖြင့်သော်လည်း ဝိသာခါကို ပြောဆိုဝံ့သောသူ မည်သည်မရှိ။

ဝိသာခါသည် မိဂါရသဌေး၏ စကားကိုကြား၍ - “ဖခင်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှသောစကားကိုပြောဆိုကာ မတ္တမ္ပဖြင့် မထွက်မသွားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မသည် အသင်တို့ ရေဆိပ်မှ ခေါ်ငင် ယူဆောင်လာသော အမျိုးကျွန်မကဲ့သို့ အညတရ သာမညမဟုတ်ပါ။ အမိအဘတို့ ထင်ရှားရှိသော သမီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤမျှလောက်သော ပြောဆိုကာ မတ္တမ္ပဖြင့် မထွက်မသွားနိုင်ပါ။ ထိုသို့သော အကြောင်းဖြင့် ကျွန်မ၏ ဘဝသည် ဤအရပ်နေအိမ်သို့ လာသောအခါ၌ ရှစ်ယောက်ကုန်သော သဌေးကြီးတို့ကို ခေါ်စေ၍ ငါ၏သမီးအား အပြစ်ဒေါသသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့၊ အသင်တို့သည် ကြည့်ရှုစီရင် သုတ်သင်ကြပါကုန်လော့ဟု ဆို၍ ကျွန်တော်မကို ထိုသဌေးကြီးတို့၏လက်၌ ဆောင်နှင်းအပ်နှံ၍ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုရှစ်ယောက်ကုန်သော သဌေးကြီးတို့ကို ခေါ်ဆောင်စေပြီးသောကာလ ကျွန်တော်မ၏ အပြစ်ရှိသည် မရှိသည်ကို သုတ်လင်ရှင်းလင်းတော် မူပါကုန်ဦး” ဟု ဆို၏။

မိဂါရသဌေးကလည်း ဝိသာခါသည် ကောင်းမြတ် သင့်လျော်သော အကြောင်းကို ဆိုပေလေသည်ဟု အောက်ပေခံ၍ ရှင်ယောက်ကုန်သော သဌေးကြီးကို ခေါ်ဆောင်ခိုက်ကြား၍ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီးသော ကာလ သင့်တင့်သောနေ့တစ်နေ့တွင် ထိုင်နေစေပြီးလျှင် မိဂါရသဌေးကြီးက “အချင်းသဌေးမင်းကို ကြိုဆိုလေ့ရှိသော မိဂါရသဌေးကြီးက ထိုင်နေပြီးသောကာလ ရွှေခွက်၌ ရေးဆွဲသော နိ အပျော်ထမင်းကို သုံးဆောင်စားသောက်၍ နေသောငါ့ကို မဝင်ကျင့်ကြီးကို သုံးဆောင် စားသောက်သည်ဟူ၍ ဆိုလေတိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤသို့သောအပြစ်ကို တင်ပြသည့်ကာလ ကြိုဆိုလေ့ရှိသော နှင့်ထုတ်လိုက်တော့ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ရှင်ဦး နုန်သော သဌေးကြီးတို့ကလည်း “ချစ်သမီး၊ အသင်သည် ဤသို့ပြောဆိုသောသူသည် ဘုတ်မန်ပေသလော” ဟု မေး၏။ ဝိသာခါက “ဟေ့ကို ကျွန်တော်မသိဘဲ ဤသို့ပြောဆိုရသည် မဟုတ်ပါ။ ဘုန်းခံ ပုသ္မိလည်းသာရှိသော တပျိုးသော မထင်ရည် အိပ်တံခါး၌ ဆွမ်းရပ်ခံ လာသည်ရှိသော် ကျွန်တော်မ၏ ယောက္ခမသည် နည်းသော ရေရှိသော ချိုမြိန်သော နို့ ထမင်းကိုသုံးဆောင်စားသောက်၍ နေပါလျက် လှူဒါန်း ပေးကမ်း၍ နှစ်ကို အနည်းငယ်မျှ နှလုံးမဆွင်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤငါ၏ ယောက္ခမသည်ကား ဤစွဲလွန်ဖြစ်သော ဤခန္ဓာကိုယ် အတ္တ ဝေဒနာ၌ ကောင်းမှုကိုမပြု၊ ရှေးခွဲသောဘဝက ပြုစုလှူဒါန်းခဲ့သော အကောင်းဖြစ်သော ကောင်းမှုကိုသာ သုံးဆောင် စားသောက်လေသည် ဟု ဤသို့ အရှင်ကုန်း ကောင်းကောင်းပါး၏။ သည်းခံကော်မူပါဦး၊ ထပ်၍ အကယ်၍ ယောက္ခမသည် အဟောင်းကိုသာ သုံးဆောင် စားသောက်ပါ ရသည်” ဟု ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ပြောဆိုရာ၌ ကျွန်တော်မကား အသက်ရှိသော အပြစ်အစာရဖြစ်ပါသနည်း ဟုဆို၏။

ရှင်ဦး နုန်သော သဌေးကြီးတို့ကလည်း “အရှင်သဌေး ငါတို့ သမီးဘေး တစိုးတစိ အပြစ်မရှိချေတကား၊ ငါတို့၏သမီးသည် သင့်လျော်လျောက်ပတ် ကောင်းမြတ်သည်ကိုသာ ဆိုခဲ့သည်တကား။ အဘယ်ကြောင့် အသင့်

သည် အမျက်ထွက်ဘိသနည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မိဂါရသဌေးက “အရှင် သဌေးမင်းတို့ဤစကားသည်ကား ထင်လျားသော အပြစ်မဖြစ်ပါလျှင် ရှိပါစေဦးတော့။ ဤဝိသာခါသည် တနေ့သောအခါ၌ ညဉ့်သန်းခေါင် ဖြစ်သော မဇ္ဈိမယာဉ်၌ ကျွန်မိန်းမကျွန်ယောက်ျားတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်အိမ်၏ အနောက်သို့ ဆင်းသွားပါသည်။ ၎င်းညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဆင်းသွား ခြင်းသည် ဝိသာခါ၏အပြစ်မဟုတ်ပါလော” ဟု ဆို၏။

ရှစ်ဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့က “ချစ်သမီးဝိသာခါ၊ ဤမိဂါရသဌေး ကြီး ပြောဆိုတိုင်းပင် ဟုတ်မှန်ပေသလော ဟု” မေးမြန်းသောကာလ ဝိသာခါကဖခင်တို့ “ကျွန်တော်မသည် တပါးသော အကြောင်းကိစ္စဖြင့် ပြုလုပ်ရန်ရှိသောကြောင့် သက်ဆင်းသွားခြင်းကို ပြုရသည် မဟုတ်ပါ။ ဤအိမ်၌ အာဇာနည်မြင်းမသည် သားပေါက်ဖွားရာ၌ အမှတ်သညာမျှကို သော်လည်း မပြုပဲနေခြင်းငှာ မအပ်ဟု နှလုံးသွင်း၍ မီးရှူးမီးတိုင်တို့ကို ယူစေပြီးသော် ကျွန်မိန်းမတို့နှင့်အတူတကွ သွားရောက်၍ မြင်းမသားဖွား သော အစောင့်အရှောက် သုတ်သင်ပြုစုခြင်း အမှုကိုပြုမိပါသည်” ဟု ပြော၏။ ရှစ်ဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့က “အရှင်သဌေးမင်း ငါတို့၏ သမီးသည် အသင်၏အိမ်၌ အမှုလုပ်ကျွန်မတို့ပင်သော်လည်း မပြုလုပ်နိုင် သောအမှုကို ပြုပေသည်တကား၊ အသင်သဌေးမင်းသည် ဤမျှလောက် ကိုပင် အပြစ်အာဇာနည်ဟူ၍ အောက်မေ့မှတ်ထင်ကြည့်ရှုပါသလော” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဩဝါဒစကား ဆယ်ခွန်းကို ရှင်းပြချက်

မိဂါရသဌေးကြီးက “အရှင်သဌေးမင်းတို့ ဤအရာသည်လည်း ဝိသာခါ၏ အပြစ်မဟုတ်ပါ။ ရှိပါစေဦးတော့၊ ဤဝိသာခါ၏အဘ ဓနုဉ္ဇယ သဌေးကြီးသည် ဤအိမ်သို့ လာခါနီးအခါ၌ ဤဝိသာခါကို ဆုံးမလျက် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်သော နေရာ၌ ဤဆယ်ပါးသော အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေး၏။ ထိုအဆုံးအမ ဩဝါဒစကားတို့၏ အနက်ကို ငါသည်မသိ၊ ထို အဆုံးအမ ဩဝါဒစကားတို့၏ အနက်ကို ဆိုဦးလော့၊ ဤဝိသာခါ၏အဘ ဓနုဉ္ဇယသဌေးကြီးသည် အတွင်းမီးကို ပြင်ပသို့မထုတ်အပ်ဟု ဆုံးမ၏။

အသို့နည်း။ ငါတို့သည် အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကုန်သော သူတို့အား မီးကို မပေးမကမ်းပဲ နေရမည်လော၊ နေနိုင်ပါအံ့လော” ဟု ဆို၏။ ရှစ်ဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့က “ချစ်သမီး ဤသို့ပြောဆိုတိုင်း ဟုတ်မှန်ပေသလော” ဟု ပေးပြန်၏။

“ကျွန်တော်မ၏ ပခင်သည် ဤသို့သောမီးကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမသည် မဟုတ်ပါ။ ချစ်သမီး ယောက္ခမ ချစ်လင်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ဖြစ်သော အပြစ်ဒေါသကိုပြင်၍ အပပြစ်သော ထိုထိုသို့သော အိမ်၌ မပြောမဆိုပါလေလင့်။ ဤသို့ ယောက္ခမ ချစ်လင်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့အပြစ်ကို ပြောဆိုခြင်းနှင့်တူသော ပုလောင်စေတတ်သောသမီးသည် လောက၌မရှိဟု ဆိုလိုပါသည်” ဟုဝိသာခါပြန်ကြားပြောဆိုသောကာလ မိဂါရသဌေးကြီးက “အရှင်သဌေးမင်းတို့ ထိုစကားသည် ဤသို့ပြန်ကြားပြောဆိုတိုင်း ရှိပါစေဦးတော့၊ ဤဝိသာခါ၏အဘ ဓနုဿသဌေးကြီးက ပြင်ပမှပြစ်သောသမီးကို အတွင်းသို့ မသွတ်သွင်းရဟု ပြောဆိုမှသာလျှင်လိက်သည်မှာ ငါတို့သည် အိမ်တွင်း၌ မီးမရှိခဲ့သည်ရှိသော် ပြင်ပကံအပမှပြစ်သောသမီးကို အတွင်းသို့ မဆောင်သွင်းပဲ နေခြင်းငှာ ငါတို့မတတ်နိုင်ချေ” ဟု ဆိုပြန်၏။ ရှစ်ဦးသော သဌေးကြီးတို့က “ချစ်သမီး၊ ဤသို့ပြောဆိုတိုင်း မှန်ပေသလော” ဟု ပေးပြန်၏။

ဝိသာခါက “ပခင်တို့၊ ကျွန်တော်မ၏ ပခင်သည် ဤသို့သဘောရှိသော မီးကို ရည်ညွှန်းပြီးသည်ကာလ မိန့်ဆိုဆုံးမသည် မဟုတ်ပါ။ အိမ်နီး၌ တည်ရှိကုန်သော ယောက္ခားတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း ယောက္ခမ ချစ်လင်တို့၏ အကျိုးကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့ ပြောဆိုအပ်သော စကားတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ဤအမည်ရှိသော သူတို့သည် ဤအမည်ရှိကုန်သော အပြစ်ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုအပ်သည်ဟု တပန် ပြန်ကြားပြောဆိုခြင်းကို မပြုလေလင့်။ ဤသို့ သဘောရှိသော မီးနှင့် တူသော မီးမည်သည် မရှိ၊ ဤသို့သောအကြောင်းကို ရည်ညွှန်းတော်မူ၍ ဆုံးမပါသည်” ဟု ပြောပြန်သောအခါ မိဂါရသဌေးကြီးက “အရှင်သဌေး

မင်းတို့ ဤစကား၌ ပြန်ကြားပြောဆိုတိုင်းပင် ရှိပါစေဦးတော့၊ ဤဝိသုဒ္ဓါ၏အာ ဓနဉ္စယသဌေးကြီးက ပေးသောသူအားသာလျှင် ပေးအပ်၏။ မပေးမကမ်းသောသူအား မပေးမကမ်းအပ်၊ ပေးကမ်းသော သူအား လည်းကောင်း၊ မပေးမကမ်းသောသူအား လည်းကောင်း ပေးကမ်းအပ်၏။ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်အပ်၏။ ချမ်းသာစွာ စားအပ်၏။ ချမ်းသာစွာ အိပ်အပ်၏။ မီးကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးအပ်၏။ အိမ်တွင်းနတ်ကို ရိုသေညွတ်လျှိုး ရှိခိုးအပ်၏ ဟု မှာထားဆုံးမလိုက်သော စကားကို အဘယ်ကို ပြောကြားလေဘိသနည်း။ ၎င်းမှာထားသော စကား၏အလိုတို့ကို ငါတို့ မသိရလေ” ဟု ပြောပြန်သောကာလ ဝိသုဒ္ဓါကလည်း “၎င်းစကားတို့၏ အပြစ်ဒေါသသည် တစုံတခုမျှ မရှိပါ။

ပေးကမ်းသောသူကိုသာ ပေးကမ်းအပ်၏ဟု ကျွန်တော်မဖခင်သည် ဆုံးမလိုက်သည်မှာ မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို အလိုရှိ၍ တောင်းဆိုသော အခါကာလ၌ ပြန်၍ပေးသော သူအားသာလျှင် ပေးအပ်၏ဟု ဤကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမလိုက်ပါသည်။

မပေးမကမ်းသော သူတို့အား မပေးမကမ်းအပ်ဟု ပြောဆိုဆုံးမလိုက်သည်မှာ မိမိအလိုရှိ၍ တောင်းဆိုသောကာလ ပြန်၍ပေးကမ်းခြင်းကို မပြုကုန်သောသူတို့အား မပေးမကမ်းအပ်ဟု ပြောဆိုဆုံးမပါသည်။

ပေးကမ်းသောသူအား လည်းကောင်း၊ မပေးမကမ်းသော သူအား လည်းကောင်း ပေးကမ်းအပ်၏ဟု ဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းကုန်သော အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ဖောက်လာကုန်သည်ရှိသော် ပြန်၍ပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော် လည်းကောင်း၊ မစွမ်းနိုင်ကုန်သော် လည်းကောင်း အထိုက်အလျောက် ချီးမြှောက်ပေးကမ်းခြင်းငှာ အပ်၏ ဟု ဤသို့သောအကြောင်းကို ရည်ညွှန်း၍ ဆုံးမပါသည်။

ချမ်းသာစွာ နေထိုင်အပ်၏ ဟူသောစကားကို ယောက္ခမချစ်လင်တို့ကို မြင်၍ ထအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်၍နေခြင်းငှာ မလျှောက်ပတ်သည်ကို ရည်ညွှန်း၍ ဆုံးမပါသည်။

ချမ်းသာစွာ စားအပ်၏ ဟူသောဤစကားကို ယောက္ခမ မိဘ အရှင်လင်တို့၏ ငွေးဦးစွာ စားသောက်ခြင်းကို မပြုမှီ၍ ထိုယောက္ခမ မိဘအရှင်လင်တို့ကို ပြုပြင်ညွတ်လေး ငွေးဦးစွာ လုပ်ကျွေးပြီး၍ ထိုသူတို့အား ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ ရအပ်သည် မရအပ်သည်ကို သိပြီး၍ နောက်မှ စားသောက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှာ အပ်သည်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမတော်မူပါသည်။

ချမ်းသာစွာအိပ်အပ်၏ ဟူသော ဤစကားကို ယောက္ခမ မိဘ အရှင်လင်တို့၏ ငွေးဦးစွာ အိပ်ရာသို့တက်၍ မအိပ်မှီ၍ ထိုသူတို့အား ပြုခြင်းငှာ သင့်လျော် လျှောက်ပတ်သော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုပြီး၍ နောက်မှ မိမိသည်အိပ်ခြင်းငှာ သင့်လျော်သည်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမပါသည်။

မီးကိုရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးရမည် ဟူသော ဤစကားကို အရှင်လင်၏ ဖခင်ကိုလည်းကောင်း၊ မိခင်ကိုလည်းကောင်း၊ မီးပုံကြီးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အဆိပ်ထန်သော နဂါးမင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိသေကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ပြု၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှာ သင့်လျော်သည်ကို ရည်ညွှန်း၍ ပြောဆို ဆုံးမပါသည်။

အိပ်တွင်းနတ်ကို ရှိသေပြတ်နိုး ရှိခိုးရမည်ဟူသော ဤစကားကို အရှင်လင်၏ မိခင် ဖခင်ကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်လင်ကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ကဲ့သို့ ရှိသေတုံ့လှခြင်းကိုပြု၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှာအပ်သည် ကိုရည်ညွှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမလိုက်ပါသည်။ ဟု ဆကျယ်အားဖြင့် ပြန်ကြားပြောဆိုအပ်သော ဤဆယ်ပါးသော စကားအဓိပ္ပာယ်တို့ကို ကြားသိသောအခါ မိဂါရသဋ္ဌေးကြီးသည် တုံ့ပြန်ပြောဆိုဘို့ရာ တစုံတခုသော စကားမျှကို ကြည်၍ မပြင်သောကြောင့် အောက်သို့ချအပ်သော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ နေ၏။

ထိုအခါ ခွပ်ဦးကုန်သော သဋ္ဌေးကြီးတို့က မိဂါရသဋ္ဌေးကို “အရှင်သဋ္ဌေးကြီး၊ အသို့နည်း ထိုမှထပါးလည်းဖြစ်သော ငါတို့သမီးဝိသာခါ၏ အပြစ်ဒေါသသည် ရှိပါသေးသလော” ဟု မေးကြကုန်၏။ “ဟိုပါပြီ” ဟု မိဂါရသဋ္ဌေးကြီးက ဆိုလျှင် ‘ထိုသို့ အပြစ်မရှိပါလျက် အကြောင်း

မဟုတ်ပဲ အပြစ်မရှိသော ဤသတို့သမီးကို အဘယ်ကြောင့်အိမ်မှ နှင် ထုတ်ဘိသနည်း” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ဤသို့ပြောဆိုသည်ရှိသော်၊ ဝိသာခါက “ဖခင်တို့ ကျွန်တော်မအား ယောက္ခမ၏ နှင်ထုတ်သောစကားဖြင့် သွားခြင်းငှာ မလျှောက်ပတ်၊ ကျွန်တော်မ၏ ဖခင်သည် ကျွန်တော်မ အား ဤအိမ်သို့ လိုက်ပါလာစဉ်ကာလက ကျွန်တော်မ၏ အနှစ်ကြီး ငယ်ကို ကြည့်ရှုသုတ်သင်ရန် ဖခင်တို့၏ထံ၌အပ်နှံ ဆောင်နှင်းလိုက်ပေ၏။ အရှင်ဖခင်တို့သည်လည်း ကျွန်တော်မ၏ အပြစ်အာစာရ အနည်းငယ်မျှ မရှိသည်ကို သိအပ်ကုန်ပြီ။ ဤယခုအခါ၌ ကျွန်တော်မသမ္မံ သွားခြင်း ငှာ သင့်လျော်လျှောက်ပတ်ပေပြီ” ဟု ပြော၏။ ကျွန်ငါးမ ကျွန်- ယောကျ်ားတို့ကို “ယာဉ်စသည်တို့ကို စီမံကြကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား

ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း

ထိုအခါ မိဂါရသဌေးကြီးသည် ရှစ်ဦးကုန်သော သဌေးကြီးတို့နှင့်တကွ ပြောဆိုပြီးသည်ကာလ “ချစ်သမီးငါသည်မသိမသင်မမြင်နိုင်သောကြောင့် ပြောဆိုမိပါသည်။ ငါ့အား သည်းခံပါလော့” ဟု တောင်းပန်ပြောဆို၏။ ဝိသာခါက “ဖခင်တို့ အရှင်တို့ သည်းခံစေအပ်သည်ကို ကျွန်တော်မသည် သည်းခံပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌မတုန်မလှုပ်သက်ဝင်ကြည်ညိုလေးမြတ်သောအမျိုးသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မသည် ရဟန်းသံဃာတော်နှင့် ကင်း၍နေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မ၏ အလိုအလျောက်နှစ်သက်သည်အားလျော်စွာ ရဟန်းသံဃာတော်ကိုပြုစုလုပ်ကျွေးဆည်းကပ်ခြင်းငှာ အကယ်၍ရပါသည် ဖြစ်ခဲ့တုံအံ့။ ဤအိမ်၌ နေပါဦးတော့အံ့” ဟုပြန်ပြောလျှင်မိဂါရသဌေးကြီးက “ချစ်သမီး၊ အသင်သည်အလိုရှိတိုင်း အသင်၏ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပါလော့” ဟု ခွင့်ပေး၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပင့်ဖိတ်စေ၍ နက်ဖြန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ ကြတော်မူလာသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို သံဃာတော်

ထို့နှင့်တကွ မိမိအိမ်သို့ ဟင်္တင်၏ အဝတ်မဝတ် အချည်းနှီးသော အဝေ-
 လကတက္ကတန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည် မိဂါရသဌေး
 ၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူသည်၏အဖြစ်ကို ကြား၍ သွားရောက်ကြပြီးသည်
 ကာလ အိမ်၌ ခြံရံလှည့်ပတ်၍ ထိုင်နေကုန်၏။ ဝိသာခါသည် အလှူ
 ရောက် ပေးသကဲ့ လှူဒါန်း၍ အလုံးစုံသော ပူဇော်သက္ကာရကို ဝိရင်ပြီး
 ဆော် “ငါ၏ယောက္ခမသည် ဩလာ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပြုစုလုပ်
 ကျွေးတော်မူပါလော့” ဟု ဆတင်းကားပြောကြားရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သွားခြင်းငှာ စလင့်သော မိဂါရသဌေးကြီးကို အာဇီဝက
 ထက္ကတန်းတို့ကို “သဌေးကြီး အဆင်သည် ရှင်ကြီးဂေါတမ၏ အထံသို့
 မသွားလေလင့်” ဟု တားမြစ်ကြကုန်၏။ မိဂါရသဌေးကြီးကလည်း “ငါ၏
 ချေးမသည် မိမိ၏အလိုလိုသာ လုပ်ကျွေးလှူဒါန်းပါလော့” ဟု စေလွှတ်
 ပြန်ကြားလိုက်၏။ ဝိသာခါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်
 ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီးသောကာလ “ကျွန်တော်မ၏ ယောက္ခမသည် လာ
 ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာတော်မူပါလော့” ဟု
 တဖန် ဆတင်းကားကို မိတ်ကြားစေလွှတ်ပြန်၏။

မိဂါရသဌေးကြီး သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုအခါ မိဂါရသဌေးကြီးက အာဇီဝကထက္ကတန်းတို့ကို “အရှင်တို့
 ယခုအခါ၌ကား မသွားပဲနေခြင်းငှာ အလွန်လျှင် မသင့်လျော် မလျောက်
 နတ်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တရားတော်ကို နာခြင်းငှာ အလိုရှိသော်
 လည်း သွားရောက်မှပင် သင့်လျော်ပါမည်” ဟု ပြော၏။ ယင်းသို့ ပြော
 ဆိုသောကာလ အာဇီဝကထက္ကတန်းတို့က ‘ထိုသို့တပြားကား ဒါယကာ
 သဌေးကြီး ရဟန်းဂေါတမ၏အထံ၌ တရားကိုနာသည်မှိုသော် တင်းထိပ်
 အကောင် ပြင်ဆင်ကနေ၍သာ နာလော့’ ဟု ပြောကြားလိုက်ကုန်၏။
 မိဂါရသဌေးကြီး မသွားပဲ ရွှေးကပ်လျှင် သွားရောက်ကြ၍ သဌေး
 ကြီး နေလတ္တံ့သောနရာ၌ အကောင်းထိပ်ကို ကာရံ၍ထားကြကုန်၏။
 မိဂါရသဌေးကြီးသည် သွားရောက်၍ တင်းထိပ်အရံအပြင်၌ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်က “အသင်သည် တင်းထိမ် အပ၌ တည်နေသည်မှလည်း ဖြစ်စေ၊ တိုက်နံရံခြားသောအရပ်၌ တည်နေ အည့် မှလည်းဖြစ်စေ၊ စကြဝဠာတပါး၌ တည်နေသည်မှလည်းဖြစ်စေ ငါသည် သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်ပြီးသော ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ပေ၏။ ငါတရားကို မကြားပဲနေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း စေ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြီးစွာသောသပြေပင်၏ ပင်စည်ကို ကိုင်ငင်၍ လှုပ်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အမြိုက်တရား တည်းဟူသောမိုးကို ဖြိုးဖြိုး သွန်းကာ ရွာစေဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း တရားတော်ကို ဟောကြား တော်မူခြင်းငှာ အစဉ်သောစကားကို အားထုတ်ကော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား သခင်ကိုယ်တော်မြတ်သည် တရားတော်ကို ဟောကြား တော်မူသည်ရှိသော် ရွှေတည်တည့်မှ နေကုန်သော်လည်းကောင်း၊ နောက် မေည့်တည့်မှ တည်နေကုန်သော်လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာ အရာအထောင် ကို လွန်မြောက်၍ တည်နေကုန်သော်လည်းကောင်း၊ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာပြည် ၌ တည်နေကုန်သော်လည်းကောင်း “မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ငါ့ကို ကြည့်ရှုပြီးသည်ကလ ငါ့ကိုသာ တရားဟောကြားတော်မူလေသည် တကား”ဟု ပြောဆိုမြည်တမ်းကြရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုသို့သောသူတို့ကို ကြည့်ရှု၍ ထိုထိုသောသူတို့နှင့် အတူတကွ စကား ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်တို့သည် လမင်းနှင့် တူကုန်၏။ လမင်း သည် ကောင်းကင်လယ်၌ တည်လျက် “ငါ၏အထက်၌ လမင်းတည်ရှိ လေသည်။ ငါ၏အထက်၌ လမင်းတည်ရှိလေသည်” ဟူ၍ အလုံးစုံသော အတ္တဝါတို့သည် ထင်မှတ်ရသကဲ့သို့ ထိုအတူ အမှတ်မထင် အကြင်တစုံ တခုသောကုန်၌ တည်နေကုန်သော သူတို့အား ရွှေ၍ တည်နေတိ သကဲ့သို့ မှတ်သင်ရကုန်၏။ ဤသို့မှတ်ရခြင်းသည် အဘယ်သို့သော ကောင်း မှုကံ၏ အကျိုးအာနိသံဖြစ်လေသနည်း ဟူမူကား ပါရမီဖြည့်တော်မူစဉ်

ကာလ ထိုဘုရားလောင်းတို့အား တန်းဆာဆင်အပ်သော ဦးခေါင်းတော်ကို ပြက်ပိုင်း၍ ပေးလှူတော်မူခြင်း၊ မျက်လုံးတော်ကို ထုတ်၍လှူတော်မူခြင်း၊ နှလုံးသားကို ထုတ်၍ လှူတော်မူခြင်း၊ သူတပါး၏ ခိုင်းစေရာ ကျွန်အလို့ငှာ ဇာလီမင်းသားနှင့် တူကုန်သော သားထော်တို့ကို ပေးလှူတော်မူခြင်း၊ ကဏ္ဍာဇိန်နှင့် တူကုန်သော သမီးထော်တို့ကို ပေးလှူတော်မူခြင်း၊ မဒ္ဒိမိဗုရားနှင့်တူကုန်သော ခင်ပွန်းမယားတို့ကို စွန့်လွှတ်ပေးတော်မူခြင်းအားဖြင့် ဤသို့သောကောင်းမှုကံဟို၏ အကျိုးဆက် အာနိသင်ပေတည်း။

မိဂါရ မာတာဟု အမည်တွင်ခြင်း

မိဂါရ သဌေးကြီးသည်လည်း ပြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ တင်းထိမ်အရံမှ အဝအခြားဖြစ်သော နေရာကနေလျက်သာလျှင် နည်းပေါင်းတထောင်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လျက် မတုန်-လှုပ် ခိုင်ခံ့တည်တံ့သော သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် သုံးပါးကုန်သော သရဏကုသိုလ်ယုံမှားခြင်းကင်းသည့်ဖြစ်၍သာလျှင် တင်းထိမ်အရံ ကို ပန့်ကင်ပြီးသောကာလ ချွေးမဖြစ်သော ဝိသုဒ္ဓါ၏အထံသို့ သွားရောက်၍ ချွေးမ၏သားမြတ်ကို ခံတွင်းပြင်ယူပြီးသောအခါ “သင်သည့် ယနေ့မှစ၍ ငါ၏ ခံခံပေတည်း” ဟု ပိခင်အရာ၌ ထား၏။ ထိုဝိသုဒ္ဓါ၏ ဝိလည်း ထိုနေ့မှစ၍ မိဂါရ မာတာအမည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌-

“သသိ တတော ပဋ္ဌာယ မိဂါရ ဘတာ နာမ ဇာတာ”.

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အနက်ကား။ သသိ၊ ထိုဝိသုဒ္ဓါသည်လည်း။ တတော ပဋ္ဌာယ၊ ထိုနေ့သပတိတော်က ယခုစ၍ သာလျှင်။ မိဂါရမာတာ နာမ၊ မိဂါရမာတာ အမည်သည်။ ငါ၊ မိဂါရသဌေး၏ အမိမည်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်လေ၏။ ဤကားအနက်။

နောက်၌ ဝိသာခါသည် သာကီဖွားမြင် ရရှိသော်လည်း မိဂါရဟူ
သောအမည်ကို ပြုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ပင်-

“ပစ္ဆာဘာဂေ ပုတ္တံ လဘိတူပိ၊ မိဂါရေ တိဿနာမ မကာသိ-
ဟု မိန့်၏။

အနက်ကား။ ။ သာ၊ ထိုဝိသာခါသည်။ ပစ္ဆာဘာဂေ၊ နောက်အဖို့၌။
ပုတ္တံ၊ သားကို။ လဘိတူပိ၊ ရ၍လည်း။ အဿ၊ ထိုသားအား။ မိဂါရေတိ-
နာမ၊ မိဂါရဟူသော အမည်ကို။ အကာသိ၊ ပြုလေ၏။ ။ ဤကားအနက်။

မိဂါရ သဌေးကြီးသည် ချေးမ၏ သားမြတ်ကို လွှတ်ပြီးသော်
မြတ်စွာဘုရား သခင်၏အထံသို့ သွား၍ မြတ်စွာသခင်၏ခြေတော်ရင်းတို့၌
ဝပ်စင်းဦးချလျက် ခြေတော်တို့ကို လက်တို့ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ခံစား၍
နမ်းစုပ်ပြီးလျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်
သည် မိဂါရပါတည်း” ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမည်ကို လျှောက်ကြား၍
“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဤမျှ
အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး ဤရတနာသုံးရပ်၌ ဆည်းကပ်
လှူဒါန်းအပ်သော ကောင်းမှုကံ အကျိုးအာနိသံ ကြီးကျယ်သည်ကို
မသိပါ။ ယခုအခါ၌ တပည့်တော်၏ ချေးမကို အမှီပြုရ၍ သိအပ်ပါပြီ၊
အလုံးစုံသော အပါယ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရပေပြီ၊ ဘုန်းတော်ကြီး
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်၏ အကျိုးစီးပွား များပြား
အံ့သောအလို့ငှာ တပည့်တော်၏ ချေးမသည် ဤအိမ်သို့ လာရောက်ရပါ
သည်” ဟု လျှောက်ကြား၍-

သောဟံ အဇ္ဇ ပဇာနာမိ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပုလံ။

အတ္ထာယ ဝတ မေ ဘဒ္ဒါ၊ သုဏိသာ ဗရမာဂတာ။

ဟူသော ဂါထာကို ရွတ်ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ ဘန္တေ၊ ရွှေဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား။ သော-
ဟံ၊ မိဂါရဟု နာမတွင်ခေါ် ထိုတပည့်တော်သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်၌။ ဒိန္နံ၊ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းအပ်သော အလှူဒါနသည်။

မဟာပုလံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြော များမြတ်သော အကျိုးအာနိသံရှိသည်ကို။
အဇ္ဇ၊ ယခု။ ပဇာနာမိ၊ မကြွင်းမကျန် အမှန်ထင်ထင်လျှားလျား သိရ
ပေ၏။ ထာ၊ စင်စစ်။ မေ-မမ၊ တပည့်တော်၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငီး
ပွားအသွင်သွာ။ ဘဒ္ဒါ၊ ငါးပါးသော ကောင်းခြင်းရှိသော။ သုကံသာ၊ ချေးမ
ဝိသာခါသည်။ ယရံ၊ တပည့်တော်၏အိမ်သို့။ ဘာဂတာ၊ လာရောက်ပါ
ပေ၏။ ။ ဤကား အနက်။

ဝိသာခါသည် နောက်တနေ့ အကျိုးငှာလည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို
ပင့်ဖိတ်၏။ ထိုနောက်တဖန် မိုးသောက်ရောက်သော နေ့၌လည်း ထို
ဝိသာခါ၏ ယောက္ခမဖြစ်သော သဌေးကတော်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်
သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါကာလမှ စ၍ မိဂါရ သဌေးကြီး၏အိမ်သည်
သာသနာတော်အား ဟင်းလင်းပွင့်ထားအပ်သော တံခါးနှင့်တူသည် ဖြစ်
လေ ။

ချေးမဝိသာခါအား အထူးဝိသေသပြု၍ ချီးမြှင့်ခြင်း

ထိုနောက်မှ မိဂါရသဌေးကြီးသည် ကြည်ညိုဆင်ခြင်သည်မှာ “ငါ၏
ချေးမသည် ငါ့အား အလွန်လျှင် ကျေးဇူးများလှပေသည်။ ထိုချေးမအား
ကြည်ညိုသောအခြင်းအရာကိုပြုအံ့” ဟု ငြင်း။ “ငါ၏ချေးမအား ယခု
ရှိသော မဟာလွှတ်တန်းဆာသည် ဝန်မလေးသောသဘောရှိသည်။ အမြဲ
ကာလပတ်လုံး ဝတ်ဆင်ခြင်းငှာ ယဉ်းခိုင်လတ္တံ့။ နေ၌သော်လည်း
ကောင်း၊ ည၌သော်လည်းကောင်း အလုံးစုံကုန်သော သွားလာခြင်း
ကိစ္စတို့၌ ဝတ်ဆင်ခြင်းငှာ ခန့်သောတန်းဆာတခုကို ပြုစု၍ ပေးအပ်ဟု
ကြံပြီးလျှင် အဖိုးတန်ဆုံးထိုက်သော “ယနမဋ္ဌက” မည်သော တန်းဆာကို
၍ခေ၍ ထိုတန်းဆာပြီးသည်ရှိသော် ဘုရားစာပွားရှိသော ရဟန်းသံဃာ
တော်တို့ကို ပင့်ဖိတ်၍ ရှိသောကောင်းပွန်စွာ ဆွမ်းကျွေးပြီးသော် ဝိသာခါ
ကို တဆယ့်ခြောက်လုံးကုန်သော နံ့သာရေကို၌ ခေ၍ ပြတ်စွာ
ဘုရား ရွေး၍ ထား၍ တန်းဆာကို ဝတ်ဆင်စေပြီးလျှင် ပြတ်စွာ
ဘုရားသခင်ကို ရိုခိုးစေ၏။ ပြတ်စွာဘုရားသခင်သည် စာနုပမာဒနာကို

ပြုတော်မူ၍ ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။ ဝိသုဒ္ဓါသည်
လည်း ထိုအခါမှစ၍ ဒါနစသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြုလျက် မြတ်စွာဘုရား
ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံ၌ ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကိုရ၍ ကောင်းကင်အပြင်၌
လရေးတောက်လဲ့သို့ အလွန်ထင်ရှားလျက် သာသမီးတို့ဖြင့် ကြီးပွား
ခြင်းသို့ ဆောက်လေ၏။ ဝိသုဒ္ဓါအား တကျိပ်ကုန်သော သားတို့သည်
လည်းကောင်း၊ တကျိပ်ကုန်သောသမီးတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

သားသမီးနှစ်ကျိပ် မြေးလေးရာ မြစ်ရှစ်ထောင်

ထိုသားသမီးတို့တွင် တယောက်တယောက်အား တကျိပ်ကုန်သော
သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ တကျိပ်ကုန်သော သမီးတို့သည်လည်း
ကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမြေးတို့တွင်လည်း တယောက်တယောက်အား
တကျိပ်ကုန်သော သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ တကျိပ်ကုန်သော သမီး
တို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ဝိသုဒ္ဓါအား သား
မြေး မြစ် အစဉ်၏ အစွမ်းဖြင့် ရှစ်ထောင်လေးရာ နှစ်ဆယ်တို့သည်
ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးသင်္ဂါယနာတင် ဆရာတော်ကြီးတို့သည်-

ဝိသုဒ္ဓါ ဝိသုတိပုတ္တာ၊ နတ္တာ စ စတုရောသတာ။

ပနတ္တာ အဋ္ဌသဟဿာ၊ ဇမ္ဗုဒီပေ သုပါကဋ္ဌာ။

ဟူသောဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ကြပေကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ဝိသုဒ္ဓါ၊ ဝိသုဒ္ဓါသည်။ ဝိသုတိပုတ္တာ၊ နှစ်ကျိပ်
သော သားသမီးရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ နတ္တာ စ စတုရော-
သတာ၊ မြေးလေးရာရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပနတ္တာအဋ္ဌသဟ-
ဿာ၊ မြစ်ရှစ်ထောင် ရှိကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဇမ္ဗုဒီပေ၊ ဇမ္ဗုဒီပင်ကျွန်း၌။ သုပါကဋ္ဌာ၊ အလွန်ထင်ရှားပေ၏။ ။
ဤကားအနက်။

မိမိသည် အသက်တရာနှစ်ဆယ် ရှည်၏။ ဦးခေါင်း၌ တခုသောဆံပင်
မျှလောက်လည်း ပြုခြင်းမည်သည် မဖြစ်၊ အမြဲသာလျှင် တဆယ့်ခြောက်

နှစ် အရွယ်ကဲ့သို့တည်း။ ထိုဝိသာခါသည် သား သမီး မြေး ခြံရံလျက် ကျောင်းသို့ သွားသည်ကို မြင်ကုန်သည်ရှိသော် ဤသို့တုံ့တွင်၊ အဘယ် သူသည် ဝိသာခါ ပါလိမ့်မည်နည်းဟု မေးရကုန်၏။ အကြင်သူတို့သည် ဝိသာခါသည် သွားသောအခါ၌ မြင်ရကုန်၏။ “ဤယခုအခါ၌ အနည်း ငယ် သွားပါစေဦး၊ သွားလျက်သာလျှင် ငါတို့၏အရှင်မသည် ကြည့်ရှု ဖူးဟု တင့်တယ်လှပသည်”ဟု ကြံကြကုန်၏။ အကြင်သူတို့သည် ရပ်နေ သောအခါ ထိုင်နေသောအခါ အိပ်နေသောအခါတို့၌ မြင်ရကုန်၏။ “ဤယခုအခါ၌ အနည်းငယ် ရပ်ပါစေဦး၊ အနည်းငယ်ထိုင်နေပါစေဦး၊ ရပ်နေသောအခါ ထိုင်နေသောအခါ အိပ်နေသောအခါတို့၌ ငါတို့၏ အရှင်မသည် ကြည့်ရှုဖူးဟု သာ၍ပင် တင့်တယ်ပါပေသည်”ဟု ကြံကြကုန်၏။ ဤသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် လေးဖြာသော ဣရိယာပထ တို့တွင် ဤအမည်ရှိသော ဣရိယာပုထ်၌မူကား မတင့်တယ်ချေသည် ထကားဟု ဆိုဖွယ်မရှိ။

ဝိသာခါစား ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့် တိုက်စေလျက် စားစမ်းခြင်း

ထိုဝိသာခါသည် ဆင်ပြောင် ငါးစီးစားကိုလည်း ဆောင်စွမ်းနိုင်၏။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ဝိသာခါသည် ဆင်ပြောင်ငါးစီး၏ အားအစွမ်းကို ဆောင်နိုင်သည်ဟု ကြား၍ ထိုဝိသာခါသည် ကျောင်းသို့ သွား၍ တရားစာကို ကြားနာ၍ ပြန်လာသောအခါ အားအစွမ်းကို စူးစမ်းလိုသောကြောင့် ဆင်ကိုလွှတ်စေ၏။ ထိုဆင်သည် နှာမောင်းကို ပင့်၍ ဝိသာခါသို့ ခွေ့ပြေးလာ၏။ ဝိသာခါ၏ အမြဲအရံပြစ်ကုန်သော ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ ထိုသူ ကုန်သော ခွေ့ပြန်ပြေးလာကုန်သော မိန်းမတို့ကို ပမ်းဆီး၍ ဤအမှု သည် အဘယ်အမှုနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အရှင်မ၊ မင်းကြီးသည် အရှင်မ အားအစွမ်းကို စူးစမ်းလိုသောကြောင့် ဆင်ကိုလွှတ်စေဘိသည်” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ဝိသာခါသည် “ဤဆင်ကိုမြင်၍ အဘယ်သို့ ပြေးသွားအံ့နည်း။ ဤဆင်ကို ငါသည် အဘယ်သို့ ဖမ်းရအံ့နည်း။ အကယ်၍ ငါသည် မြေမြေစွာ ဖမ်းကိုင်ခဲ့အံ့၊ ဤဆင်သည် ဟိုစီးခြင်းသို့ ရောက်ပေရာ၏” ဟု ကြံ၍ နှစ်ချောင်းသောလက်တို့ဖြင့် နှာမောင်းကိုကိုင်၍ နောက်သို့ညှုတ်အောင် တွန်းလိုက်၏။ ဆင်သည် မိမိ၏ကိုယ်ကို တည်တံ့စွာ ရပ်နေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ မင်းရင်ပြင်၌ ဆောင့်ကြောင့်ဖြစ်၍ လဲလေ၏။ များစွာ ကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။ ဝိသာခါသည် အခြံအရံတို့နှင့်အတူ ချမ်းသာစွာ အိမ်သို့သွားလေ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝိသာခါမသိသော မိခင်မိမိတို့သည် များစွာသော သားသမီးတို့၌ များစွာသောမြေးချီ၏။ အနာရောဂါမှ ကင်းရှင်းသော သားသမီးတို့၌ ကုန်၏။ အနာရောဂါ ကင်းကုန်သော မြေးတို့၌ကုန်၏။ အလွန်မင်္ဂလာရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်ကုန်၏။

ထိုမျှလောက်ကုန်သော သားသမီးအထောင်တို့တွင် တစ်စုံတယောက်သောသူမျှမည်း အကြား၌ သေလွန်သောသူမည်သည် မရှိ။ သာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်သွားသော များစွာကုန်သော သူတို့သည် မင်္ဂလာတို့၌လည်းကောင်း သဘင်တို့၌လည်းကောင်း ဝိသာခါကို ရှေးဦးစွာဖိတ်မိ၍ ကျွေးမွေးကုန်၏။ ထိုနောက် တနည်းသော သဘင်တစ်ခု၌ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် အာတ်တန်ဆာတို့ကို ကောင်းစွာဝတ်ဆင်လျက် တရားတော်ကို ကြားနာအံ့သရာ၌ ကျောင်းသို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် ဝိသာခါသည်လည်း ဖိတ်ကြားရာအရပ်၌ စားသောက်ပြီး၍ မဟလ္လတာတန်းဆင့်ကို ဝတ်ဆင်လျက် များစွာသော လူအပေါင်းတို့နှင့်အတူ ကောင်းသော သည်ရှိသော် တန်းဆင့်ကို ဖြေချက်၌ ထုပ်ပိုးပြီးကာလ ကျွန်မအား ဤအရာကို ယူခဲ့လော့ဟု ပေး၏။

ဝိသာခါကဲ့သို့ အားကောင်းသော ကျွန်မ

ဝိသာခါသည် ကျောင်းသို့သွားသည်ရှိသော် ဤသို့သောအခါသာ အဖိုးများစွာထိုက်သော ဦးခေါင်း၌စွပ်၍ ခြေဖနှောင့်၍ ရောက်သော

တန်းဆာကို ဆင်ယင်ဝတ်စားပြီးသည်ကလ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ခြင်း၊
 ငှာ မဆင့်လျော်ဟု ထိုတန်းဆာကို ပြေချွတ်ပြီးသည်ကလ အထုပ်ကုန်ပြု၍
 မိမိ၏ ကောင်းမှုကြောင့်သာလျှင် ပြန်ပေါ်လာသော ဆင်ပြေငါးစီး
 အားကို ဆောင်စွမ်းနိုင်သော ကျွန်မ၏ဘက်၌ ပေးအပ်၏။ ထိုကျွန်မ
 သည်သာလျှင် စောင်ယူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျွန်မကို
 ‘မိခင် ဤမဟလ္လတာတန်းဆာကို သိမ်းယူသိုဏားပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရား
 ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံမှ ပြန်လည်လာသောကာလမှ ဝတ်ဆင်တော့
 အံ့”ဟု ဆို၍ ထိုမဟလ္လတာတန်းဆာကို ကျွန်မအား ပေးအပ်ပြီးလျှင်
 ထန်မဋ္ဌကတန်းဆာကို ဝတ်ဆင်၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်၏
 အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားတော်ကို နာလေသတည်း။ တရားနာပြီး
 သည်၏အဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဂိုဏ်းပူးပြောပြသည်
 ကာလ နေရာမှထ၍ ဖယ်သွားလေ၏။ မဟလ္လတာတန်းဆာထုပ် သိမ်းဆည်း
 သော ထိုကျွန်မသည်လည်း သတိလွတ်ကင်းသဖြင့် မေ့လျော့ခဲ့၏။ တရား
 တော်ကို ကြားနာ၍ ဖယ်သွားသောပရိသတ်သည် ထိုစဉ်ကလ ပစ္စည်း
 ဝတ္ထုသည် အကယ်၍ မေ့လျော့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုပစ္စည်းဝတ္ထုကို ရှင်
 အနန္ဒာ မထင်သည် သိမ်းဆည်းသိုမှီး၍ ထားပေ၏။

ထိုနေ့၌လည်း အရှင်အနန္ဒာမထင်သည် မဟလ္လတာတန်းဆာကိုပြင်၍
 “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဝိသုဒ္ဓါသည် မဟလ္လတာ
 တန်းဆာကို မေ့လျော့၍ သွားပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လျှောက်
 ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က “ချစ်သား အနန္ဒာ၊ သင့်
 ထင်လျောက်ပတ် ထင်သောအရာ၌ ထာဝလကော့” ဟု ပိန့်တော်မူ
 သဖြင့် အရှင်အနန္ဒာမထင်သည် ထိုတန်းဆာကို ပင့်ချီယူပ၍ စောင်း၊
 တန်ဖုံပါး၌ တွဲလွဲဆွဲ၍ ထား၏။ ဝိသုဒ္ဓါသည် သုပ္ပိယာ ဝါယိကာမနွှင်း
 ထဲက အနန္တ ညွှတ်သည် ဝဟန်း သူနာဝဟန်း ထည်တို့အား ပြုသင့်
 ပြုထိုက်သော ပေးကမ်းလှူဒါန်းပူဇော် သီရိအံ့ဟု ကျောင်းတွင်း၌ လှည့်
 သည်ခဲ့လေ၏။

ထိုစကားမှန်၏။ ထိုသုပ္ပိယာဉပါသိကာမနှင့် ဝိသာခါဒါယိကာမတို့သည် ကျောင်းသို့ လာရောက်တိုင်း လာရောက်တိုင်းသော အခါတို့၌ ထောပတ် ပျားရည် စသည် လက်စွဲကုန်လျက် ကျောင်း၏အတွင်း၌ အာဂန္တုရဟန်း သူနာရဟန်းတို့ကို လှည့်လည်မေးမြန်းသည်ရှိသော် ထိုသူတို့၏သဒ္ဒါတရား တိုးပွားထက်သန်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ရဟန်းငယ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သာမဏေတို့သည် လည်းကောင်း ခွက်စသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် ချဉ်း ကပ်ခံယူခြင်းကို ပြုလေ့ရှိကြကုန်၏။ ဤနေ့၌လည်း ထိုနည်းအတူသာ လျှင် ပြုကြကုန်၏။ သုပ္ပိယာဉပါသိကာမသည် တနေ့သောနေ့၌ သူနာ ရဟန်းကိုတွေ့မြင်၍ “အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်အား အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုတော် ရှိပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။

သူနာရဟန်းကလည်း “ဒါယိကာမကြီး သားစိမ်းရည်ဖြင့် အလိုရှိပါ သည်” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “ရှိပါစေတော့၊ အရှင်မြတ်အား တပည့်တော်မသည် စေလွှတ်၍ ပို့လိုက်ပါအံ့” ဟု လျှောက်ပြီးလျှင် နှစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ အိမ်ဈေးစသည်တို့၌ အပ်သော ကပ္ပိယသားစိမ်းကို ရွာကြံ၍ မရသည်ရှိသော် မိမိ၏ ပေါင်သားဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စကို မချွတ် မသွင်း ရအောင်ပြု၍ နောင်မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ကြောင့် ပကတိအတိုင်း ကျန်းမာစွာဖြစ်၏။ ဝိသာခါသည်လည်း သူနာရဟန်း တို့ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းငယ် သာမဏေတို့ကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှု ပေးကမ်း လှူဒါန်းချီ မြှင့်ပြီးသော် တပါးသောတံခါးဖြင့် ထွက်ခဲ့၍ ကျောင်း၏ဥပစာ၌ တည်ပြီးသည်ကာလ “မိခင် တန်းဆာကို ယူခဲ့လော့၊ ဝတ်ဆင်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ၌ ကျန်မသည် မေးလျှော့၍ လာမိခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ “အရှင်မ မေးလျှော့၍ ကျန်နေခဲ့ပြီ” ဟု ပြော၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား သွား၍ဆောင်ယူပြီးသည်ကာလ လာခဲ့လော့၊ ငါ၏တန်းဆာ ကို အရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည် ပင့်ချီယူမ၍ တပါးသော အရာ၌ အကယ် ထားသည် ဖြစ်အံ့၊ မဆောင်ယူခဲ့လေလင့်၊ အရှင်မြတ်အားသာလျှင် ငါသည် ပစ္စည်းကို စွန့်လွှတ်အပ်၏” ဟု ဆို၏။

ဤသို့သောစကားကို မှာထားထိုက်ခြင်းသည်ကား ထိုဝိသာခါသည် မေ့လျော့ကြွင်းကျန်၍ ခိုကုန်သောပစ္စည်းဘဏ္ဍာဥစ္စာကို ရှင်အာနန္ဒာသည် ဆိမ်းဆည်းသိုမှီး၍ ထားသတည်းဟု သိပေသတတ်၊ ထို့ကြောင့် မှာထား လိုက်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ မဆင်သည့်လည်း ထိုကျွန်မကိုမြင်၍ ‘အဘယ် အကျိုးငှာလားသနည်း’ ဟု မေးတော်မူလျှင် အရှင်မ၏တန်းဆားကိုတပည့် တော်မ မေ့လျော့၍ သွားမိသောကြောင့် ပြန်လာပါသည်” ဟု လျှောက် သည်ရှိသော် ငါသည် ထိုစောင်းတန်းနံပါး၌ ထားအပ်၏။ သွားတဲ့ချေ၊ ထိုဘဏ္ဍာကို ယူချေလော့” ဟု ဆို၏။ ကျွန်မကား - “အရှင်ဘုရား၊ အရှင် ပြတ်တိုက်လက်ဖြင့် သုံးသပ်အပ်သောဘဏ္ဍာကို ငါ၏အရှင်အား စွန့်လှူ ပြီးဖြစ်သည်။ မဆောင်ယူခဲ့လေလင့်ဟု မှာကြားလိုက်သည်” ဟု လျှောက် ကြား၍ အချမ်းနီးသော လက်ဖြင့်သာလျှင် သွားရောက်လည်ကာလ ဝိသာခါက “မိခင် အသို့နည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် ထိုအလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားပေ၏။

ဝိသာခါက “မိခင် ကျွန်မတော်သည် ငါ၏အရှင်ဖြစ်သော အာနန္ဒာ မှထွက်သည် သုံးသပ်သောဘဏ္ဍာကို ပထမဆင်တော့ထံ၊ အရှင်အား သာလျှင် ဇွန်အပ်-ပပြီ၊ ယင်းသို့ ဇွန်လွတ်ပေးလှူအပ်သော်လည်း ဤ ဘဏ္ဍာကို အရှင်တို့သည် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း လုံခြုံခြင်းငှာ နေယဉ်း ဗြိုဟ်ပြင်ပေလတ္တံ့၊ ၎င်းဘဏ္ဍာကို စွန့်လွှတ် ရောင်းချပြီးသောကာလ အပ်သော ဂပိယဘဏ္ဍာကို ဆောင်လှူအံ့၊ သွားတဲ့ချေ၊ ထိုဘဏ္ဍာကို ဆောင်ယူခဲ့လော့” ဟု လေ့လာပြန်၏။ ကျွန်မသည် သွားရောက်၍ ဆောင်ယူခဲ့၏။ ဝိသာခါသည် ပန်းထိပ်သည်တို့ကို ခေါ်ပြီးသော် ထိုတန်းဆားကို အပိုး၍တော်၏။ ထိုပိုးထိပ်သည်တို့က အပိုးအား ပြင် ကို၊ ကုဋေ စိုက်တန်၏။ လက်ခံအားဖြင့် တသိန်းထိုက်၏ဟု ဆိုသည် ရှိသော် တန်းဆားကို ယာဉ်၌ တင်ထားပြီးသော်ကာလ “စမ်းနိုင်သော သူတို့သည် ဝယ်ယူကြကုန်လော့” ဟု လှည့်လည်၍ ရောင်းချပေ၏။

ပမာဏတာ တန်းဆာ ဝတ်ဆင်နိုင်သော ပိန်းပသုံးဦး

ထိုမျှလေးကံသော အပိုးဥစ္စာကို ပေး၍ဝယ်ယူနိုင်သောသူ ထံ တသောင်းမျှမရှိ၊ ထိုပမာဏတာတန်းဆားကို ဝတ်ဆင်ခြင်းငှာ သင့်လျော်

လျှောက်ပတ်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ဘုန်းကုန်၏။ ထိုကောင်းမှု၏။
ဗုဒ္ဓဒိပံ မြေဝန်းအပြင်၌ သုံးဦးကုန်သော မိန်းမတို့သည်သာ မဟုတ်ဘဲ
တန်းဆာကို ဝတ်ဆင်ရကုန်၏။ သုံးဦးသော မိန်းမတို့ဟူသည်ကား—

၁။ ဝိသာခါဒါယိကာမကြီး

၂။ ဗန္ဓုလအမည်ရှိသော မလ္လမင်းသားစစ်သူကြီး၏မယား ခင်ပွန်း
ဖြစ်သော မလ္လိကာ

၃။ ဗာရာဏသီသဌေးကြီး၏သမီး—

ဤသုံးဦးတို့ပေတည်း။

ထိုသို့ တစုံတယောက်မျှ ဝယ်ယူဝတ်ဆင်နိုင်သောသူ မရှိသောကြောင့်
ဝိသာခါသည် ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုတန်းဆာ၏ အဖိုးကိုပေး၍ ဝယ်ယူ
ပြီးလျှင် တသိန်းအလွန်ရှိသော ကိုးကုဋေသော အသပြာတို့ကို လှည်းထက်
သို့တင်၍ ကျောင်းသို့ဆောင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ကြည်လင်
ညွှတ်သျှိုး ရှိခိုးပူဇော်ပြီး၍ “ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် တပည့်တော်မ၏တန်းဆာကို
လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်၏။ ထိုမထေရ် သုံးသပ်သောကာလမှစ၍ ထို
တန်းဆာကို စွန့်လွှတ်ရောင်းချ၍ အပ်သောကပ္ပိယဘဏ္ဍာကို ဆောင်အံ့
ဟု ရောင်းချစေပါသော်လည်း တစုံတယောက်မျှသောသူသည် ဝယ်ယူ
ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောကြောင့် တပည့်တော်မသည်ပင်လျှင် ထိုတန်းဆာ
၏အဖိုးကို ယူစေ၍ လာရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ လေးပါးကုန်သော ပစ္စည်းတို့တွင် အဘယ်ပစ္စည်းဖြင့်
လှူဒါန်းရပါအံ့နည်း”ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်
မြတ်က “ဝိသာခါ၊ အသင့်အား မြို့၏အရှေ့မျက်နှာတံခါး၌ သံဃာတော်
တို့သီတင်းသုံးနေရာဖြစ်သော ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ခြင်းငှာ သင့်လျော်
၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း

ဝိသာခါသည် “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ သင့်လျော်လျှောက်ပတ်ပါပြီ”ဟု လျှောက်ကြား၍ နှစ်သက်ငမ်းမြောက်စွာ ကိုးကုဋေသော အသပြာတို့ဖြင့်မြေကို ဝယ်ယူ၏။ ထပါးလည်း မြစ်ကုန်သော ကိုးကုဋေတို့ဖြင့် ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ခြင်းငှာ အားထုတ်၏။ ထိုနောက် တနေ့သောနေ့ မိုးသောက်ယံ၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် နတ်ပြည်မှ စုတိစိတ်ကျလာခဲ့၍ ဤဘဒ္ဒိယမ္ဗူဝယ် သဌေး-၂း၌ပြင်သော ဘဒ္ဒိယမည်သော သဌေးသား၏ အကြောင်း၏ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ အနာထပိဏ် သဌေးကြီးအိမ်၌ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကိုလျှင် ပြောက်တံခါးသို့ ရွှေ့ကြွတော်မူ၏။

ပကတိသဘောအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ဝိသာခါ၏ အိမ်၌ ဆွမ်းကိုခံယူတော်မူပြီးသော် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ အနာထပိဏ်သဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းကိုခံယူပြီးသော် အရွှေဘံခါးဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ မြောက်ပျက်နာတံခါးကို ရွှေ့ရှုရသည့်နား၌ကြွတော်မူသည်ရှိသော်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ဒေသစာရီလုညှလည်ခြင်းကို မဲကြွလတ္တံ့ဟု သဲကြရကုန်၏။ ဝိသာခါသည် ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မြောက်ပျက်နာတံခါးသို့ ရွှေ့ကြွသွားတော်မူသည်ကို၍ ကြားသိသော-ကြောင့် လျှာစွာလိုက်သွား၍ ရံသမမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီး မြတ်တော်မူပေသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်မြတ်သည် ဒေသစာရီလုညှလည်လည် ဤနန်းတော် မူလိုသောငှာတကား”ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က “-ဩ-ဟုတ်ပေ၏ ဝိသာခါ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤမျှလေးသက်ကုန်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စွန့်လွှတ်၍ အရှင်မြတ်တို့ သီတင်းသုံးတော်မူရာဖြစ်သော ကျောင်းအာယုမ္ပကို ဆောက်လုပ်ပြုစုပါသည်။ အမှတ်ဘုရားသည် ကြာသွားတော်မူပေ ဆုရန်ပြန်လည်တော်မူ”ဟု လျှောက်၏။

အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် စောင့်ရှောက်တော်မူခြင်း

“ဝိသာခါ ငါဘုရားသည် မဆုတ်နစ်သောကြွသွားခြင်း ရှိသတည်း”ဟု မိန့်တော်မူသောကာလ ဝိသာခါသည် ဤသို့ ကြွသွားတော်မူရာ၌ အကြောင်း ဥပနိဿယကုသိုလ် အဆောက်အဦးပြည့်စုံသော တစုံတယောက်သာယာဂြိုဟ်ကို မြင်တော်မူပေလိမ့်မည်”ဟု ကြံ၍ “ထိုသို့တပြီးကား၊ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ပြုအပ်၊ မပြုအပ်၊ လျှောက်ပတ်သည် မလျှောက်ပတ်သည်ကို ကြည့်ရှုစိစစ်တတ်သော အရှင်မြတ် တပါးကို တပည့်တော်မကား သနားကယ်မတော်မူသောအားဖြင့် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်တော်မူစေ၍ ကြွကော်မူပါဘုရား”ဟု လျှောက်ကြား၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က “ဝိသာခါ အသင်သည် အကြင်ရဟန်းအား နှစ်သက်၏။ ထိုရဟန်း၏ သပိတ်ကို ယူလိုက်လေလော့”ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ ထိုဝိသာခါသည် စင်စစ်အားဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာ၌ မြတ်နိုးကြည်ညိုခြင်း ရှိပေ၏။ ယင်းသို့ပင် မြတ်နိုးကြည်ညိုခြင်း ရှိသော်လည်း အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်သည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၏။

ထိုအရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်ကို အမှီပြုချလျှင် အမှုကိစ္စသည် လျင်မြန်စွာ ပြီးပေလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်မထေရ်၏ သပိတ်တော်ကိုယူ၍ အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မော်၍ကြည့်ရှု၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်က ချစ်သားမောဂ္ဂလ္လာန် အသင်၏အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ယူပြီးသောကာလ ဆုတ်နစ်ပြန်လည်လော့ဟု” မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်းကို ပြု၏။ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ယူဇနာ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ရှိသော အရပ်ကိုသို့ သစ်အလို့ငှာလည်းကောင်း၊ ကျောက်အလို့ငှာလည်းကောင်း သွားကုန်သည်ရှိသော် ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော သစ်ကျောက်တို့ကိုယူ၍ ထိုနေ့ပင် ပြန်လာကြကုန်၏။ လည်းထက်သို့သစ်ကျောက်တို့ကို တင်ဆင့် ပင်ပန်းခြင်းမည်သည့် မရှိကုန်။ လည်းဝင်ရိုး ကျိုးပျက်ခြင်း စသည်ဖြင့် တစုံတရာ ချွတ်ယွင်းခြင်းမည်သည် မရှိလေ။ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ဘုံနှစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးကို

ဆောက်လုပ်ကုန်၏။ ဆောက်ပြန်သော ဘုံအဆင့်၌ တိုက်ခန်းငါးရာ အဆက်ဖြစ်သောဘုံအဆင့်၌ တိုက်ခန်းငါးရာအားဖြင့် ပြာသာဒ်သည်တိုက်ခန်းတစ်ဆောင်တို့ဖြင့် တန်းအဆင့်စပ်၏။

ရုပ်ပါယ်ယုလောက်သောအရပ်၌ ဆောက်လုပ်သော ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးသည် တဆောင်တည်းဖြင့် မတင့်တပ်ဟုကြံ၍ ထိုပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးကို ဝန်းရံပွားသောအခါ ပြာသာဒ်ငယ် ငါးရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းငယ်ငါးရာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဇရပ်ရှည်ငါးရာ တို့ကိုလည်းကောင်း ပြု၏။ ထိုနောက် ပြတ်စွာဘုရားဆင်သည် ကိုးလတို့ဖြင့် ဒေသစာရိလူလည်းတော်မူ၍ တပန် သာသနာ့ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာ၏။ ဝိသာခါ၏လည်း ကျောင်းပြာသာဒ်ဆောက်လုပ်သော အမှုသည် ကိုလဘိုပြင်သာလျှင် ပြီး၏။ ပြာသာဒ်အထွတ်ထွတ်ကားသည် နိဗ္ဗာန်သော ချွေစင်ချွေနှစ်ဖြင့် ပြီး ပြီး ခြောက်ဆယ်သောရေအိုး ယူနိုင်လောက်သည်ကိုပြု၏။ ဝိသာခါသည် ကျောင်းကံစွပြုသည်နှင့်အညီ နတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလာသည်ဟု ကြားသိ၍ ခရီးဦးကြို ဆိုပြီးလျှင် ပြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မိမိ၏ကျောင်းသို့ဆောင်၍ “ဘုန်းတော်ကြီး ထော်မူသော ပြတ်စွာဘုရား၊ ဤမိုးလေးလပတ်လုံး သံဃာတော်တို့နှင့်ထကူ ဤကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူအံ့သော ပဋိပသ္မာကို ပေးသနားတော်မူပါလော့၊ တပည့်တော်မူသည် ကျောင်းပူးငြိမ်းကို ပြုပါအံ့” ဟု ကြားလျှောက်သဖြင့် ပြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သည်းခံတော်မူ၏။

ထိုစဉ်မှာ၌ ဝိသာခါသည် ဘုရားအပူပိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစေတော်မူ ဗျက် အပ္ပဒါနကို ပေးလှူစွန့်ကြဲ၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဂါယိကာမတယော့ကသည် အပိုးတပန်းထိုက်သော တခုသောကမ္မလာကို ယူလာ၍ ‘အိုအေးဆွေခင်ပွန်းမ ဖြစ်သောဝိသာခါ၊ ငါသည် ဤကမ္မလာကို အသင်၏ကျောင်းပြာသာဒ်၌ ပြေအင်းပူဇော်ပြု၍ ခင်းလိုပါသည်။ ခင်းယူရာအရပ်၌ နတ်တို့ကို ငါ့အညွန့်ကြား ပြုသပါလော့’ ဟု ဆို၏။ ဝိသာခါကလည်း “အချင်းအဆွေမ ငါသည် အပိုးထု အရပ် မရှိဟုဆိုသည်။ သောဝါဒအား ထည့်မပေးလိုသော

ကြောင့် ပြောဆိုသည်ဟု အသင်မှတ်ထင် အောက်မေ့ပေလိမ့်မည်။ အသင့် ကိုယ်တိုင် ပြာသာဒ်၏ နှစ်ဆင့်ကုန်သော ဘုံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ခန်း တထောင်တို့ကို လည်းကောင်း ကြည့်ရှုပြီးသည်ကလ လစ်လပ် ကြွင်း ကျန်သော နေရာဌာန၌ ခင်းပါလေတော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအဖော်မသည်လည်း အဖိုးတသိန်းထိုက်သော ကမ္မလာကို လက်၌ ကိုင်ယူလျက် ထိုထိုသို့သော ကျောင်းနေရာတို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည် ကာလ အပြည့်အကြပ်အားဖြင့် ခင်းထားအပ်သော ကမ္မလာတို့တွင် မိမိ ယူလာသောကမ္မလာထက်အဖိုးနည်းသော ကမ္မလာကိုမမြင်သောကြောင့် ဤကျောင်းပြာသာဒ်၌ ငါသည် ကောင်းမှုအဖို့မရပဲ ရှိချေအံ့ဟု နှလုံး မသက်သာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တခုသောနေရာ၌ ငိုကြွေး၍ ရပ် တည်နေ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ငိုကြွေး၍နေသော ဒါယိကာမ ကိုမြင်၍ အသင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေး၍နေသနည်းဟု မေးခတ် မှုသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ မထေရ်ကလည်း “ဒါယိ- ကာမ မကြောင့်ကြလင့်၊ ငါသည် အသင်၏ကမ္မလာခင်းဖို့ရာ အရင်ကို ညွှန်ပြပြောကြားအံ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် “စောင်းတန်းရင်း ခြေ ဆေးဆုအုပ်၏ အခြားမဲ့ဖြစ်သော ဤနေရာ၌ ခြေသုပ်ပုံဆိုးပြု၍ ခင်းလေလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ခြေကိုဆေးသောကာလ ရှေးဦးစွာ ထိုကမ္မလာ၌ ခြေကိုသုပ်၍ အတွင်းသို့ ကြွဝင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ခင်းအပ် သည်ရှိသော် အသင့်အား အကျိုးကြီးသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝိသာခါ၏ ကျောင်းတော်ပူဇော်ပွဲ

ထိုနေရာသည် ဝိသာခါသည် အမှတ်သညာကို မရရှိ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ သော နေရာပေတည်း။ ဝိသာခါသည် လေးလပတ်လုံး ကျောင်း၏ အတွင်း၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အား အလှူကို ပေး လှူ၏။ အဆုံးဖြစ်သောနေ့၌ ရဟန်း သံဃာတော်အား သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးကို ပေးလှူ၏။ သီတင်းအငယ်ဆုံးဖြစ်သော သံသနဝကရဟန်း ရအပ်သော သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးသည် အဖိုးတသိန်းထိုက်၏။ အလုံးစုံကုန်

သော ရဟန်းတို့၏ သပိတ်တို့ကို ပြည့်စေ၍ ဆေးကိုလည်း ပေးလှူ၏။ ဤသို့အားဖြင့် အသီးသီးသော ဒါနဝတ္ထုကို ပြုစုလှူဒါန်းခြင်းသည် အသပြာကိုးကုဋေမျှကုန်၏။ ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ရန် မြေကိုဝယ်ယူ ခြင်းသည်လည်း ကိုးကုဋေပင် ကုန်၏။ ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ခြင်း၌ လည်း ကိုးကုဋေပင် ကုန်ကျ၏။ ကျောင်းဘွင်ပူဇော်သဖြင့် ကိုးကုဋေ ကုန်ကျသည်ဖြစ်၍ နှစ်ဆဲရဲနစ်ကုဋေကုန်သော အသပြာတို့ကို မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်၌ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပေ၏။ မိန်းမ၏အပြစ်၌တည် လျက် ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအိမ်၌ နေပြီးသည်ကလေး ဤသို့သဘောရှိသော စွန့်ကြဲ လှူဒါန်းခြင်းသည် ဝိသုဒ္ဓါဝါဒတရားသော တရံဘယောဘိယသော မာတု ဂါမသည် ယှိလေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌-

“ဣတ္ထိဘာဝေ ဌတော ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကဿ ဂေဟေ ဝသမာနာယ ဝေဓူပေါ မဟာပရိစ္ဆာဂေါ နာမ အညိဿာ နတ္ထိ”-

ဟု မိန့်၏။

စာနက်ကား။ ။ဣတ္ထိဘာဝေ၊ မိန်းမ၏ အပြစ်၌။ ဌတော၊ တည်၍။ ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကဿ၊ ပွားသောအပြစ် ရှိသော ပိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၏။ ဂေဟေ၊ အိမ်၌။ ဝသမာနာယ၊ နေရာလျက်။ ဝါ၊ နေရာသော။ ဝေဓူပေါ၊ ဤသို့ သဘော ရှိသော။ မဟာပရိစ္ဆာဂေါ နာမ၊ ကြီးကျယ်စွာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်း ခြင်းမည်သည်။ အညိဿာ၊ ဝိသုဒ္ဓါဝါဒ တရားသောမိန်းမဘာ။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ။ဤကားအနက်။

ဝိသုဒ္ဓါဝါဒကျမ်းရင်းသော ငါးဂါထာပါဠိစာနက်

ထိုဝိသုဒ္ဓါဝါဒသည် ကျောင်းပူဇော်ခြင်း၏ ပြီးဆုံးသောနေ့ ညချမ်း အခါ၌ သား၊ သမီး၊ ငြေးအပေါင်နှင့်ရံလျက် ငါသည် ဈေး၌ တောင့်တ ပစ္စုနာအပ်သော အလုံးစုံသည် အကုန်ပြီးဆုံး ပြည့်စုံခြင်းသို့ ငါ့အား ထောက်ပေးပြီဟု ကျောင်းပြာသာဒ်သို့ အစဉ်လျှောက်လည်လျက် သာယာစွာ သောအသံဖြင့်-

ကဒါဟံ ပါသာဒံ ရမ္ပ၊ သုခမတ္တိကလေပနံ။
ဝိဟာရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

ကဒါဟံ မဉ္ဇပိဌဉ္ဇ၊ ဘိသိဗိဓမ္မောဟနာနိ စ။
သေနာသနဘဏ္ဍံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

ကဒါဟံ သလာကဘတ္တံ၊ သုစိမံသုပသေစနံ။
ဘောဇနဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

ကဒါဟံ ကာသိကံ ဝတ္ထံ၊ ခေါမကပ္ပိသိကာနိ စ။
စိဝရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

ကဒါဟံ သပ္ပိနဝနီတံ၊ မရုတေလဉ္ဇ ဖာဏိတံ။
ဘောသဇ္ဇဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယု ပူရိတော။

ဟူသော ဥဒါန်းငါးဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆို ကျူးရင့်၏။

အနက်ကား။ ။ကဒါ၊ အဘယ်သမယ ဘယ်ကာလ၌။ အဟံ၊
ငါသည်။ သုခမတ္တိကလေပနံ၊ ထုံးအင်္ဂတေ မြေညက်
ဖြင့် လိမ်းကျံ အပ်သော။ ပါသာဒံ။ ပြာသာဒ်ကို။ ကတော၊ ပြု၍၊ ဝိဟာရ-
ဒါနံ၊ ဘုရားမြတ်စွာ သံဃာကိန်းအောင်း ကျောင်းအလှူကို။ ဒဿာမိ၊
ကြည်ဖြူ ရှင်လန်း လှူဒါန်းပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါသည်။
သင်္ကပ္ပိတံ၊ ကြံစည်အပ်၏။ မယု၊ ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ သင်္ကပ္ပေါ၊
အကြံသည်။ ပူရိတော၊ မချွတ်ကုန်လုံ ပြည့်စုံပေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ မဉ္ဇပိဌဉ္ဇ၊ ညောင်စောင်း
အင်းပျဉ်ကိုလည်းကောင်း။ ဘိသိဗိဓမ္မောဟနာနိ စ၊ ဘုံလျှီအုံးတို့ကိုလည်း
ကောင်း ။သေနာသနဘဏ္ဍံ၊ ကျောင်း၏ အသုံးအဆောင် ဘဏ္ဍာကို။
ကတော၊ ပြု၍။ ဒဿာမိ၊ ကြည်ဖြူ ရှင်လန်း လှူဒါန်းပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့။ မယာ၊ ငါသည်။ သင်္ကပ္ပိတံ၊ ကြံစည်အပ်၏။ မယု၊ ငါ၏။ ဝါ၊
ငါ့အား။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံသည်။ ပူရိတော၊ မချွတ်ကုန်လုံ ပြည့်စုံပါ
ပေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုဝိ၊ မံသုပသေဝနံ၊ စင်ကြယ်ထူးပြား ငါးအပဲဖြင့် ပြမ်းထင်အောင်။ သလကတတ္ထံ၊ စာရေးတံခေါ်မှတ် ဆွမ်းဟူ၍အမှတ်အပ်သော။ ဘောဇနဒါနံ၊ ဆွမ်းအလှူဒါနကို။ ကတု၊ ပြု၍။ ဒဿာမိ၊ ကြည်ဖြူရှင်လန်း လှူဒါန်းပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါသည်။ သကံပွိတံ၊ ကြံစည်အပ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ သကံပေါ၊ အကြံသည်။ ဗုရိတော၊ မချွတ်ကုန်လုံ ပြည့်စုံပါပေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကသိကဝတ္ထု၊ ကသိကရာဇ် တိုင်းပြစ်ပုဆိုးကိုလည်းကောင်း။ ခေါမက ပွါသိကာနိ၊ ခေါမတိုင်းပြစ်ပုဆိုး ဝါချည်ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ စိဝရဒါနံ၊ အဝတ်သင်္ကန်းအလှူကို။ ကတု၊ ပြု၍။ ဒဿာမိ၊ ကြည်ဖြူရှင်လန်း လှူဒါန်းပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါသည်။ သကံပွိတံ၊ ကြံစည်အပ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ သကံပေါ၊ အကြံသည်။ ဗုရိတော၊ မချွတ်ကုန်လုံ ပြည့်စုံပါပေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရော အခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သပ္ပိနဝနိတဉ္စ၊ ထောပတ်ဆီဥကို လည်းကောင်း။ မရထေလဉ္စ၊ ပျားရည်ဆီကိုလည်းကောင်း။ ဗဒကိတဉ္စ၊ တင်လဲကိုလည်းကောင်း။ ဘောဇနဒါနံ၊ ဆွမ်းအလှူကို။ ကတု၊ ပြု၍။ ဒဿာမိ၊ ကြည်ဖြူရှင်လန်း လှူဒါန်းပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါသည်။ သကံပွိတံ၊ ကြံစည်အပ်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဝါ၊ ငါ့အား။ သကံပေါ၊ အကြံသည်။ ဗုရိတော၊ မချွတ်ကုန်လုံ ပြည့်စုံပါပေပြီ။ ဤကား ကနက်။

ရာဇန်းအပေါင်းတို့သည် ထိုဝိသုဒ္ဓါဝါ ဂါယိကမင်း ဂါထာရှုတ်ဆိုသော အသံကံကြား၍ "ဘုန်းတော် ကြီးတော်ပူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော်တို့သည် ဤမျှလောက်တည်မြဲ၍ ရယ်စားသော ကာလပတ်လုံး သီတင်းသုံးနေကြသည်မှာ ဝိသုဒ္ဓါဝါ ဂါယိကမင်း သီချင်းဆိုသော အသံမည်သည်ကို တရံတခါမျှ မကြားပေမည် မပြိုင်ဖူးပါ။ ထိုဝိသုဒ္ဓါဝါသည် ယနေ့အခါ များစွာအနုသော သား။ အပီး ဧဠာမြစ်

အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံပြီးသောကာလ သီချင်းကို သီဆိုလျက် ကျောင်း
ပြာသာဒ်ကို အစဉ်လှည့်လည်ပါသည်။ အသို့နည်း အရှင်ဘုရား ဝိသာခါ
အား သည်းချေပျက်ပြားခြင်း ဖြစ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ်
ရှူးသွပ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသလောဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်က—

ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ငါ၏သမီး ဝိသာခါသည် သီချင်းဆိုသည်
မဟုတ်၊ မိမိအလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယသည် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ
ငါ၏ တောင့်တရည်ရှယ် ပတ္တနာခြင်းသည် အပြီးဆုံးသို့ ရောက်
ပေပြီဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဥဒါန်းကို
ရွတ်ဆို ကျူးရင့်ပြီးလျှင် လှည့်လည်လေသည်”-

ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား၊ အဘယ်အခါ၌ တောင့်တပန်ဆင်ခဲပုံသနည်း”ဟု ရဟန်းတို့က
မေးလျှောက်လျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့၊ နာလိုကုန်သလောဟု မိန့်တော်မူ
သဖြင့် နာကြားလိုပါကုန်သည် အရှင်ဘုရားဟု ရဟန်းတို့က ကြား
လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အတိတ်ကိုဆောင်
တော်မူ၏။

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ၏ ရှေးဆုတောင်း
အကြောင်း အတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ
သင်္ချာအရေအတွက် အထက်ကပ် တသိန်းမြောက်၏ အထက်၌ ပဒုမုတ္တရ
မည်တော်မူသော လောကဇ္ဇာတ်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် သုံးရပ်
သော လောကဇာတ်၌ ပေတ် စက်နုသကဲ့သို့ ငိုက်ကုန်ထင်ရှား လှုပ်
ခြောက်ချွေးစေလျက် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ၎် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
အနှစ်တသိန်း အသက်ပိုင်းအခြား ရှိသောကာလ၌ဖြစ်တော်မူ၏၊ ရဟန္တာ
တသိန်း အခြံအရံရှိ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဖွားမြင်တော်မူသော မြို့သည်
ဟံသာဝတီ အမည်ရှိ၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် သုနန္ဒမင်းမည်တော်

မူ၏။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် သုဇာဘဏ်သည်။ ထိုပဒုမ္မတ္တရ မြတ်စွာ ဘုရား၏ မြတ်သော အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဒါယိကာမ တယောက်သည် ဝှစ်ပါးသောဆုတို့ကို တောင်းယူ၍ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ကို လေးစားအပ်သောစွန့်စားတို့ဖြင့် မြှောက်ချီးကျော်ရန် ပူဇော် ညွတ်လေး လုပ်ကျွေးပြုစု ဆုတ်ဆင်ပေး၏။ ညချမ်းနံနက် ချိန်ခင်ချက်၌ မပျက်ကွက်စေသောအားဖြင့် ဆေးလုပ်ကျွေးခြင်းငှါ သွားရောက်၏။

ထိုအခါ အပော်ပြင်သော ဒါယိကာမတယောက်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရား အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမနှင့် အတူတကွ အမြဲမပြတ် ဘုရားကျောင်း ကော်သို့ လိုက်ပါသွားရောက်၏။ ဘုရား၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မိမိ၏ အပေးမသည် ဘုရားနှင့်အတူတကွ အကျွမ်းဝင်သဖြင့် စကားပြောဆိုကြ သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျွမ်းဝင်သည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်၍ အသိသို့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို ဝိပဿနာဖြင့်ကြောင့် ဤသို့မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်တို့အား အကျွမ်းဝင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့် မည်နည်းဟု ကြံ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကို “ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ဤဒါယိကာမသည် ဟင်္ဂင်ဘုရားတို့အား အဘယ်ကြောင့် အကျွမ်းဝင်ပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။

မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ပေသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော် မူသည် မှီခေါ် “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သို့ သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုကာ အဘယ်မျှလောက်ကလေးကြသဖြင့်အောင် ဆည်းပူးအား ဆုတ်ပို့လုပ်ပါက ဥပါယိကာမ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏အတို ခန့်နိုင်ပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်လျှင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်က “ကမ္ဘာ တသိန်းကာလမျှ တောင့်ကဆင့်ရည် ပါရမီကို ဖွံ့ဖြိုးကာ ရသင့်ရထိုက်ပေ သည်” ဟု မိန့်တော်မူသောကလေး “တပည့်အတန်း ယခုအားထုတ်ရ သောမှီခေါ် ရနိုင်ပါသောကော” ဟု မေးလျှောက်၍ ကလေး၏ “ငြိမ်း၊ ရခြင်းငှာ မေးနိုင်ပါ လတ္တံ့” ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူသဖြင့် ထိုမှီ ခေါ်ကလေး ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တသိန်းသော သောတော်တို့နှင့်တကွ တပည့်တော်မူ၏အသွယ်ကို အလှူခံတော်မူပါကုန်

ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပင့်ဖိတ်၏။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်
လည်း ဆိတ်ဆိတ်သည်းခံတော်မူ၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားအား သံဃာတော်တသိန်းနှင့်တကွ

ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရာ ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူခြင်း

ထိုဒါယိကာမသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူဒါနကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ
လှူဒါန်း၍ အဆုံးဖြစ်သောနေ့၌ သင်္ကန်းလျာပုဆိုးတို့ကို လှူဒါန်းပြီးလျှင်
မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းညွတ်လျှိုး ရှိခိုးပြီးသော် “ဘုန်းတော်
အလွန် ကဲမွန်ချုပ်သော အနုတ္တရ လောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား
တပည့်တော်မသည် ဤအလှူဒါန၏အကျိုးဆက်ဖြင့် နတ်မင်း၏ရိပ်ငြိမ်
စည်းစိမ်ချမ်းသာ အစပြာသော များစွာသော လောကီစည်းစိမ်
အပေါင်းတို့တွင် အမှတ်မထင် အကြင်တစုံတရာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို
ရပါစေကြောင်း တောင့်တရည်ရှယ်ခြင်း မရှိပါ။ အရှင်မြတ်ကဲ့သို့ သဘော
ရှိသော တဆူသောဘုရား၏အထံတော်၌ ရှစ်ပါးကုန်သော ဆုမြတ်တို့ကို
ရပြီးသည့်ကာလ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် လေးဖြာကုန်သော ပစ္စည်း
တို့ဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးကမ်း လှူဒါန်းလုပ်ကျွေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော
သူတို့ထက်မြတ်သော အလုပ်အကျွေးသည် ဖြစ်ရပါလိုသော” ဟူသော
ဆုတောင်းပတ္တနာခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ပြည့်စုံ
လတ္တံ့ လော၊ မပြည့်စုံလတ္တံ့ လော၊ လာလတ္တံ့ သော အနာဂတ်ကို ကြည့်ရှု
ဆင်ခြင်တော် မူသည်ရှိသော် ပြည့်စုံလတ္တံ့ သည်ကို မြင်တော်မူ၍ “ဥပါသိ-
ကာမ ဤကမ္ဘာမှလွန်မြောက် ကမ္ဘာတသိန်းရောက်သည်အဆုံး၌ ဂေါတမ
မည်သော ငါ၏ညီတော်ဘုရားသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ
အသင်သည် ဝိသာခါမည်သော ဒါယိကာမဖြစ်၍ ထိုဂေါတမဘုရား၏
အထံ၌ ရှစ်ပါးသော ဆုမြတ်တို့ကို ရ၍ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးသော
ကာလ လေးပါးသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ချီးမြှင့်လုပ်ကျွေးရကုန်သော ဒါယိ-
ကာမဘို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်ပေလတ္တံ့” ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြား
ထော်မူ၏။

ဥပါသိကာမသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသော စည်းစိမ်
 ချမ်းသာကို နက်ပြန်၍ ရတော့မည်ကဲ့သို့ အောက်မေ့တတ်သင့်၍ ထိုဘဝ
 ၌ပင် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးပြုစု
 ၍ ထိုဘဝမှစုတိမနေ သေလွန်သည်မှီးသင် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ နတ်ပြည်
 လူ့ပြည်တို့ဝယ် ကျင်လည်ခံစား၍ လာခဲ့ရာ ကံဆပ်မြတ်စွာဘုရား
 ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၌ ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးဘော်ခနစ်ယောက်
 တို့တွင် အထူးဆုံး သံသဒါသိအမည်ရှိသော မင်းသမီးဖြစ်၍ ခင်ပွန်းအရှင်
 ချစ်လင်၏နောက် တပါးသောအမျိုးသို့ မသွားပေရကဲ့မူ၍ ထိုအမထော်
 တို့နှင့် အဘူတကုသလျှင် မြင့်ရှည်စွာသော နေညဉ့်တို့ပတ်လုံး ဒါန အစ
 ရှိကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်၍ ကံဆပ်မြတ်စွာ
 ဘုရား ခြေတော်ရင်း၌လည်း “နောင်လာလတ္တံ့သော အနက်ဝယ်
 အရှင်မြတ်ကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်၏ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် ဟွန်း
 လေးပါးတို့ဖြင့် ချီးမြှင့်လုပ်ကျွေးကုန်သော ဒါယိကာမတို့တွင် အထွတ်
 အမြတ် ဖြစ်ရပါလိမ့်” ဟူသော ဆုတောင်းပစ္စနာကို ပြု၏။ ထိုဘဝမှ
 စ၍ နတ်ပြည် လူ့ပြည်တို့၌ ကျင်လည်ပြေးသွား ခံစားလျက်သာ လာခဲ့
 ရာ ဤအခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောင်အဖြစ်၌ မေဏ္ဍကသဌေးကြီး၏သား
 ဝနန္ဓယသဌေး၏သမီး အဖြစ်၌ ဖြစ်၍ ငါဘုရား သာသနာတော်၌ များစွာ
 ကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်လေ၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ပြု ဝယ်ခဲ့ပြီးသော အစဉ်အတိုင်း အားဖြင့်
 ငါ၏သမီးတော် ဝိသာခါသည် သီချင်းကို သီဆိုသည်ဟုတ်၊ တောင်တ
 ပန်ဆင်အပ်သော ပတ္တနာပြီးဆုံးပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို မြင်စေရာကြောင့်
 သာ ဥပါန်းကို ကျူးရင့်၌ ဖြစ်ပေသည်။ မိန့်တော်မူပြီး၍ တရား
 တော်ကို ဖောကြားလိုသောကြောင့် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဥပမာသည်သည်
 အားလုံးပါသကဲ့သို့သော ပန်းသည်သည် အစုစု၊ အပြားပြားကုန်သော
 အစုအစုံကြီးစွာသော အစုကိုပြု၍ စုစုပေါင်းဆန်းကြယ်စွာသော
 အစုအစုံကို သိစွဲပြုပြင်တတ်သကဲ့သို့ နှစ်စတုစာ ဝိသာခါသည်လည်း

အထူးထူးအပြားပြား များစွာကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုခြင်း
ငှာ စိတ်သည် ညွတ်လေ၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီး၍—

ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ ကယိရာ မာလာဂုဏေ ဗဟူ။
ဧဝံ ဇာတေန မစ္စေန၊ ကတ္တဗ္ဗံ ကုသလံ ဗဟုံ။
ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုးအာနိသင်

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောလူတို့သည် သောတာပန်
စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ အပွင့်အငုံ ခိုင်ရုံရေပြု ပန်းအစုမှ။
ဗဟူ၊ များစွာ ကုန်သော။ မာလာဂုဏေ၊ ပန်းကုံးတို့ကို။ ကယိရာ ယထာ၊
လိမ္မာလှသော ပန်းသည်သည် ပြုသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဇာ-
တေန၊ မွေးဖွားသော။ မစ္စေန၊ သတ္တဝါသည်။ ငါ၊ ဇာတေန၊ အမိဝမ်း
ဝယ် စွဲလမ်းသန္ဓေ တည်နေတတ်သော။ မစ္စေန၊ တွေဝေမိန်းမော နစ်
မျော၍သေတတ်သော။ သတ္တေန၊ သတ္တဝါသည်။ ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာ သဒ္ဓါမခန်း ပန်းအစုမှ။ ဗဟုံ၊ များစွာသော။ ကုသလံ၊ ပန်ဆင်
တင့်သုံး အံ့မဆုံးသော ကုသိုလ်ပန်းကုံးကို။ ကတ္တဗ္ဗံ၊ မနေမနား ထပ်ပွား
အားထုတ် ပြုလုပ်အပ်၏။ ။ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒပုပ္ဖဝဂ်၌ ရှစ်ခုမြောက်သော ဝိသာခါဒါယိကာမကြီး၏
ဝတ္ထုစကားအစဉ်ကား ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။

၉-ပါပဝဂ် ၉-ကောကသုနဒလုဒ္ဓကခွေးမုဆိုးဝဠု

ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ— ဤသို့အစရှိသည့် ဓမ္မဒေသနာ ပါဠိဂါထာကို
ကိုးဖြာအာသာတ ဝတ္ထုရသဖြင့် ဒေါသအမျက် မသွက်သင့်မူ ဉာဏ်ဖြင့်

ယှဉ် မပူသတိ ကြံမကြည့်ပဲ အတိကောဝ ဒေါမနပြင် ကောသတင်ပွဲ
ရန်ငြိုးချွဲကုန်သော နံ့နံ့ဝေနေ ဗိုလ်ခြေတသင်း ခင်းဥဆုံ အလုံးစုံ
တို့ကို အကုန်မကျန် ကရုဏာရွှေဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးမတတ်သော သကတ
ဂုဏ်ရှင် ဘုရားသခင်သည် ဝန်းကျင်ဗိုလ်လူ သောသောဆူလျက်
ကြည်မြူးရွှင်မြူး မျသုံးနေရာ အင်္ဂါသမ္ပတ် သာဝတ္ထိပြည်မြတ်၏ တောင်
ရပ်ဒီဟို တည်ရှိအမှန် ဇေတဝန်ရွှေကျောင်း၌ ကံန်းအောင်းစံပယ်တော်
မူသောကာလ ကောကအမည်ရှိသော ခွေးမုဆိုးကို အကြောင်းပြုသော
အားဖြင့် ဟောကြားတော် မူခဲ့ပေသတည်း။

အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ အစဉ်ကာ၊ ဤသို့ပေတည်း။

ပဇ္ဇာပုန်ဝတ္ထု

ထိုမုဆိုးသည် တနေ့သောနံနက်အခါ၌ လေးကိုယူပြီးသည့်ကာလ
ခွေးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် တောသို့သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌
ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွတော်မူသော တပါးသော ရဟန်းကို တွေ့မြင်၍
အပျက်ထွက်ပြီးလျှင် “ငါ့အား ယနေ့ သူယုတ်မာကို တွေ့မြင်ရ၏။
ယနေ့ တစုံတခုကိုမျှ ရသည်မဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ ပဲသွား၏။

မကေဝ်သည်လည်း ရွာ၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ လှည့်လည်၍ ပြုဆပ်ပြီး
သော ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စရှိသဖြင့် တပန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွလာ၏။
ခွေးမုဆိုးသည်လည်း တောက်လှည့်လည်၍ တစုံတခုသော သားကောင်
ကို မရသောကြောင့် ပြန်လည်ခဲ့သည်ရှိသော် တပန်မကေဝ်ကိုမြင်၍
“ယနေ့ ငါသည် ဤသူယုတ်မာကို မြင်ရသောကြောင့် တောသို့သွားသည်ရှိ
သော် တစုံတခုသော သားကိုမျှ မရ၊ ဤယခုအခါ၌ ငါ၏ထံသို့ ရွေးရွ
လာသောသားဖြင့် တွေ့မြင်ရပြန်၏။ သူယုတ်မာကို ခွေးတို့ဖြင့် ကိုက်ခဲဝေ
အံ့” ဟု အပျက်ကိုပေး၍ ခွေးတို့ကို ခုတ်၏။ မကေဝ်သည် “ဒါယကာ
ဤသို့မပြုပါလင့်ဟု ကောင်းစွာ၏။ ငါသည် ယနေ့ အဆင့်ကို မျက်မှောက်
တွေ့မြင်ရသည့် အပြစ်ကြောင့် တစုံတခုသော သားဟင်းမျိုးကို မရ၊
တပန်လည်း ငါ၏မျက်မှောက်ဖြစ်၍ လာပြန်ဘိသည်။ အဆင့်ကို ခွေးတို့

ဖြင့် ကိုက်ခဲစေအံ့” ဟု ဆို၍ ခွေးတို့ကို လွှတ်သည်သာလျှင်တည်း။ မထေရ်သည် လျှင်စွာသောအဟုန်ဖြင့် တခုသောသစ်ပင်သို့ ပြေးတက်၍ တသူမျှပမာဏရှိသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။

ခွေးတို့သည် သစ်ပင်ကို ဝန်းရံကုန်၏။ မုဆိုးသည် သွား၍ “အသင့်အား သစ်ပင်သို့ တက်ပြေးသော်လည်း လွှတ်ခြင်းမရှိ” ဟု ပြောပြီးလျှင် မထေရ်၏ ခြေဖဝါးအပြင်၌ မြှားသွားဖြင့် ထိုး၏။ မထေရ်က “ဒါယကာ၊ ဤသို့မပြုပါလော့။ ငါ့အား သက်သာရာကို ပေးပါလော့” ဟု အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် မပြတ်ပြောဆို ကောင်းပန်သည်သာတည်း။

ခွေးစာဖြစ်သောပုဆိုး

ခွေးမုဆိုးသည် မထေရ်၏တောင်းပန်သော စကားကို မနာမယူမူ၍ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ထပ်ကာထပ်ကာ မြှားသွားဖြင့် ထိုး၏။ မထေရ်သည် တခုသော ခြေဖဝါးအပြင်၌ မြှားသွားဖြင့် ထိုးအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ကျင်နာသည်ရှိသော် ထိုခြေကိုပင်၍ နှစ်ခုခြောက်သော တဘက်သောခြေကို တဲ့လဲ့ဆွဲပြန်၏။ ထိုတဲ့လဲ့ဆွဲအပ်သော ခြေကိုထိုး၍ ကျင်နာပြန်သည်ရှိသော် တဘက်ခြေကိုချ၍ထိုချေကို တင်ပြန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ချကာပင်ကာ လဲလှယ်သောမထေရ်၏ ခြေနှစ်ဘက်တို့ကို မြှားသွားဖြင့် ထိုး၏။ မထေရ်၏ကိုယ်သည်မီးရှူးဖြင့် မြှိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မထေရ်သည်လည်း ပြင်းထန်စွာသော ဘဒနာ ကို ခံစားရသည်ဖြစ်၍ သတိကိုပြစ်စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လေ။ မိမိရုံအပ်သော သင်္ကန်းသည် အရံပျက်စီး၍ကျွတ်ကျသည်ကိုမမှတ်မိ။ ထိုသင်္ကန်းသည် ကျသည်ရှိသော် ကောက် မုဆိုးကို ဦးခေါင်းမှစ၍ လွှမ်းခြုံပြီးလျှင်ကျလေ၏။

ခွေးတို့သည် မထေရ် ကျပြီဟူသော အမှတ်ဖြင့် သင်္ကန်း၏အတွင်းသို့ ဝင်၍ မိမိအရှင်ကို စားသောက်ကိုက်ခဲ၍ အရိုးမျှကြွင်းသည်ကို ပြုကုန်၏။ ခွေးတို့သည် ကိုက်ခဲစားသောက်ပြီးသောအခါ သင်္ကန်းအတွင်းမှထွက်၍ အပပြင်ဘက်၌တည်ကြကုန်၏။ ထိုအခါမထေရ်သည် ခွေးတို့အားတခုသော သစ်ခြောက်ကိုင်းကို ချိုး၍ပစ်၏။ ခွေးတို့သည် မထေရ်ကိုမြင်၍ ငါတို့သည်

“မိမိအရှင်ကိုသာလျှင် ခဲအပ်လေကုန်ပြီ” ဟု သိသောကြောင့်ထောသို့ ပြေးဝင်ကြကုန်၏။

မထေရ်သည် “ငါ၏သင်္ကန်းတုန်းသို့ ဝင်သောကြောင့် ဤဒါယကာ မုဆိုးသည် ဘေးကြေပျက်ဦးခြင်းသို့ ရောက်၏။ အသို့ပေနည်း။ ငါ၏ သီလသည် အပြစ်အနာစားမရှိပေ၍ ဝင်ကြယ်ကောင်းမွန်စွာ တည်ရှိပါဦး မည်လော” ဟု အလိုလိုကို ဖြစ်စေ၏။ မထေရ်သည် သစ်ပင်မှသက်ဆင်း ၍ ပြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် အစပူဇော် ထိုးနှံယင်း အကြောင်းကို ရုံးပေါင်းညွတ်တွား လျှောက်ထားပြီးသည်ကလ “ဘုန်း တော် ကြီးတော်မူသော ပြတ်စွာဘုရား၊ ထပ်ညွှတ်တော်၏ သင်္ကန်းကိုပို၍ ထိုးဒါယကာသည် ဘေးကြေပျက်စီးရပါသည်။ အသို့နည်း။ ထပ်ညွှတ်တော် အား ရဟန်းအပြစ် မရှိပါပြီလော” ဟု မေးလျှောက်၏။

ပြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်း လျှောက်ထားသော စကားကို ကြားစေရာမှ “ချစ်သားရဟန်း အသင်၏သီလသည် ညစ်နွမ်းကျိုး ပေါက် ပျက်စီးခြင်း မရှိ။ အခင်အား ရဟန်းအပြစ် ရှိပါ၏။ ထိုမုဆိုး သည် မပြစ်မှား ထိုက်သောသူအား ပြစ်မှားဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့် ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ရလေသည်။ ထိုမုဆိုးသည် သက်သက် ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ လျှင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရသည် မဟုတ်ပေ။ ခရီးလွန်လေပြီးသော ဘဝ၌လည်း မပြစ်မှားထိုက်သောသူအား ပြစ်မှားဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပူးသည် သာလျှင်ကည်း” ဟု ပိန့်တော်မူပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော် မူလိုသောကြောင့် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ခရီး မုဆိုး စာတိတ်ဝတ္ထု

ချစ်သားရဟန်း၊ ခရီးလွန်လေပြီးသော အခါ၌ ကယောက်သွေးသား ဂမားသည် ခရီးအမှုကိုပြုစုကုစားရန်အလိုရှိ၍ ချစ်သားသည် ရှိသော် ထိုစဉ်၌ ပြုစုကုစားမှုကို မလုပ်ဘဲ ခရီးကြွယ်၍ ခရီးသွား မှတ်သိပ်ရကာ၊ ချစ်သားကဲ့သို့ ချစ်သားသို့ ကတားမူ၍ ခရီးကို

သော လူငယ်တို့ကို တွေ့မြင်လျှင် ဤသူငယ်တို့ကို မြေဖြင့် ကိုက်စေ၍ ဆေးအမှုကို ကုစားပြုလုပ်ပြီးကာလ အာဟာရကို ပေးတော့မည်ဟု ကြံ၍ တခုသောသစ်ပင်၏ အရင်း ဖြစ်သော တွင်း၌ ဦးခေါင်းကိုထုတ်၍ အိပ်နေသောမြွေကို ပြုပြီးလျှင် အို-အချင်းသူငယ်တို့၊ ဤသည်ကား ဆက်ရက် (ဇရက်) ငယ်တည်း။ ထိုဆက်ရက်ငယ်ကို ဖမ်းယူကြကုန်လော့ ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ တယောက်သော သူငယ်သည် မြွေ၏လည်ပင်း၌ မြွေကိုင်ဆုပ်မိလျှင် ဆက်ရက်ငယ် မဟုတ်။ မြွေ၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ဟစ်အော် မြည်တုန်လျက် မနီးမဝေးသောအရပ်၌ တည်နေသော ဆေးသမား၏ ဦးထိပ်ထက်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ မြွေသည်ဆေးသမား၏ ကျောက်ကုန်း ကိုမြွေစွာရစ်ပတ်ပြီး လျှင် ခဲအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ပင် အသက်ကုန်ခြင်း သို့ ရောက်စေ၏။

အရဟတ္တဖိုလ် တည်သောရဟန်း

ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဤကောကအမည်ရှိသော ခွေးမုဆိုးသည် ဤသို့ သော အခြင်းအရာဖြင့် ရှေးအခါကလည်း မပြစ်မှားအပ်သောသူကို ပြစ်မှားဖျက်ဆီးခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဖူးသည်သာလျှင် တည်းဟု ဤသို့သောအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုသောကြောင့်-

ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နရဿ ဒုဿတိ၊
 သုဒ္ဓဿ ပေါသဿ အနဂ်ဏဿ။
 တမေဝ ဗာလံ ပစ္စေတိ ပါပံ၊
 သုခုမော ခုဇော ပဋိဝါတံ ခိတ္တော။

ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

ထိုဒေသမှာ ပါဠိဂါထာ၏အဆုံး၌ ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည် လေ၏။ ထိုရဟန်းမှ တပါးကုန်သော များစွာကုန်သော သူထို့သည်လည်း အကျွတ်တရားကို ရကုန်၏။

အနက်ကား။ ။ ယော ဗာလော၊ မသိမလိမ္မာ ပညာကင်းကြိုက်
 အကြင်မိုက်သောသူသည်။ အပ္ပဒုဋ္ဌဿ၊ မပြစ်မှားထိုက်သော။ သုဒ္ဓဿ၊
 စင်ကြယ်ထသော။ အနက်ဏဿ၊ ကိလေသာဟု မြှူအညစ်အကြေး မရှိ
 ထသော။ နရဿ၊ ပေါသဿ၊ ရုဋ္ဌိတင်မှတ် သတ္တဝါဟုဆိုအပ်သော ရဟန္တာ
 အရှင်မြတ်အား။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှား၏။ ပဋိဝါတံ၊ လေတင် လေညာ
 သို့။ ခိတ္တော၊ ပစ်လွှတ်အပ်သော။ သုခမော၊ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော။ ရဇော၊
 မြူသည်။ တမေဝ၊ ထိုပစ်လွှတ်တတ်သော သူသို့သာလျှင်။ ပစ္စေတိ ဣဝ၊
 ရွေးရွှလောဘိသကဲ့သို့။ တမေဝဗာလံ၊ ပြစ်မှားတတ်သော ထိုသူမိုက်သို့သာ
 လျှင်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာညစ်ကျ။ မကောင်းမှုအကျိုးသည်။ ပစ္စေတိ၊ ရွေးရွှ
 လာ၏။ ။ ဤကားအနက်။

ဓမ္မပဒ ပါပ-ဝဂ်၌ ကိုးခုမြောက်သော ကောကမညသော
 ခေးမုဆိုး၏ ဝတ္ထုစကားစဉ်ကား ဤတွင်ရှေ့ ပြီး၏။

ဥပသေနဝတ္ထု

ကချေသည် ငါးထုတို့သည် တနှစ်သော်လည်းကောင်း၊ ခြောက်လ
 သော်လည်းကောင်း ထောက်လတ်သော် ငါးပြိုဟ်ပြည်သို့ သွားကုန်၍
 ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအတွက် ခုနက်ရက်ပတ်လုံး သဘင်ခင်းခြင်းကို ပြုကုန်
 လျက် ရွှေငွေဥစွာ များစွာရကုန်၏။ ကခုန်နေသည့် ထကြားအကြား၌
 ချအပ်ကုန်သော ဆုလောက်တို့ကား အပိုင်းအခြားမရှိပေ။ လှအပေါင်း
 သည် ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့် စသည်တို့၌နေ၍ ပဲ့သဘင်ကို ကြည့်ကုန်
 ၏။ ထိုအခါ ဂျမ်းဘားကချေသည်၏သမီး ကချေသည်မ တယောက်သည်
 ဝါးလုံးထိပ်များသို့တက်၍ ထိုဝါးလုံး၏အထက်၌ လှည့်လည်လျက် ထိုဝါး
 လုံး၏ ထိပ်စွန်းကောင်းကင်၌ ယမ်းလျှောက်ကာ ကလည်းက၏။ ဆိုလည်း
 ဆို၏။

ထိုအခါ၌ ဥက္ကသေနမည်သော သဌေးသားသည် မိတ်ဆွေနှင့်အတူ ဧညာင်စောင်းအဆင့်ဆင့်၌ နေ၍ ထိုကချေသည်ကို ကြည့်ရှုကာ ထိုကချေ သည်မ၏ လက်ခြေလှုပ်ရှားခြင်းစသည်တို့၌ ချစ်ခင်ခြင်းဖြစ်ပြီးလျှင် အိမ် သို့သွား၍ “ထိုကချေသည့်မကို ရလျှင် အသက်ရှင်အံ့၊ မရလျှင် ဤနေရာ ၌ပင် ငါ့အား သေခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အာဟာရဖြတ်ခြင်းကိုပြုကာ ဧညာင်စောင်း၌ အိပ်လေ၏။ အမိအဘတို့သည် “ချစ်သား သင့်အား အဘယ်ရောဂါ နှိပ်စက်သနည်း” ဟု မေးသော်လည်း “အကျွန်ုပ်အား ထိုကချေသည်သမီးကို ရပါလျှင် အသက်ရှိသေး၏၊ မရပါလျှင် ဤနေရာ ၌ပင် အကျွန်ုပ်အား သေအံ့” ဟု ဆိုသော် “ချစ်သား ဤသို့ မပြုပါလင့်၊ သင့်အတွက် ငါတို့၏အမျိုးစည်းစိမ်နှင့် လျှောက်ပတ်သော အခြားအမျိုး သမီးတဦးကို ဆောင်ယူကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်သော်လည်း ရှေးနည်းအတူ သာလျှင်ဆို၍ အိပ်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုဥက္ကသေန၏ အမိအဘတို့သည် များ စွာ တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း သားကို ကောင်းစွာ သိစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၍ ဥက္ကသေန၏မိတ်ဆွေကိုခေါ်စေကာ အသပြာတထောင်ကို ပေးအပ်ပြီးလျှင် “ဤအသပြာကိုယူ၍ မိမိသမီးကို ငါ့သားအား ပေးစေ သတည်း” ဟု ကချေသည်ကြီးအား ပြောရန် စေလွှတ်လေ၏။

ထိုကချေသည်မ၏ဖခင်သည် “ငါသည် အသပြာတို့ကိုယူ၍ သမီးကို မပေးနိုင်၊ ထိုသတို့သားသည် ဤသမီးကို မရလျှင် အသက်ရှင်ရန် မစွမ်း နိုင်ခဲ့မူ ငါတို့နှင့်အတူသာလျှင် သွားလာလှည့်လည်ပါစေ၊ ထိုသတို့သား အား သမီးကို ပေးအံ့” ဟု ဆိုလေ၏။ အမိအဘတို့သည် သားအား ထို အကြောင်းကို ပြောကုန်၏။ ထိုဥက္ကသေနသည် “အကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့် အတူ သွားလာလှည့်လည်အံ့” ဟု ဆို၍ တောင်းပန်ကုန်သော်လည်း ထိုမိဘတို့၏ စကားကို မယူမူ၍ အိမ်မှထွက်ကာ ကချေသည် အထံသို့သွား လေ၏။ ထိုကချေသည်ကြီးသည် ထိုဥက္ကသေနအား သမီးကိုပေး၍ ဥက္က သေနနှင့် အတူတကွသာလျှင် ရွာ နိဂုံး မင်းနေပြည်တော်တို့၌ အတတ် ကို ပြကုန်လျက် လှည့်လည်သွားလာလေ၏။

ထိုကဗျေသည်မသည်လည်း ဥက္ကသေနနှင့်အတူ ပေါင်းခြင်းကိုခွင့် မကြာမြင့်မီပင် သားကိုရရှိသဖြင့် ချောမြို့သည်ရှိသော် “လှည်းစောင့် သမား၏သား၊ ဥစ္စာဆပ်ကပ်သမား၏သား၊ တရံတရာမျှ မတတ်သူ၏ သား”ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုဥက္ကသေနသည်လည်း ထိုကဗျေသည်တို့၏လှည်း ပြုတ်ခြင်းကိုပြု၍ ထားဆုနေရာ၌ နားတို့အတွက် မြက်ကိုဆောင်ယူရ၏။ အတတ်ပညာကို ပြသရာ၌ ရသောဥစ္စာဘဏ္ဍာကို ထမ်းပိုးဆောင်ယူရ၏။ ထိုအခြင်းငှာမူကုသလျှင် ရည်ရွယ်၍ ထိုမိန်းမသည် သားကို ချောမြို့ရာ၌ ထိုစကားကိုဆိုသတတ်။ ထိုဥက္ကသေနသည် မိမိကိုယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ထို မိန်းမ၏ သီဆိုသည့်အဖြစ်ကိုသိ၍ “ငါ့ကိုလည်း ဆိုသလော” ဟုမိန်းမကို ပေး၏။ “မှန်၏။ သင့်ကိုရသဖြင့်ပင် ဆို၏” ဟု ဆိုလျှင် သို့ဖြစ်လျှင် “ငါသည် ထွက်ပြေးအံ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် “သင်မြေးသည်ဖြစ်ပေ၊ လာသည်ဖြစ်စေ ငါ့အား အဘယ်အမျိုး ရှိအံ့နည်း”ဟု ကပ်ကာ ယပ်ကာသာလျှင် ထိုသီချင်းကို သာလျှင် သိဆိုလေ၏။ ထိုကဗျေသည် မိန်းမသည်ကား ဒိပိ၏ အဆင်း၏ ပြည့်စုံမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာငွေငွေမှုကို လည်းကောင်း စွဲ၍ ထိုဥက္ကသေနကို တရံဟုရာ၌မျှ မသောက်ပေလေ။ ထိုဥက္ကသေနသည် “ဤမိန်းမသည် အဘယ်ကိုအံ့ပြု၍ ဤမာန်တက်ခြင်း ဖြစ်သနည်း” ဟု ကြံစည်သော် “အတတ်ပညာကို အမှီပြု၍ မာန်တက်၏” ဟု သိသဖြင့် “ရှိစေစေတော့၊ ငါသည် ကကတ်ကို သင်အံ့” ဟု ယော၊ မ ကဗျေသည်ကို ချဉ်းကပ်၍ ထိုကဗျေသည်၏ တတ်ထားသမျှအတတ်ကို သင်ယူပြီးလျှင် ရွာ နိဂုံးဝသည်တို့၌ အတတ်ကိုပြလျက် အစဉ်အားဖြင့် နာဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာ၍ “ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်ကြောက်သောနေ့၌ ဥက္ကသေန သဌေးသားသည် မြို့သူမြို့သားကိုအား အကတ်ပညာကို ပြပေအံ့” ဟု ပြောကြားလေ၏။

မြို့သူမြို့သားတို့သည် ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့် မသည်တို့ဖြင့် ပွဲခင်း ကုန်၍ ခုနစ်ရက်ကြောက်သောနေ့၌ စည်းဝေးရန်၏။ ထိုဥက္ကသေနသည် စည်း အတောင်ခြေ ကပ်ဆယ်ရှိသော ဂါးလုံးထိပ်သို့တက်၍ ထိုဂါးလုံး

ထိပ်၌ ရပ်လေ၏။ ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသော် ထိုသဌေးသားကို ကိုယ်တော်၏ ဉာဏ်တော်ကုန် ယက်အတွင်း ဝင်သည်ကိုမြင်တော်မူ၍ “အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်တော်မူလျှင်—

“နက်ဖြန် သဌေးသားသည် အတတ်ကို ပြုလတ္တံ့ဟု-ဝါးလုံး ထိပ်ဖျား၌ ရင်လတ္တံ့၊ ထိုသဌေးသားကို ကြည့်ရှုရန် လူအပေါင်း သည် စည်းဝေးလတ္တံ့၊ ထိုနေရာ၌ ငါဘုရားသည် လေးပါဒရှိသော ဂါထာကို ဟောကြားအံ့၊ ထိုဂါထာကိုကြား၍ ရှစ်သောင်း လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း သိကုန်လတ္တံ့၊ ဥဂ္ဂသေန သဌေးသားသည်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လတ္တံ့” -

ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်နေ့၌ အချိန်ကို မှတ်တော်မူကာ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဥဂ္ဂသေန သဌေးသားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မြို့တွင်းသို့မဝင်မီ၌ပင် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ကောင်းချီးပေးရန် လူအပေါင်းအား လက်ချောင်းအမှတ်ကို ပေး၍ ဝါးလုံးထိပ်၌ ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မြို့သို့ဝင် တော်မူသော် ပရိသတ်သည် ဥဂ္ဂသေနကို မကြည့်ရှုပဲ ကိုယ်တော်မြတ်ကို သာလျှင် ဖူးမြင်စေရန် ပြုတော်မူလေ၏။ ဥဂ္ဂသေနသည် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရှုသော် “ပရိသတ်သည် ငါ့ကို မကြည့်ရှုပါကား” ဟု စိတ်နှလုံး မသာယာခြင်းသို့ ရောက်၍—

“ငါသည် ဤအတတ်ပညာကို တနှစ်ဖတ်လုံး ပြုလုပ်သင် ကြားအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား မြို့တွင်းသို့ဝင်သော် ပရိသတ်သည် ငါ့ကို မကြည့်ပဲ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ဖူးမြော်ကုန်၏။ ငါ၏ အတတ်ပညာပြသခြင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်လေစွတကား” -

ဟု ကြံစည်လေ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ၌ တဏှာကို စုန်လော၊ အလုံးစုံ (ပစ္စုပ္ပန် အတိတ် အနာဂတ်) ခန္ဓာ၌ တဏှာမှ လွတ်သောစိတ်ရှိ လျက် ဘဝသုံးပါး၏အဆုံးသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တဖန် အိုခြင်း၊ နာခြင်းသို့ မကပ်လေလင့်။

ဒေသနာတော်အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါ တို့အား သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းဖြစ်လေ၏။ သဌေးသား သည်လည်း ဝါးလုံးထိပ်၌ ရပ်လျက်သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့် တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ဝါးလုံးထိပ်မှဆင်းလျက် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့သွားကာ ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုးပြီး လျှင် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါသဌေးသားကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် လက်ယာလက်ဇာတ်ကို ဆန့်တန်းတော်မူလျက် “ရဟန်းလာ စော့” ဟု “ဟေတိကျ” ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုဥဂ္ဂသေနသဌေးသားသည် ထိုခဏ၌ပင် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတို့ကိုလွယ်လျက် အဝါခြောက်ဆယ်ရသော မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဥဂ္ဂသေနမထေရ်ကို ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင် ဥဂ္ဂသေန သင့်အား” အတောင်ခြောက်ဆယ် ဝါး၏ထိပ်မှ ဆင်းသက်ဧည့် ကြေ့ခက်ရှုံ့ခြင်းမည်သည် မဖြစ်သလော” ဟု မေးကုန်၍ “ငါ့ရှင်တို့ ငါ့အား ကြောက်ရှုံ့ခြင်း မရှိပါ” ဟု ဆိုသော် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား ဥဂ္ဂသေနရဟန်းသည် မကြောက်ရှုံ့ပါ” ဟု ဆိုပါ၏။ “မမှန်သည်ကိုဆို၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားပါ၏” ဟု လျှောက် ကုန်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့ ငါ့သားတော် ဥဂ္ဂသေနနှင့် တူသော သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ပြီးသော ရဟန်းတို့သည် မကြောက်မလန့် ကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ပြာဟ္မဏအစဉ် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏—

“အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အနှောင်အဖွဲ့ (သံယောဇဉ်) အားလုံး ကို ဖြတ်၍ ထိတ်လန့်ပူပန်မှုမရှိ၊ ကပ်ငြိတတ်သည့် ကိလေသာကို လွန်သော ကိလေသာနှင့် မယှဉ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြာဟ္မဏဟု ဝါသုဒ္ဓါ ဟော၏”။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်းသိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တရားဝေနေသ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့ ဤသို့အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်း ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ကချေသည် သမီးကိုမိ၍ ကချေသည်တို့နှင့်အတူ လှည့်လည် နေရခြင်း အကြောင်းကား အဘယ်လေနည်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်း ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကား အဘယ်နည်း” ဟု ကောင်းကို ဖြစ်စေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူသ၍ “ရဟန်းတို့ ယခု အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသ၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်သော် “ရဟန်းတို့ ဤ နှစ်ပါးစုံသော အကြောင်းကို ဤညှိသေနည်း ပြခဲ့ပေ၏” ဟု ငိုတော် မူ၍ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစေရန် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ ဝေဠဝတို့ကို တည် အပ်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့ သည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် များစွာကို ယာဉ်တို့၌ တင်ကုန်၍ “လက်ဆွေကို ပြကုန်အံ့” ဟု ဝေတိတည်ရာသို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် လမ်းအကြား၌ မကေရ်တပါး ဆွမ်းခံဝင်သည်ကို မြင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးတဦး သည် မကေရ်ကို ပူးပြောပြောလျှင် လင်ယောကျ်ားကို “အရှင်မြတ်သည် ဆွမ်းခံဝင်၏။ ယာဉ်၌လည်း အကျွန်ုပ်တို့အား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များစွာရှိ ၏။ အရှင်မြတ်၏သပိတ်ကို ယူချေပါလော့၊ ဆွမ်းလှူကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုလင်ယောကျ်ားသည် ထိုသပိတ်ကို ဟုဆောင်၍ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြည့်စေ ဖျက် မကေရ်၏လက်၌တည်စေကာ နှစ်ဦးဆွမ်းတို့သည်ပင် “အရှင် ဘုရား အရှင်တို့ သိအပ်သောတရား၏သဘလျှင် အပိုရှိသူတို့ ဖြစ်ရပါလိ ကုန်၏” ဟု ဆုတောင်း ခြင်းကို ပြကုန်၏။ ထိုမကေရ်သည်ကား ရဟန္တာ မကေရ်သဘလျှင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ထိုသူတို့၏ ဆုတောင်း ခြင်းကို အားရစွာအပြန်ကို သိတော်မူ၍ ပြုံးရယ် ခြင်းကို ပြလေ၏။ ထိုပြုံးရယ်ခြင်းကိုမြင်၍ ထိုမိန်းမသည် လင်ယောကျ်ား ကို “အကျွန်ုပ်တို့၏ အရှင်မြတ်သည် ပြုံးရယ်ခြင်းကို ကချေသည်တဦး

ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမ၏ လင်ယောက်ျားကလည်း “ချစ်နုမ ဤ အတိုင်းဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆို၍ ဖဲခွါသွားကုန်၏။ ဤကား ထိုသူတို့၏ရှေးကံ ဖြစ်လေ၏။

ထိုလင်မယားတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ အသက်အားလျော်စွာ နေ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်ပြီးလျှင် ထိုနတ်ပြည်မှ စုတေသော် ထိုမိန်းမသည် ကချေသည် အိမ်၌ ဖြစ်၏။ ယောက်ျားသည် သဌေးအိမ်၌ဖြစ်၏။ ထို ယောက်ျားသည် “ချစ်နုမ ဤသင်ဆိုသည့်အတိုင်း ကချေသည်ဖြစ် လတ္တံ့”ဟု မယား၏စကားကို ဝန်ခံချက် ပေးမိခြင်းကြောင့် ကချေသည် တို့နှင့်အတူ လှည့်လည်နေရ၏။ ရဟန္တာမထေရ်အား ဆွမ်းလှူခြင်းကိုမိ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရ၏။ ထိုကချေသည် သမီးသည်လည်း “ငါ၏ လင်ယောက်ျား သွားရာလမ်းကြောင်းသည် ငါ၏လည်း သွားရာလမ်း ကြောင်းဖြစ်၏”ဟု ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဥဂ္ဂသေနဝတ္ထုပြီး၏။

မှတ်ချက်။ ။ ယသဝခုနဝတ္ထု သီးခြားစာအုပ်ရှိသည်။

စာသင်နည်း

ဘာသာရပ်တိုင်း အတန်းတိုင်းအတွက် သင်ကြားရေးစနစ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ အင်းဝခေတ်၌ ထင်ရှားခဲ့သော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ “သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ ဝိ၊ လိ၊ သိ၊ ဓာ” ဟူသော သင်ကြားနည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအချက် ရှစ်ချက်သည် အင်းဝခေတ်ဟု ဆိုရကောမူ ယနေ့ခေတ် ကမ္ဘာ့တက္ကသိုလ် အသီးသီး၏ ပညာသင်နည်းများကို လွှမ်းခြုံမိလျက်ရှိပါသည်။ ရှေ့သည် နှစ်ပေါင်းမည်မျှ ကြာကောမူ အမြဲတမ်း အဖိုးတန်နေသကဲ့သို့ ထိုအင်းဝခေတ် စာသင်နည်းစနစ်သည်လည်း အမြဲတမ်း ခေတ်မီလျက် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထာဝရ ပရိယတ္တိစာပေပညာ သင်ကြားနည်း စနစ်သစ်၌ ထိုအချက်ရှစ်ချက်ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ပြီး အသုံးပြုသွားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

- သု — ဟူသည် သုဏေယျ၊ ကြားနာရင်း၊ နားထောင်ရင်း။
- စိ — ဟူသည် စိန္တေယျ၊ ကြံစည်ရင်း၊ စဉ်းစားရင်း။
- ပု — ဟူသည် ပုစ္ဆေယျ၊ မေးမြန်းရင်း။
- ဘာ — ဟူသည် ဘာသေယျ၊ ပြောဆိုရင်း၊ ဆွေးနွေးရင်း။
- ဝိ — ဟူသည် ဝိစာရေယျ၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်း။
- လိ — ဟူသည် လိခေယျ၊ ရေးသားရင်း။
- သိ — ဟူသည် သိက္ခေယျ၊ စင်ရင်း၊ ကျင့်ရင်း။
- ဓာ — ဟူသည် ဓာရေယျ၊ ဖျက်မှတ်ဆောင်ထားရင်း။

(ပရိယတ္တိပညာရေး စီမံကိန်း-မှ)